Doğanın Çocukları
Ekolojik yıkıma karşı yaşam hakkını savunan gençler bisikletleriyle yola çıktılar. Sermayenin açgözlü saldırıları engellenmeli!

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Mayıs 2015

Göçmen krizi

Cenk AĞCABAY

Akdeniz, yeryüzünün lanetlilerine mezar olmaya artan oranda devam ediyor. Binlerce çocuk, genç, yaşlı Afrikalı ve Ortadoğulu, bütün dünyanın gözleri önünde Akdeniz'in suları içinde yok oluyor…

Emperyalist Batının politikacılarının dilinde, gazetelerin manşetlerinde aynı cümle var: "Avrupa'nın göçmen krizi". Yitirilen gerçek hayatların ardından topluca timsah gözyaşları dökülüyor.

Suriye İç savaşı ile birlikte, 2. Paylaşım Savaşı'ndan bu yana görülen en büyük göç dalgası yaşanıyor.

Çok sayıda göçmenin ölümüne yol açan tekne facialarının Libya ve İtalya arasındaki sularda gerçekleşti. *Devamı 9.sayfada*

Ortadoğu ve Yemen

Dr.Mustafa PEKOZ

Suudi Arabistan önderliğinde 10 ülkenin aktif olarak katıldığı Yemen'e yönelik yapılan hava operasyonu, bölgesel ilişkileri çok yönlü etkileyecek bir sürecini başlattı.

Yemen savaşı, bir iç savaştan çıkıp bölgesel ilişkileri doğrudan etkileyen bir sürece evrildi.

Rusya ve ABD gibi küresel emperyalist güçlerin savaşa doğrudan müdahil olmamalarına rağmen, savaşın giderek petrol ticaretini etkilemeye başlaması nedeniyle, söz konusu ülkelerin savaş gemileri Aden körfezini kontrol etmeye başladı.

Yemen operasyonunun giderek bir kaosa dönüşmesi, özellikle Körfez bölgesini çok daha derinden etkileyecek bir düzeye sıçrayacağını gösteriyor. *Devamı 7.sayfada*

Oylar HDP'ye

Esas belirleyici güç, sokakları dolduracak ve kendi çıkarlarını sermayeye dayatacak emekçi halkın mücadelesi olacak.

7 Haziran seçimleri, sıradan bir seçim değil. 13 yıldır iktidar olan AKP, 4 yıl daha ve aslında sonsuza dek iktidarda kalmak istiyor.

AKP, sadece hükümet olmadı, aynı zamanda yeni bir rejimin inşasına girişti. Aslında eskisi ve yenisi arasında özde bir farklılık yok. Eskiden "modern" maske takan oligarşik ve totaliter rejim, artık "islami" bir maskeyle hükmünü sürdürecek.

Tabii, AKP seçimleri kazanabilirse. Henüz bir anayasası bile olmayan yeni rejimde, sermayenin sömürüsünün mümkün olan en yoğun ve en hızlı biçimde sürebilmesi için, "İslam" kullanılıyor.

AKP, açığa çıkan hırsızlıkları ve yoksullukları yüzünden yıpranınca daha sert şiddet, daha yoğun sömürü ve daha fazla yolsuzluğa yöneldi. Faşist bir diktatörlüğe doğru sürükleniyorlar. Aslında, Türkiye bir özel kavşak noktasında. Ve, seçimler, nasıl bir yaşam süreceğimizin belirlendiği noktalardan biri olacak.

Gezi isyanından beri sürüp gelen milyonların demokrasi ve özgürlük talebi ve Kürt halkının özgürlük arayışı ortaklaşarak Erdoğan diktatörlüğüne karşı bir hamle yapabilecek mi?

Yoksa, gözü dönmüş biçimde her yere saldıran, bütün toplumsal kesimleri birbirine düşürmeye ve ülkeyi de Ortadoğu'da sonu gelmeyecek bir savaşa sokmaya çalışan Erdoğan, diktatörlük yolunda ilerleyecek mi?

Seçim, AKP ile HDP arasında geçiyor. AKP'nin geriletilmesi ya da iktidardan düşürülmesi, HDP'nin barajı aşmasıyla kolaylaşacak.

Şayet HDP barajı aşarsa…

Yaratacağı sarsıntı ve oluşturacağı yeni güç dengeleri, seçimlerin sonrasında emekçilerin önünü açacaktır.

Seçim başarısını ve parlamento grubunu arkasına alan halk güçlerinde kendine güven güçlenecektir. Emekçiler, sokağa çıkmak ve kendi çıkarları yönünde mücadele etmek için daha cesur daha atılgan olacaktır.

Neo liberal yoksullaştırma politikalarının uygulanması zorlaşacaktır.

Kürt sorununda, demokratik bir çözüm için devleti zorlamanın bir ayağı güçlenecek ve halkların kardeşliğinin inşası hedefine doğru bir adım atılacaktır.

Kadın cinayetlerini önünü açan AKP sözcüleri ve Erdoğan'ın sözlerinin ağırlığı azalacaktır.

Doğanın talanının engellenebilmesi için bir ileri hamle yapılmış olacaktır.

Erdoğan'ın Ortadoğu'da uygulamak istediği savaş politikalarının önüne bir engel koyulmuş olacaktır.

Ortadoğu üzerinden ülkemize sokulmaya çalışılan mezhep çatışması tehlikesinin engellenebilmesi için güç kazanılmış olacaktır.

Evet, iyi biliyoruz ki, seçimlerde kazanılacak başarı sadece bir ileri adım olacaktır.

Esas belirleyici güç, o başarıyı arkasına alarak sokakları dolduracak ve kendi çıkarlarını sermayeye dayatacak emekçi halkın mücadelesi olacak. Aynı mücadele, demokratik bir mevzi olacak olan Meclis grubunun da etrafını kuşatacak ve kendi hizmetine alacaktır.

AKP içi kriz büyüyor...

Çünkü kamuoyu yoklamaları AKP'nin daralma **3** içerisinde olduğunu gösteriyor.

Kadınlar meclise...

Kadınların isteklerini bildiğini bizlere gösterdiği **11** için, oylar HDP'ye.

Kapıları çalalım

Ezilenler, emekçiler ve bütün halklar kapılarını araladılar, **4** içeri girmek bizim elimizde.

Arap Alevileri ve HDP

Hasan DURKAL

AKP'nin iktidar yıllarının en hareketli kesimlerinden biri oldu Arap Alevleri. Suriye ile tarihsel bağları olan, ekonomik ve sosyal ilişkileri sınırlara rağmen yıllardır devam eden bu halk, son dört yıldır sarsıcı bir hareketlilik içerisinde.

Bölgede ABD'nin geri çekilmesiyle siyasal bir boşluk oluşması ve Türkiye sermayesinin yayılma eğiliminde olması üst üste düşünce, AKP dış politikada cüretkâr ve yayılmacı bir politika yürüttü. Suriye'ye yapılan emperyalist müdahaleye (ABD'ye taşeronluk yapmanın yanı sıra) bölgede bir hegemonik güç olma iddiasıyla giren... *Devamı 3.sayfada*

Tarihsel bir kavşağın önündeyiz

AKP, Başkanlık sistemini hayata geçirilebilmek için gerekli vekil sayısına ulaşabilecek mi? Ya da, bu yönelimleri engelleyici bir belirleyen olarak, HDP, %10 barajını aşabilecek mi?

Perihan KOCA

Bazen her şey gelir bir sınıra dayanır. İşte, şimdi biz o sınır çizgisindeyiz. Gezi isyanı sonrasındaki seçimlerin son durağı olan 7 Haziran seçimlerinin özel bir dönemeç olduğu herkesçe kabul ediliyor.

Özellikle HDP'nin seçimlere parti olarak girme kararıyla, seçimler çok daha özel bir anlam kazandı. Öyle gözüküyor ki, seçimler AKP ve HDP arasında geçecek.

Tarihsel bir kavşağın önündeyiz!

AKP, inşa etmeye çalıştığı yeni rejimi anayasal statüye kavuşturabilmek ve Başkanlık sistemini hayata geçirilebilmek için gerekli vekil sayısına ulaşabilecek mi? Ya da, en azından halkı referanduma götürecek oyu alabilecek mi? Ve bu yönelimleri engelleyici bir belirleyen olarak, HDP, %10 barajını aşabilecek mi?

AKP cenahında irtifa kaybı

AKP'de söz bol, lakin gel gör ki, kendi açısından seçim tablosu o eski günlerdeki toz pembeliğini çoktan yitirdi. Gün geçtikçe artan bir itibar ve meşruiyet kaybı içinde, ağzına çokça doladığı "istikrar" sloganı bile, içinde debelendiği erozyonda eriyip gitti.

Meydanlarda bangır bangır dilendiği 400 vekil hayali şöyle dursun, 330'u görmesi bile çok zor ve hatta, 276'yı bulamazsa koalisyon kurmak zorunda kalacak.

Daha da kötüsü, kendi evinin içi yangın yeri, elinden tutan ittifaklarını da tek tek kaybetti.

Devamı 2.sayfada

POLİTİKA

PERİHAN KOCA

HDP'nin parti olarak girme kararıyla seçimler, çok daha özel bir anlam kazandı. Öyle gözüküyor ki, seçimler AKP ve HDP arasında geçecek.

Sandık matematiğinden bir adım ilerisi!

AKP, inşa etmeye çalıştığı yeni rejimi anayasal statüye kavuşturabilmek ve Başkanlık sistemini hayata geçirilebilmek için gerekli vekil sayısına ulaşabilecek mi? Ya da, bu yönelimleri engelleyici bir belirleyen olarak, HDP, %10 barajını aşabilecek mi?

1.sayfadan devam
Erdoğan, hem içerden hem dışarıdan gelen basınçla kıvranıyor.
O, artık iktidar alanının dışına doğru itiliyor.
Hayat, O'nun için yeni sancılara gebe…
Erdoğan için 7 Haziran'da hiçbir şey garanti değil. Siyasi hayatının sonuna gelebilir, dahası egemen güçlerin itelemesiyle uluslararası mahkemede yargılanabilir ve özgürlüğünü bile kaybedilir… Böylesi sahnelere tanıklık edebiliriz, öyle çok uzak bir ihtimal falan da değil.

"Paranoya iklimi"

Erdoğan için 7 Haziran, varoluşsal bir eşiği tarifliyor.
Özellikle son bir aydır yaratılmak istenen "paranoya iklimi", Erdoğan/AKP'sinin üzerinde oturduğu ateş topunun yakıcılığından olsa gerek.
31 Mart'ta Çağlayan'da olanlar, Fenerbahçe'ye silahlı saldırı, Ağrı Diyadin çatışması, daha dün 1 Mayıs'ta uygulanan vahşet; 7 Haziran'a kadar seçim takviminin normalin dışında bir zincirleme "şok uygulamaları" seyrinde geçeceğini açık ediyor.
Sürekli istikrarsızlaştırma ve kaos yaratma müdahaleleriyle, toplumsal kesimler ve gündelik yaşam şoka uğratılacak, panik hali yaratılarak güvence ihtiyacı arttırılacak ve sonra herkes yine Erdoğan'ın "istikrar" paradigmasına geri dönecek, hesap bu.
Lakin görünen o ki, evdeki hesap çarşıya uymayacak!

Sandık matematiğinden ötesi var

Karşımızdaki ceberut suç şebekesinin hareket alanı giderek kendi içerisine doğru büzüşürken, biz son derece meşru olduğumuz bir toplumsal zemine yerleşiyoruz. Bu minvalde, İstanbul'u kazanmak gibi mühim bir sorumluluğumuz var.

HDP'nin mevcut programına, içerisindeki eksiklik ve zaaflara veya seçim beyannamesindeki bazı maddelere dair eleştirilerimiz baki kalacak bir yerden, pekala HDP etrafında saat gibi işleyen bir seçim ve örgütlenme zemini yaratabiliriz.
HDP'nin seçim faaliyeti ve başarısını, sadece AKP'nin belini bükmek ve tökezletmek için değil, halkın çıkarları doğrultusunda kazanım odaklı ortak ve somut bir hedefe yürümek için öncül fırsat olarak belirleyebiliriz.
7 Haziran sonrasında yeni bir toplumun inşası için, döneme özgü koşullara ve yeni dönemin açığa çıkardığı görevlere yüzümüzü döner, hassas ve özel bir yoğunlaşma ile yukarıdan/parti binalarından değil tam tersine aşağıdan/sokaklardan ve evlerden örülecek bir seçim kampanyası ile önümüzdeki kısıtlı zaman dilimini an be an hesap eder ve gereklerini yerine getirirsek, muazzam bir toplumsal sıçrama yaşarız.
Ancak, önümüzde kolayca kazanılacak bir zafer olduğunu söylemek, "politik eblehlik"ten öteye gitmeyen kuru bir lakırdı olur.
Evet, kamuoyu yoklamalarında rakamlar bizden yana. Lakin matematiksel hülyalara kapılmaktan imtina ederek, az zamanda çok iş yapma, milyonlarca insana değip, dokunma gibi sandığı da aşan bir görevimiz var.
Böylesi bir çalışmayı örmek için, koşullar hiç olmadığı kadar uygun.
Karşımızdaki ceberut suç şebekesinin hareket alanı giderek kendi içerisine doğru büzüşürken, biz son derece meşru olduğumuz bir toplumsal zemine yerleşiyoruz.
Bu minvalde, İstanbul'u kazanmak gibi mühim bir sorumluluğumuz var.
İstanbul'u kazanmak salt barajı aşmak anlamına gelmeyecek.

Sokağın meşruiyeti

HDP'nin açtığı kanallar üzerinden, taleplerimizin can bulduğu, sokağın meşruiyetinin güçlendiği ve HDP'yi de aşan toplumsal bir basıncın somutlaştığı yeni bir inşa süreci başlayacak. O arada, HDP de "Türkiyelileşme" hedefine doğru bir adım atmış olacak.
03.05.15

Sandığı sokağa bükelim!

Biz, o biz olduğumuz isyan günlerinde, "Yeni başlıyoruz" dedik ve "mücadeleye devam" etmek üzere sokakta birbirimize söz verdik, gelecek için randevulaştık.

7 Haziran seçimleri, ne herhangi bir seçim ne de basit bir "sandık" denklemi…
7 Haziran sonrasında her halükarda yeni bir siyasal dönem açılacak. Birileri için yeni kapılar aralanırken, birileri için çanlar çalacak? Tabir-i caizse kartlar yeniden karılacak, güç dengeleri sadece Türkiye'yi değil bölgeyi de doğrudan etkileyeceği bir biçimde yeniden güncellenecek…
İşte, seçimin kilit partisinin HDP olması, HDP dışındaki farklı toplumsal kesimlerin de "HDP'ye oy verin" çağrısı ve kendi sözleriyle HDP etrafında kampanyalar yürütmesi tesadüf değil.
HDP'nin garabet %10 barajını aşacak olması, Türkiye'nin mevcut ahvalinden radikal bir kopuş ve siyasal güç dengelerinde sarsıcı bir kırılma olacağı anlamına geliyor.
Gezi'de tohumları atılan yeni bir toplumun doğuşu HDP'nin barajı aşması ile, yeni bir ivme alacak, daha bir yeşerecek, bir çentik daha boy verecektir.
Giderek otoriterleşen bir rejimin inşası içinde ve Başkanlık sistemi tehlikesiyle burun burunayken, bu olasılığı mecliste engelleyebilecek güç HDP ise, elbette evvela HDP'ye oy isteyeceğiz. Ancak asıl soru şu, çubuğu nereye bükeceğiz?

AKP karşıtlığı yeter mi ?

Salt "AKP karşıtlığı ve AKP'nin geriletilmesi" hedefiyle yetinerek mi oy isteyeceğiz? Yoksa, sandığı sokağa mı bükeceğiz?
Unutmayalım, böylesine fırtınalı/kaotik süreçler, aynı zamanda devrimci durumları açığa çıkarabilecek muazzam potansiyeller de taşır.
Hatırlıyoruz değil mi, "artık hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacak" dediğimiz o Haziran günlerinde, Türkiye bir zaman eşiğinden atlayıverdi.
İktidarın başına musallat olacak "Biz" diye bir kavramı açığa çıkardı Gezi'ye değen/dokunan herkes…
Ve şimdi elimizde umut etmekten çok daha fazlası var, ortak bir isyan tarihimiz, "neşeli ve cüretli" kolektif bir hafızamız var.

Mücadeleye devam

Biz, o biz olduğumuz isyan günlerinde, yarına dair önemli bir not düştük.
"Yeni başlıyoruz" dedik ve "mücadeleye devam" etmek üzere sokakta birbirimize söz verdik, gelecek için randevulaştık. Kimse unutmadı değil mi?
İşte şimdi, AKP`nin 13 yıldır kemikleşen neoliberyal otoriter karakterini ve kaos stratejisini alaşağı etmek için tarih karşımıza az rastlanır bir fırsat atıverdi.
Gezi ayaklanması sonrasında onca şey biriktirmişken...
Artık "biz" ve "onlar" diye keskin bir ayrım var. O barikatlar, boşlukta kaybolup gitmedi, değil mi?
Ve çok açık ki, barajı aşmış bir HDP, seçimlerin sonrasında sokağın meşruiyetini artıracak ve önünü açacaktır.

Demokratik Cumhuriyet'e doğru

Devrimci-demokrat güçlerin mücadelesi, sadece AKP'nin iktidarına değil, despotik devlete ve kapitalist sisteme karşı da kendisine alan açarak konumlanıyor. Bu konumlanılan alanın inşası, "Demokratik bir Cumhuriyet" içinde en iyi biçimde sürebilir.

C. MALATYA

13 yıllık AKP iktidarının sonuna doğru yaklaşıyoruz. Kendileri de bunu hissetmiş olacaklar ki, baskılarını ve zalimliklerini arttırmış durumdalar. Tek istekleri var. Yolsuzlukla, hırsızlıkla ve katliamlarla dolu iktidarlarını sürdürmek.
AKP ve sermayenin bu isteğine karşın Gezi İsyanıyla birlikte ölü toprağını atan işçilerin, kadınların, gençliğin, öfkesi de artıyor. İşçiler, sayıları giderek artan direnişleriyle sistemi sarsıyor. Özgecan cinayetiyle isyan eden kadınların çığlıkları dört bir yanı sarıyor. Faşist saldırılara karşı gençler üniversiteleri ve sokakları özgürleştiriyor. Halklar, Ağrı'da ölüme gönderilen askerlere siper olan Kürt Halkıyla dayanışarak provokasyonu boşa düşürüyor.

Sokak-seçim diyalektiği

Toplumsal güçler "sokağı" doldurarak direnişlerini ortaya koymaya devam ediyorlar.
Şimdi, önümüzde, direniş ve mücadelenin yeni bir kavşağı olarak "Milletvekili Seçimi" var.
Halkın güçleri, HDP ile dayanışarak bu kavşaktan da başarıyla çıkma çabası içerisindeler.
Uzun zamandır sokaklarda mücadele eden ve bu "sokak" mücadelesini Gezi'de zirveye taşıyan toplumsal güçlerin Meclis'te bulunması, sokakla birlikte en güncel ihtiyacımızı da besleyecektir: "Demokratik Cumhuriyet"

Demokratik Cumhuriyet nedir?

Devrimci-demokrat güçlerin mücadelesi, sadece AKP'nin iktidarına değil, despotik devlete ve kapitalist sisteme karşı da kendisine alan açarak konumlanıyor.
Bu konumlanılan alanın inşası, "Demokratik bir Cumhuriyet" içinde en iyi biçimde sürebilir.
Öncelikli olarak, Demokratik Cumhuriyet, halk meclislerinin, forumların, dayanışmaların, komünlerin özgür iradeleriyle aldıkları «birleşme» kararıyla oluşur. Her il veya bölge kendi «özerk» yapısına sahiptir.
Bu özerk yapılar, halkın seçimiyle oluşturulan yönetim tarafından yönetilir ve yine halk tarafından denetlenir, halkın kararıyla görevinden alınabilir. Dolayısıyla, öğretmene ya da mühendise hakaret etmek, iktidardaki partinin memurluğunu yapmak ve polisi halka saldırtmak gibi "görevleri" olan yukardan/bürokratik merkezden/Ankara'dan atanan, valilik ve kaymakamlık derhal tasfiye edilmelidir. Yönetim, halkın seçtiği yapılara bırakılmalıdır.
Demokratik Cumhuriyet, bütün inançlara ve etnik kimliklere aynı mesafede durur ve "resmi" düzeyde etnik ya da inançsal bir kimliği yoktur. Diyanet İşleri Başkanlığı yoktur ve inançlara bütçe ayrılmaz.
Demokratik Cumhuriyet'te eğitim eşit, parasız, bilimsel ve anadildedir.
Demokratik Cumhuriyet'te sağlık, ulaşım, barınma gibi sosyal güvenlik alanlarında asgari yaşam standartı sağlanır.
Demokratik Cumhuriyet'te erkek egemenliğine karşı kadınlar pozitif ayrımcılığa sahiptir.
Demokratik Cumhuriyet kapitalizmin doğayı talan etmesine karşı gelerek, insan yaşamının doğayla uyumlu olmasını sağlar.
Demokratik Cumhuriyet, dolaylı vergileri sürekli azaltır ve servet vergisini yükseltir.
Demokratik Cumhuriyet, başta işçiler olmak üzere bütün halk güçlerinin örgütlenme ve propaganda yapma haklarını özgürce kullanabilmelerini sağlar.
27.04.2015

POLİTİKA

Kriz derinleştikçe saldırganlık artıyor. AKP için ölüm çanları çalıyor olabilir mi?

AKP içi kriz büyüyor

Yıllar içerisinde paranoyak haline getirdikleri seçmen kitlelerinin ne yazık ki zekâsıyla alay edercesine sergiledikleri mizansenin bu kez tutup tutmayacağı meçhul. Çünkü kamuoyu yoklamaları AKP'nin daralma içerisinde olduğunu gösteriyor.

Kenan DAĞAŞAN

AKP içerisindeki kriz öylesine yoğun yaşanıyor ki, tepede yaşanan gerilim toplumun en uç noktalarına kadar yayılıyor.
İktidardan düştüğü anda başına ne geleceğini iyi bilen Erdoğan ve suç ortakları seçimlerde düşmemek için her yola başvuruyorlar. Öyle ki ,7 Haziranda seçim yapılamayacak bir ortam yaratılması bile olası.
İktidarını kaybetmesi halinde gerek uluslararası ve iç hukukla başı çok ağrıyacak Erdoğan'ın.
Bu suç şebekesinin medyası, olası bir cezalandırmanın kılıfını şimdiden hazırlıyor: Tarihten silinen Osmanlı'yı dirilten bir dünya lideri ve bu yeniden dirilişini engellemek isteyen dış güçlerin ülke üzerinde oynadığı oyunlar!

HDP üzerinden yapılan "seçim çalışması"

Haçlı ordusu pusuda bekliyor. İşbirlikçi hainler (HDP, Geziciler, Aleviler vs.) de içeriden yıkmaya çalışıyor. Şimdi medyasıyla, bakanıyla, vekiliyle bütün motivasyonları seçmeni bu senaryoyla ikna etmek.
Bu oyunun bu kez tutup tutmayacağı meçhul. Çünkü kamuoyu yoklamaları AKP'nin daralma içerisinde olduğunu gösteriyor.

Arınç ve Gökçek, hepimizin gözleri önünde birbirlerini ağır suçlarla itham ettiler.

Tüm seçim söylemlerinin HDP'nin barajı geçip geçmemesiyle ilgili. Efkan Ala'nın "Umarım halkımız HDP'yi baraj altında bırakır" ya da Yalçın Akdoğan'ın "HDP barajı geçerse sıkıntı olur." sözleri ise niyetin açık beyanıdır.
Tefeci Bezirgân kurnazlıklarını bilmesek, işlerini "halk demokrasisine" bırakacaklarına inanırdık. Ama gerçek şu ki AKP'nin içerisinde bulunduğu durum işini hiçbir zaman olmayan "halk demokrasisine" bırakmayacak kadar vahim.
Bu yüzden Ala'nın ve Akdoğan'ın yukarıdaki sözleri "HDP'nin baraj altında bırakılması için elimizden gelen her türlü kirli oyunu yapacağız" şeklinde okunmalıdır.
Nitekim de yapıyorlar. Ağrı operasyonu, AKP Kartal ilçe binası provokasyonu, AKP-TSK ortaklığıyla yapılan ve gerginlik yaratan açıklamalar her şeyi ortaya koymuyor mu? Sadece koltuktan vazgeçmemek için daha büyük suçlar işlemeye hazırlar.

Ölüm çanları

Alışılageldiğimiz seçim öncesi "Kürtlerle barış" konsepti çoktan terk edilmiş. Savaş ve hatta iç savaş bile göze alınmış. Ancak, Gezi'de harekete geçen dinamiklerin patlamasına yol açan tüm koşullar halen mevcut. Şimdi bu dinamiklere yoksul halk kesimlerinin hızla dahil olması olası. Çünkü hayat pahalılığı, artan işsizlik ve çakılan ekonomi hükümetin uykularını kaçırıyor. AKP için ölüm çanları çalıyor olabilir mi?

CHP'de değişen bir şey yok

Önümüzdeki seçim için dikkatlerin üzerinde olduğu partilerden biri de CHP. CHP'ye yönelik ilgi, özellikle emeklilere ve işçilere yönelik vaatleri nedeniyle artmış durumda.

C. MALATYA

Önümüzdeki seçim için dikkatlerin üzerinde olduğu partilerden biri de CHP. «Düzenin» önemli bir parçası olan CHP›ye yönelik ilgi, özellikle emeklilere ve işçilere yönelik vaatleri nedeniyle artmış durumda.

CHP "yeni" mi?

Cumhuriyet'le birlikte kurulan CHP, "düzen" tehlikeye girdiği anda tehlikenin ortadan kalkmasını sağlama özelliğinden dolayı düzenin önemli bir parçası olmuştur.
1970'li yıllarda devrimci hareketin yükselişini, "Ne ezen ne ezilen, hakça bir düzen" diyerek şişirdiği aldatıcı balonlarla kısmen durdurabilmişti.
90'lı yıllarda da, yükselen Kürt halkının özgürlük mücadelesinin devrimci-demokrat kitlelerle buluşmasını engelleyerek düzene yardımcı olan yine CHP idi.
Bu sefer de ırkçı-şoven bir söylemle halklar arasında düşmanlık körüklenmiş, ön yargılar kışkırtılmıştı.
CHP'yi şimdi de benzer bir görev bekliyor.
Gezi isyanının çıkardığı enerjiyi, geçen sene Mart ayında yapılan yerel seçimlerde sandıkta eritmeyi kısmen başaran CHP, gözünü devrimci-demokrat güçlere dikmiş durumda.
Artan işçi direnişleri, kadınların yükselen mücadelesi ve Kürt halkının isyanı, sistemi giderek açmaza sokuyor.
AKP'nin bu açmazı gideremeyeceği ortaya çıktı. İşte, CHP'nin tarihsel görevi, devrimci-demokrat güçlerin sistem içine çekilerek sönümlendirilmesidir.

Yalan vaatler

Bunu emeklilere ve işçilere yönelik dikkat çeken vaatlerde görmekteyiz. Kapitalizmin yol açtığı yoksulluk ve sömürüye ses etmeyen CHP, emeklilere ikramiye ve asgari ücretleri artırmayı vaat ediyor. Peki, bugün işçilerin, emekçilerin ve emeklilerin AKP iktidarı boyunca giderek yoksullaşmasını sağlayan ekonomi politikalarının yaratıcısı kimdi? Kemal Derviş. Peki Kemal Derviş hangi parti iktidarda olursa Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı olmayı kabul etti? CHP.
Tam bir "Ali Cengiz" oyunu. Oyunlar gibi, CHP de eski CHP.

Düzenin yedek lastiği

CHP'nin başka görevleri de var.
AKP'nin tek başına iktidarı kuramaması durumunda, hem Erdoğan'ı tasfiye etmek, hem de "büyük koalisyon" kurarak sermayeye nefes almayı sağlamak için bir AKP-CHP koalisyonu kurulabileceği konuşuluyor. Yurt ve Cumhuriyet gibi CHP'ye yakın gazetelere bu söylentiler yansımış durumda.
HDP'yi AKP ile anlaştığı üzerinden suçlayan "ilericilerimizin" ise, bu konudaki sessizlikleri takdire şayan.
Yanı sıra, olası bir CHP-MHP "Milli Koalisyonu" da akılda tutulmalı.
Ekonomik kriz, yönetim krizi ve sistem krizi, gün geçtikçe artarak devam ediyor. Krizin halkçı-demokratik bir zeminde sonlanmasını, işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin mücadelesi kadar, CHP*ye karşı alacakları tavır da belirleyecek.

Alevilerin kopuşu ve seçimler

Şimdi 7 Haziran seçimlerine giderken var oluşlarını ifade edebilecekleri demokratik bir ortamı Türkiye'deki Alevilere vaat eden tek parti HDP.

Hasan DURKAL

HDP, arayış içerisindeki Alevilerin ilk durağını oluşturuyor. Ancak, toplumsal yaşam, yoksul Alevilere başka görevler de yükleyecek.
TC, kuruluş itibariyle tekçi bir anlayış üzerine inşa edildi. Etnik ya da inanç kimliği olsun, bu coğrafyanın tarihinden gelen çeşitlilikler yok sayıldı. Kabul etmeyenler büyük zulüm gördü, katliamlara uğradı.
Tekçi anlayış, birbirinden uzakta, kendi içine kapanmış tarihsel kimliklerden oluşan mazlum adaları yarattı. Kürtler Alevilerin, Aleviler Ermenilerin acılarından uzakta yaşadılar aynı coğrafyada.
Ama üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, egemenler tarihleriyle yüzleşmedikçe ve bu politikalarını sürdürmekte ısrar ettikçe isyan ve kalkışma yaratan koşullar diri kalıyor.
TC, bir çıkmaz içerisinde.
Ermeniler, Kürtler, Aleviler ya da diğer etnik ve dini unsurlarla geçmişten günümüze kadar olan yok sayma ya da sürekli baskılayarak ilişkilenme biçimi, onu şimdi zorluyor.
Ezilenlerin, yok sayılanların yıllardır süren parçalı ve savruk mücadelesi, şimdi toparlanma eğiliminde.

Aleviler Kopuşurken

Bu toparlanma ve kalkışma hali, geleneksel siyasal refleksleri de yerle bir ediyor.
Sözgelimi, Alevilerin kopuşu TC'nin Alevileri teslim alma aracı olan CHP'den kopuş anlamına da geliyor.
Aslında, CHP'nin yıllardır ortaya koyduğu söylemler hiçbir döne m Alevilerin beklentilerini karşılamıyordu. Üstelik, Alevilerin yıllar içerisinde sürekli büyüyen mücadeleyle şekillendirdikleri taleplerinin karşısında, sürekli küçülen ve gericileşen bir CHP vardı.
Şimdi, 7 Haziran seçimlerine giderken, her şeyin bu havada gideceğini düşünelim (HDP'ye yönelik herhangi bir provokasyonun olmayacağını varsayarak). Görülecektir ki, bu seçimler Alevilerin duruşu açısından tarihsel bir eşiğe işaret ediyor. Hepimiz görüyoruz, Aleviler bu seçimde geçmişe göre çok daha cesur bir tercihte bulunup HDP'ye yöneliyor.

Aleviler ve Demokrasi

Batı'da burjuva devrimlerinin yaşanmasıyla birlikte, kilisenin toplumsal ve ekonomik tahakkümü son bulmuş ve dine dayalı ideolojiler kamusal alandan büyük oranda çekilmişlerdi.
Bizde ise böyle bir laik ortam hiçbir zaman gerçekleşmedi. Osmanlı yıkılırken yerine inşa edilen TC, Osmanlı'nın mirasçısı olarak devletin resmi dini geleneğini sürdürdü. Sünniliğin Hanefilik kolunu devletin resmi inancı olarak devam ettirmek için Diyanet İşleri Başkanlığını kuran TC, bununla da yetinmeyip derin yapılanmaları aracılığıyla Alevilere birçok katliam yaşattı. Koçgiri, Dersim, Maraş, Çorum, Sivas katliamları Alevileri ehlileştirme planının birer parçasıydı.

Yoksul Aleviler

Bu katliamlar sonrası büyük bir Alevi nüfusu Avrupa'ya göç etti. Orada inanç ve kültür etrafında örgütlendi.
Şimdi 7 Haziran seçimlerine giderken var oluşlarını ifade edebilecekleri demokratik bir ortamı Türkiye'deki Alevilere vaat eden tek parti HDP.
HDP, arayış içerisindeki Alevilerin ilk durağını oluşturuyor. Ancak, toplumsal yaşam, yoksul Alevilere başka görevler de yükleyecek.

Arap Alevileri ve HDP

HDP, yok sayılan kimlik ve inançları görünür kılan bir parti ve bu tutumunu vurgulayan bir seçim programına sahip.

Hasan DURKAL

1.Sayfadan devam

AKP-TC'nin hevesleri, Suriye'de rejimin inatla direnmesi ve düşmemesi ile duvara çarptı.
Rejimin direnişi, müdahalenin arkasındaki güçleri daha da hırslandırdı. Körfez ülkeleri ve AKP-TC ortaklığının silahlandırdığı çeşitli silahlı gruplar, bölgedeki mezhepsel ya da etnik çatışmaları kışkırtıyor.
Bu çatışmalarla oluşacak kaotik ortamda, emperyalist işgal güçlerine tutunma alanları ve yol alma imkanı yaratılmak isteniyor. Ancak, evdeki hesap çarşıya uymuyor.

Arap Alevi kalkışması ve HDP

Kışkırtılan nefret ortamından zarar gören halklardan biri de Arap Alevileri. Tarih boyunca katliamlardan ve dışlanmalardan nasibini alan bu halkın ıstırapları şimdi yeniden yaşanıyor.
Arap halkının genlerine işleyen tarihsel acılar, şimdi yeniden canlanıyor.
Sadece o değil, ama inkârla ve asimilasyonla yüzleşme eğilimi de, artık üstü kapatılamayacak bir şekilde açığa çıktı, çıkıyor.
Ortada sandıkla sınırlandırılamayacak kadar büyük bir enerji var.
Bu enerji şimdi akacağı bir mecra arıyor. Ve eğer doğru ve mücadeleci bir kanaldan akarsa, tarihsel önemi olan sonuçlar yaratabilir.
Açığa çıkan bu toplumsal enerjinin mecliste de temsil edilmesi gerekiyor. Bu temsiliyeti sağlayacak olan yegâne parti ise, şu anda HDP.
HDP, yok sayılan kimlik ve inançları görünür kılan bir parti ve bu tutumunu vurgulayan bir seçim programına sahip.
Dolayısıyla, TC sınırları içerisinde yaşayan ve yok sayılan inançlar ve halklar için önemli bir kürsü.
Ama bu kürsü de tek başına bir anlam ifade etmez. Sonuç alabilmek için, o kürsünün üzerine yükseleceği zemin, halkın öz örgütlülüğü olmalı.
Halkın kendi gündem ve taleplerini üreteceği, kendi sözünü doğrudan söyleyebileceği zeminler yaratmak ve bu gündem ve talepleri HDP kürsüsüne taşımak, sosyalistlerin görevidir.

POLİTİKA

HDP'nin barajı aşması, çözüm sürecinin ahvalini tamamen değiştirecek.

Çözüm sürecinin ahvali

Çözüm sürecine taktik ve araçsal yaklaşan AKP, HDP'nin yükselen başarı ve meşruiyeti karşısında paniğe kapılıp iç savaşa çanak tutan «iç güvenlik yasasını» çıkardı. Yanı sıra, HDP'yi zayıflatmayı hedefleyen provokasyonlar örgütleniyor.

Juliana GÖZEN

Haziran'a doğru giderken iktidarın rotası toplumsal kutuplaşma ve milliyetçiliğe çevrilmiş durumda.
Sözde çözüm süreci, özde Kürtleri tasfiye etme hedefi; kendini bölgenin genelinde askeri hareketlilikler, seçim güvenliğinin bahane edilerek hemen tüm Kürt illerinde yoğun bir polis hareketliliği ve Batı illerinde HDP'ye yönelik ırkçı saldırıların artması olarak gösteriyor.
İktidarın çözüm sürecine başlarken yaptığı "evdeki hesap", Kürt Özgürlük Hareketi'ni bölüp tasfiye etmeydi.
Ama bu hesap "pazara uymadı", toplumsal pratik başka bir sonuç yarattı.
Tam tersine, çözüm süreci Kürt Özgürlük Hareketi'nin meşruiyet zeminini genişleterek güçlenmesine, AKP'nin iktidar alanında ise, eğilimler arasındaki ayrılıkların kabak çiçeği gibi açmasına sebep oldu.
En son gelinen noktada, 7 Haziran'ı kazanma stratejisini "çözüm süreci" propagandasına dayandıran Davutoğlu Hükümeti'nin yaptıklarını olumsuzlayan Erdoğan, "çözüm süreci" ile şişirilmek istenen balonu patlatıverdi.

Yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal

Erdoğan'ın ipe un seren tutumunun savunulması, AKP'yi "yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal" pozisyonuna sıkıştırıyor.
Başkanlık sistemi hırsıyla hareket eden Erdoğan ise, sıkıştıkça geri adım atmak şöyle dursun, hata üstüne hata yapıyor.
Cemaat ile mücadele, parti içi iktidar savaşı ve açığa çıkan yolsuzluklar önemli bir oy kaybı yaratmışken; karşısında söylemleri ve pratiği ile tırmanışa geçen bir HDP gerçekliği, AKP'nin politik hesaplarını yerle bir ediyor.
Hesapları bozulan iktidarın geri adım atarak daha kapsayıcı politikalar uygulamak bir yana; gittikçe sertleşen, faşizmi körükleyen ve toplumsal kutuplaşmayı besleyen politikaları, özellikle Kürt Hareketi üzerinde yoğunlaşıyor.
Çözüm sürecine taktiksel ve araçsal yaklaşan AKP, HDP'nin yükselen meşruiyeti karşısında paniğe kapılıp iç savaşa çanak tutan "iç güvenlik yasalarını" çıkardı. Yanı sıra, HDP'yi zayıflatmayı hedefleyen provokasyonlar örgütleniyor.
Ağrı'da yapılmak istenen tam da buydu işte. Çok açıktır ki, Ağrı operasyonu AKP'nin aldığı savaş kararının bir uygulamasıdır.

Sandığa doğru giderken çözüm süreci

Ateşkesi fiili durumlar yaratarak bozup, her türlü provokasyona açık, belirsiz ve bulanık bir süreç yaratan AKP, kendi yarattığı fırtınada savrulmamak için şimdi orduya sarılıyor. Balyoz ve Ergenekon davası sanıklarının alelacele bırakılması tesadüf olamaz öyle değil mi?
Bu hamle, sıkışmışlıktan kurtulmak için yaratılmak istenen kontrollü kaosun bir parçasıdır.
AKP ve Erdoğan'ın sandık ateşine doğru giderken toplumu kutuplaştırmaya yönelik saldırıları artacaktır. Buna fırsat vermemek, ama aynı zamanda hazır olmak gerekiyor.
HDP'nin barajı aşması, çözüm sürecinin ahvalini tamamen değiştirecektir.

Yeniden inşa: ROJAVA

Kobane, eskisinden çok daha güzel biçimde, ekolojik ve demokratik bir toplumun ihtiyaçları gözetilerek yeniden inşa edilecek.

Kayhan NAR

Ortadoğu; emperyalist çıkarlar yönünde işgal edilmeye çalışılan bir bölge. Küresel ve yerel güç dengeleri, sürekli değişiyor.
Emperyalist çıkarlar doğrultusunda , 'sürekli savaş, istikrarsızlık ve kontrollü kaos konsepti işletiliyor.
Bölgenin üzerine karabasan gibi çöken emperyalistler ve onların işbirlikçisi yerel devletlerin dışında; özgürlükçü ve halkçı bir seçenek olarak doğan Rojava'daki halk inisiyatifi, halklara umut ışığı oldu.
Kendi elleriyle yaratıp bölge halklarının başına bela ettikleri IŞİD'in gücü, Kobane'ye yetmedi.
Emperyal hesapları bozan ve aylarca süren o muzaffer Kobane direnişi, hem Kürt Özgürlük Hareketi'nin (KÖH) meşruiyet zeminini ciddi anlamda artırdı hem de güç dengeleri içinde yüksek bir noktaya sıçrattı.

Hesaplar tekrar yapılıyor

Yoğun hesapların yapıldığı ve politik dengelerin sürekli değiştiği Ortadoğu'da, Yemen'de başlıyan askeri harekat üzerinden İran'ın gelişen gücü geriletilmeye çalışıyor.
Suudiler, TC ve Körfez ülkelerinin Suriye*ye müdahalesinin konuşulduğu bu süreçte; bölgede yaşayan 40 milyondan fazla Kürt nüfusunun geleceği de önemli bir noktada duruyor.
Ne emperyalist güçler ne de onların yerli işbirlikçileri, KÖH'ün bölgede belirleyici olmasını istemiyor.
Güney Kürdistan yönetiminin Kürt Ulusal Kongresi*ne yanaşmaması ve son süreçte Duran Kalkan şahsında KÖH'e kusulan kin, bunun açık göstergesi.
Diğer yandan, T.C sınırları içindeki Kuzey bölgesinden başka bir baskılama süreci yaşanmakta.
AKP'nin askerle kurduğu yeni ittifak ve yarattığı provokasyonlar, çözüm sürecini askıya alarak veya onunla birlikte yürütülecek yeni bir savaş konseptinin uygulandığını gösteriyor.

Bir Anka kuşu misali

Bütün bu dengeler içerisinde karanlığa boğulan bölgede, bir güneş gibi doğuyor Kobane.
Savaşın getirdiği o büyük yıkım ve tamamen çökmüş alt yapıya rağmen, Kobane bir anka kuşu misali, kendisini kendi küllerinden yeniden yaratıyor.
Neredeyse sağlam bir binanın kalmadığı bir gerçeklik söz konusu.
Ancak, her ne kadar savaş çevre köylerde devam etse de, Kobane'de hayatı normalleştirme çabası devam ediyor.
Salt bir toprak parçasının çok ötesinde olan Kobane'de yaşamı devam ettirmek şu an için oldukça zor.
Katliamcı çetenin püskürtüldüğü bölgeden çıkarken yerleştirdiği mayınlı tuzakları temizleme işi devam ederken, harap olmuş bir ekonomi ile ayakta kalma mücadelesi verilmekte.
Büyük direnişin içinden çıkıp gelerek o küçük kasabanın üstünde esen özgürlük rüzgarı, yeniden inşa için gereken iradeyi besliyor.
Kobane nasıl düşmedi ve düşmeyecekse, eskisinden çok daha güzel biçimde, ekolojik ve demokratik bir toplumun ihtiyaçları gözetilerek ve alternatif bir düzenin ilk tohumları atılarak yeniden inşa edilecek.

0 barajı yıkacağız!

Gezi'yi yaratan milyonlar ve Rojava devrimi etrafında birleşen halklar HDP'ye büyük bir misyon yükledi.

Emrah ARIKUŞU

Seçimler HDP'ye kilitlenmiş durumda.
Tüm hesaplar HDP'nin barajı aşıp aşmaması üzerine yapılıyor.
HDP'nin alacağı oy Türkiye politik ortamının yanı sıra uluslararası ve bölgesel ilişkilerde taşları yerinden oynatacak öneme sahip.
Başkanlık sistemi, yeni anayasanın yapılması, Kürt sorunu, ekonomik kriz 7 Haziran seçimlerinin düğüm noktalarını oluşturuyor.
AKP, CHP ve MHP'den oluşan siyasi yapının değişmesi de, HDP'nin barajı aşarak meclise girmesine bağlı.
Evet, AKP'nin bugüne kadar uyguladığı politikalar, sadece onun kendi iktidar hırsı, aç gözlülüğüyle açıklanamaz.
Onlardan pek farklı olmayan ve iktidarın değirmenine su taşıyan hatta seçim sonrasında koalisyon hülyalarına dalan bir muhalefet var.
HDP ise tüm bunlara karşı ezilenlerin umudu olarak sahneye çıkıyor.
HDP'nin Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde % 9,7 oy alması ve parti olarak girme kararı, barajın aşılıp aşılmayacağı sorununu gündeme getirdi. Bugün yapılması gereken bu soruna takılmadan ancak üzerinden de atlamadan "Başaracağız" inancıyla yola çıkarak kampanyanın büyütülmesidir.
Çalışan kazanır, elması kızarır.

Anketlerin yönlendirmesi

Bu noktada iki yaklaşım HDP'nin etkilediği kesimler açısından sıkıntılı sonuçlar doğurabilir.
Birincisi, iktidara yakın anket şirketleri ve kalemşorların kışkırttığı, HDP'nin barajın altında kaldığı senaryolar üreterek, puslu hava yaratıp topluma tedirginlik yayarak AKP etrafında birleşmeyi ve "istikrarın" devam ettirilmesini öğütleyen yaklaşım.
Bu, en fazla kararsız Kürtleri etkileyecektir. CHP ve MHP'ye oy vermeyecek kesime yapılan, zaten barajı geçemeyecek bir parti yerine "AKP'nin etrafında kalın" şeklindeki yönlendirmedir.
İkincisi ise, bunun karşısında HDP'nin barajı aştığı hatta %13-14 aldığı gibi göz kamaştıran değerlendirmeleri içeren yaklaşım.
Bu da, MHP ve AKP'ye oy vermeyecek ve HDP konusunda kararsız olan laik, orta sınıf kentlilere ve Alevilere,"Nasıl olsa barajı geçecek , bir de Kürt partisi, o halde CHP'ye oy vermeye devam edelim" algısını sunuyor.

Baraj yıkılır mı?

Gerçek olan durum şu: Gezi direnişini yaratan milyonlar ve Rojava devrimi etrafında birleşerek umudu büyüten halklar HDP'ye büyük bir misyon yüklemiştir.
İşte, HDP'nin barajı geçip geçmemesi, bu tarihsel misyonu yerine getirmesine bağlıdır.
HDP Seçim Bildirgesi'nin tüm toplumsal güçlerin-taleplerini kapsaması, bu yönde atılmış bir adımdır.
HDP, yoksulları, işçileri, kadınları, LGBTİ'leri, gençleri,Kürtleri, Alevileri, ezilen halkları yeni yaşamın etrafında toparlayarak barajı yıkacaktır.

Kapıları çalalım!

Ezilenler, emekçiler ve bu topraklarda yaşayan bütün halklar kapılarını araladılar, içeri girmek bizim elimizde.

Emrah BAL

Siyasi iktidarın hegemonyasını kaybettiği, ezilenlerinin ise seslerini daha gür sesle yükselttiği bir atmosferde Haziran seçimlerine gidiyoruz.
AKP kurmayları, iktidarı kaybetmemek için, oturduğu evi yakmayı göze alıyor. Faşist bir diktatörlüğe yöneliyorlar.
AKP'nin seçim politikası net: Yasal alanda iç güvenlik paketi ile baskıyı olabildiğine artırmak. Yasadışı alanda ise, provokasyonlar tertiplemek. Kendi içlerinde tereddüt edenleri bile harcayıveriyorlar.
MHP ve CHP, küresel sermaye güçlerinin kontrolünde. AKP nin alternatifi olarak ve sistemdeki hasarı onarmak için sıralarının gelmesini bekliyorlar.
Peki, ya ezilenler, emekçiler ?
Yıllardır egemenlerin kayıkçı dövüşünde taraf tutmaya zorlanan ezilenler ve emekçiler cephesinde ise, bir HDP gerçekliği duruyor.

Barajı yıkmalıyız!

Önümüze koyduğumuz hedef, %10 barajını yıkmak. Bütün güçlerimizi ve seçim faaliyetimizi bu amaç etrafında topluyoruz.
Kürdistan halkı, Rojava devriminin zaferi ile barajları zaten yıktı. Şimdi hedefimiz, batıdaki barajları yıkmak.
Görünen o ki, HDP, AKP ve CHP politikalarından bıkmış usanmış kitlelerin gönlünde barajları aşmıştır.
Ancak hiçbir şey garanti değil. Ortada bir başarı var evet ama bu başarı henüz garantiye alınmış değil.
Seçim bildirgesinde ifade edilen bütün söylemler ve buna uygun adaylar zaten Türkiye'de ciddi bir etki de bulundu.
Seçim politikamız ezilen halkların ve emekçilerin bilinçlerinde istenilen isteği uyandırdı.
Şimdi, bu isteği örgütleyebilmek ve isteğin kararlaşmasına yardımcı olmak için, seçim örgütümüzü inşa etmek ve yola koyulmak gerekiyor. Başarı, buna bağlı.
Seçim Örgütü'nün inşası sürecinde "Nasıl bir faaliyet ile barajlar yıkılır" sorusuna cevap olarak, "Sandık bazlı çalışma" cevabını vermiştik. Evet, bire bir kapıları çalarak kitleler ile ilişkilenmek.
Bu hamle, aynı zamanda, devrimci demokrat güçlerin pozisyon değiştirmesi anlamına geliyor.
Gezi isyanından aldığımız güçle, şimdi "savunma" değil "saldırı" konumuna yerleşmeliyiz.
Hızlı davranan, pratik, yaratıcı ve sürekli hamle yapan bir yapıda örgütlülük yaratmalıyız.

Yüzlerce gönüllü

Bütün gücümüzü büro açılışları, kahvaltılar, stantlar, afişlemeler ve sonu gelmez toplantılarda harcamak yerine, esas olarak doğrudan emekçilerin kapılarının önüne yığılmalıyız .
"Başarı" ölçütümüzü buradan kurmalıyız.
Eğer halen var olan çevremiz dışına açılamamışsak, seçim çalışmasına yüzlerce gönüllü çekememişsek, başarısızlık hemen ensemizde duruyor ve 8 Haziran sabahı tokat gibi inecek.
Peki, şimdi durum nedir?
Açık konuşalım, HDP böylesi yırtıcı ve yaratıcı bir çalışma yapamıyor. Bu tarz bir faaliyete ayak direten bir yaklaşım oldukça güçlü ve kuru gürültü yaparak-kendini sürekli ayak bağı haline getiriyor.
İşte bu gerici ve kaybettiren tarzı aşmak ve devrimci tarzı ortama dayatmak günün görevi olarak önümüzde. Tartışarak değil, öncü davranıp tekerleği artan hızda çevirerek hemen şimdi yola koyulmalıyız.
Ezilenler, emekçiler ve bu topraklarda yaşayan bütün halklar kapılarını araladılar, içeri girmek bizim elimizde.

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Sürekli şoklarla artan toplumsal gerilim, sürekli kışkırtılan iç gerilimlerle bir kez daha yükseltiliyor.

Kaosun sınırlarında yaşam

Kaos kelimesinin sıkça kullanılmaya başlaması pek de rastlantı değil. Yeryüzündeki, bölgemizdeki ve ülkemizdeki yaşamın "çivisi çıktı". Bir kriz yönetim tarzı olarak, kontrollü bir kaosun içine itiliyoruz.

Şoklarla nefes alıyor, eğitiliyor, yaşıyoruz.
Kapitalizmin kriz idaresi, toplума sürekli şok vererek onu eğip büküyor, dengesini bozuyor, her şeyi kabullenen bir kimliğe sokuyor.
Toplumsal yaşamın günlük akışının, süreklileşen kriz koşullarında ancak öyle, şoklarla sersemletilerek ve uysallaştırılarak sürebileceğini düşündükleri anlaşılıyor.
Yaşamın tümüne yayılan ve süreklileşmiş şoklarla beslenen bir hastalıklı gerginlik, sürekli yeni alanlara sıçrayıp etki alanını genişleterek, sürekli yoğunlaşıp sertleşerek günlük yaşamımızın normalleri arasına giriverdi.
Topluma dayatılan ve özellikle medya araçları kullanılarak uygulanan bu uygulamalar, zamanın akışı içinde kalıcılaşıyor.
Yeryüzü, bölge ve ülke düzeyinde, farklı biçimlere dağılan ve gittikçe kalıcılaşan bir yeni yaşam tarzının içine doğru sürükleniyoruz.
Bir kriz yönetim tarzı olarak, kontrollü ve "yaratıcı" bir kaos içine itiliyoruz.
Ama, bir kez eski kurulu düzen bozulursa, o noktada söz gelimi emekçilerin çıkarları ve iradesinin de de, oluşan boşluklara doğru hamle yaparak kendi güç alanını genişletme imkanı da artmaz mı?
"Yaratıcı" olmak, sadece egemenlere mi ait? Yaşamı her gün yeniden üreten emekçilerin pratik zekası, artık kemikleşmiş sermayeninkinden daha yaratıcı olamaz mı?
Ya da, o kaos kontrolden çıkıverirse ne olur?

İç güvenlik yasası

Kaos kelimesinin sıkça kullanılmaya başlaması pek de rastlantı değil.
Yeryüzündeki, bölgemizdeki ve ülkemizdeki yaşamın "çivisi çıktı". Sürekli şoklarla artan toplumsal gerilim, sürekli kışkırtılan iç gerilimlerle bir kez daha yükseltiliyor.
Evet, neredeyse her gün yaşamaya başladığımız şoklarla dengemiz bozuluyor, sağlıklı düşünemez hale geliyoruz, isyan etme yerine korkup sinerek egemenlerin gücüne sığınmaya zorlanıyoruz. Peki, ya hala sağlıklı düşünebiliyorsak, henüz enerjimiz tümüyle bitmemişse, o zaman ne olacak?
O parlak şokların arkasında can çekişen sermayenin sistemi kapitalizmi sorgulamaya ya da isyan etmeye yeltenirsek, o zaman ne olacak?

Korkuyorlar!

"İç güvenlik yasası" adı verilen faşist düzenlemeler, tam da bu noktada sermayenin ihtiyaçlarına çözüm oluyor.
Bu yasayla, isyan edenlere uygulanan devlet şiddetinin üstündeki bütün yasal sınırlar kaldırılıyor. Polis terörü, sermayenin toplumsal düzeninin tek sigortası olarak güçlendiriliyor. Mahkemeler tümüyle polisin emrine sunuluyor. Hapishanelerdeki gardiyanlara hiçbir savunması olmayan tutuklulara karşı silah taşıma ve kullanma yetkisi veriliyor.
Açık ki, sermaye ve onun sistemi, artık toplumsal yaşamı kontrol edemeyeceklerini saptamış. Krizin etkileriyle artan işsizlikten, derinleşen yoksulluktan ve biriken öfkeden korkuyorlar.

Şoklar ve iç gerilimler

Şimdi ama başka bir sınırdayız. Egemenlerin bilinçli kışkırtma politikaları toplumu tehlikeli bir sınıra getirdi. O sınır aşılırsa, bu coğrafya bambaşka bir sürecin içine sürüklenecek. İç içe geçerek bütün toplumu kaplayan bir Türk-Kürt ve Sünni-Alevi savaşı kışkırtılıyor.

Şöyle bir bakalım mı?
Başka coğrafyalara değil, bölgemize ve kendi yaşam alanımıza.
"Katırları öldürmek", "Savcı ve DHKC militanlarının öldürülmesi", "Askerlerin öldürülsünler diye gerillaların önüne sürülmesi", "Fenerbahçe'nin uçuruma doğru itilip bütün futbolcuların öldürülmeye çalışılması", "Her gün bir yenisi olan kadın cinayetleri"…ve başkaları.
Ya da, sürekli kafa kesen IŞİD militanları, toplu katliam ve tecavüz olayları?
Bu şoklar sizi paniğe düşürmedi mi, hala bir toplumsal arayış, normalmiş gibi gösterilmeye çalışılan bu kahredici cehennemden kurtulmak için davranma enerjiniz mi var?
O zaman, bir yandan şokların sayısı ve çapı arttırılırken, aynı zamanda toplumun sahte gerilimler üzerinden birbirine düşürülmesi devreye giriyor.
Ve, sarsma güçleri sürekli artan şoklarla sahte gerilimlerin ürettiği iç düşmanlıkların sonuçsuz savaşları birleşince, kaos gerçekliği oluşmaya başlıyor.

Kaos, hiçbir gücün kontrole alamadığı bir yıkım süreci biçimine sürükleniyor.

"Paniğe kapılın bana dokunmayın!"

Kaos, hiçbir gücün kontrole alamadığı bir yıkım süreci biçimine sürükleniyor.
Öyle ki, herkes herkesle savaşıyor, kazanan yok, amaçsızca yıkıp yok eden bir savaş hali egemen oluyor.
İnsanlık tarihinin ürettiği farklı etnik kimlikler ya da inançlar veya iki cins olarak var oluş gerçekliğimiz, birbirine düşmanlaştırılıp, savaşa sürükleniyor.
Toplumsal ya da cinsel kimlikler veya insanlığın bir kazanımı olan farklı kültürler, "ölümcül kimliklere" dönüştürülüyor.
Toplumsal alan, kimsenin diğerini yok edemeyeceği bir savaş ortamına dönüşüyor.
Türk-Kürt, Sünni-Alevi, erkek-kadın birbirine düşürülüyor.
Tarihsel-toplumsal egemenlik sistemlerinin zaten farklı egemenlik ilişkileriyle birbirine yabancılaştırdığı farklı toplumsal dokular, artan şiddette düşmanlaştırılıyor. O düşmanlaşma süreci içinde, var olan egemenlik ilişkileri tahkim ediliyor, "ezen-ezilen" konumları yeniden üretiliyor.
Toplumun içinde var olan farklılıklar arasında şiddet kullanımı normalleştiriliyor.
Ve, kahredici bir sarmal içinde sürekli tırmandırılarak, şiddetin savaşa dönüşen en üst biçimi devreye sokuluyor.
Egemenler, ellerindeki bütün araçları kullanarak, toplumu atomlarına parçalamayı ve birbiriyle savaştırmaya çalışıyor.

"Birbirinizle savaşın bana dokunmayın!"

İçinde yaşadığımız coğrafyada her gün artan kadınlara yönelik şiddeti ve cinayetleri iyi biliyoruz değil mi?
Şimdi ama başka bir sınırdayız.
Egemenlerin bilinçli kışkırtma politikaları toplumu tehlikeli bir sınıra getirdi. O sınır aşılırsa, bu coğrafya bambaşka bir sürecin içine sürüklenecek.
İç içe geçerek bütün toplumu kaplayan bir Türk-Kürt ve Sünni-Alevi savaşı kışkırtılıyor.
Yazmak ve okumak bile dehşet verici değil mi?

Kazananı olmayan savaş

Böylesi alçakça bir provokasyonun, oluşturacağı ortam içinde kadın cinayetlerini de misliyle arttıracağı çok açık değil mi?
Bu tür savaşların kazananı olmayacağı, dehşet verici bir kan dökücülüğün yaşanabileceği, izleri uzun bir tarihsel dönem silinmeyecek utanç verici katliamların gerçekleşebileceği, biz unutmak istesek de, tarihin en karanlık ve kanlı sayfalarında bir gerçeklik olarak duruyor.

Sadece AKP mi?

İlk akla gelen, olup bitenlerden sorumlu olarak, bu alçaklıkları gözümüzün önünde doğrudan toplumumuza karşı kullanan AKP'yi ilan etmek oluyor.
Doğru, ama oldukça eksik ve yüzeysel bir saptama.
Ülkeden bölgeye, oradan yeryüzüne doğru bir derinlikli bakış atabilirsek, aslında bizlerin başına gelenlerin dünyanın bütün halklarına da uygulandığını rahatlıkla görebiliriz. O coğrafyaların özgün şartlarına göre farklı biçimlere sokularak, aynı politikalar bütün halklara uygulanıyor.
Bu politikalar, kriz içindeki sermayenin kendi küresel egemenliğini sürdürebilmesinin yolları. AKP de uygulayıcı politik güçlerden birisi sadece.
Bu cehennem ortamına sürüklenirken, en büyük sermaye gruplarının, üstelik kriz koşullarında, tarihlerinin en yüksek büyüme oranlarını bile yakalayabildikleri görülüyor. Aralarındaki rekabet savaşında yarıştan düşenleri yutarak ve emekçiler üstündeki sömürülerini derinleştirerek büyümeye devam ediyorlar.
Her şey çok açık değil mi?
Sermaye ve onun uşağı politikacılar, kriz koşullarını normalleştirerek kendi egemenliklerini kriz koşullarında yeniden üretebilmenin en önemli aracı olarak, sürekli şoklar yaratarak toplumu aptallaştırmayı veya parçalayarak birbiriyle savaştırmayı bilinçlice kullanıyorlar.

Ne yapmalı?

Güçlü oldukları yer, ellerinde tuttukları devlet cihazı. Ama Gezi'den iyi biliyoruz; biz ayaklanınca kaçacak yer arıyorlar.

Şoklarla zorlanan toplumsal bilinci sürekli canlı tutmak, sağlıklı düşünme yeteneğini kaybetmemek, asla paniğe kapılmamak ve onların istediği tepkileri vermemek gerekiyor.
Evet, medya onların elinde ve ortalıkta hep onların sözleri dolaşıyor. Ama, siz bakmayın koparttıkları gürültüye; zayıflar ve korkuyorlar. Artık topluma verebilecekleri bir umut yok. Toplumu yönetecek yetenekleri de kalmadı.
Tek güçlü oldukları yer, ellerinde tuttukları devlet cihazı ve onun güç-şiddet kullanabilme kapasitesi. Bir de, medya; onunla da, ürettikleri yalanlarla ortamı belirmeye ve kışkırtıcılık yapmaya çalışıyorlar.
Ama, Gezi'den iyi biliyoruz; biz ayaklanınca kaçacak yer arıyorlar.
En önemlisi de, halkların, ezilenlerin, emekçilerin ortak çıkarları doğrultusunda ortaklaşmasını sağlayabilmek. Yani, onların bölmeye çalıştıklarını, sermayeye ve düzenine karşı ortaklaştırabilmek.
Sermayenin kabusu, tam da böylesi bir ortaklıktır ve halkın ve emekçilerin siyasal temsilcilerinin en acil görevi de, o kabusu bir güncel toplumsal gerçeklik haline getirebilmektir.

26.04.2015

EKONOMİ

VOLKAN YARAŞIR

Derinleşen ve çok boyutlu bir karaktere bürünen ekonomik kıranganlık, yıkıcı bir krizin önünü açıyor.

Türkiye ekonomik krizin eşiğinde

Türkiye ekonomisinin narkotik/yapısal dış kaynağa bağımlılığı, dış borcun olağanüstü artması ve kısa vadeli dış borç stoklarının yüksekliği, dış borcun ağırlıkta özel sektör kaynaklı olması ve sektörün yakıcı likidite sıkıntısı ve yukarıda belirttiğimiz olgular, krizi aktüelleştirmiştir.

Volkan YARAŞIR

Türkiye ekonomisi çoklu bir kırılganlık yaşıyor. Sanal/ spekülatif büyümenin sınırına gelen Türkiye, 2015'in küresel düzeyde en kırılgan ülkesi olarak değerlendirildi. IMF ve Fitch, yeni raporlarında bu noktanın üzerinde durdu.
Büyüme oranında ciddi bir yavaşlama, işsizlik oranında kronikleşme ve yüzde 10'un üzerinde bir seyir, yüksek ve kalıcı niteliğe dönüşen, çift haneye yaklaşan enflasyon, yüksek (GSMH'nin yüzde 4-5'i dolayında) cari işlem açığı, açığın finansman karşılığında yaşanan önemli problemler, kısa zamanda afaki boyuta yükselen dış borçlanma, uzun vadeli ekonomide durgunluk ve daralma ve durgunluk içinde enflasyon yani stagflasyon şiddetli bir krizin emareleri olarak değerlendirilebilir.
Neo-liberal ekonomik politikaların iflasını gösteren bu gelişmeleri, jeo-politik risklerin artması ve küresel düzeyde finansal salınımlar karşısında ekonomideki büyük zafiyetler izliyor. Ayrıca sivil diktatörlük yönünde devlet-toplum-birey ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi ve dış politika da agresyon politikalarının iflası, süreci derinleştirici faktörler olarak dikkat çekiyor.

Şirket parti, şirket devlet

Küresel likidite bolluğunda (2009' kadar), yüksek faizle sıcak para çekebilen AKP iktidarı, spekülatif bir ekonomik büyüme trendi yakaladı. Bu süreç aynı zamanda AKP'nin hegemonyasını pekiştirdiği bir süreç olarak işledi.
AKP, bir şirket parti haline geldi ve TC şirket devlete dönüşmeye başladı.
Küresel düzeyde para politikaların değişmeye başlamasıyla (2012'den sonra), Türkiye'ye giren para akımlarında azalmalar yaşandı. Hatta sermaye kaçışları arttı. Ucuz kur dönemi bitti. Bügün yaşanan kur şoklarının temelleri oluştu.
Bu konjonktürde bütün ümit, inşaat sektöründeki karlara, kupon arazilere ve imar rantlarına dayalı ekonomik politikalara bağlandı. Yani yeni bir spekülatif büyüme stratejiyle hareket edilmeye başlandı.

Krizin aktüelleşmesi

Yüksek kırılganlığın önünü açan bu adımlar, senkronize (emlak, döviz, bankacılık, borç krizi gibi) kriz dinamiklerini besliyor.
Kısaca likidite ve finansal sorunlar, 2015 yılı ikinci yarısında Türkiye'de krizi tetikleyecek iki temel faktör olarak dikkat çekiyor
Türkiye ekonomisinin narkotik/yapısal dış kaynağa bağımlılığı, dış borcun olağanüstü artması ve kısa vadeli dış borç stoklarının yüksekliği, dış borcun ağırlıkta özel sektör kaynaklı olması ve sektörün yakıcı likidite sıkıntısı ve yukarıda belirttiğimiz olgular, krizi aktüelleştirmiştir.
Derinleşen ve çok boyutlu bir karaktere bürünen ekonomik kıranganlık, yıkıcı bir krizin önünü açıyor.

Kur şoklarından, borç krizine

Türk Lira'sının hızla değer kaybetmesi, (2013'ten beri % 40'ın üzerinde değer yitirdi) ve durumun kontrol edilememesi borç çevriminin kıracağı gibi, borç maliyetleri artıyor ve şirket iflasları yanında, hızlı çöküşlerin yaşanacağı yıkıcı bir konjonktürün önünü açıyor.

Dolardaki yükseliş sürüyor. Dolar, Türkiye tarihinin en yüksek seviyesini birkaç defa geçti.
Kur şokları, yapısal ekonomik sorunları olan Türkiye'yi (tahmini olarak 10 yılı etkileyecek) uzun süreli bir kriz momentine soktu. Domino etkisiyle ekonomide ani/ çöküş riski arttı.
Lira'nın hızlı değer kaybetmesi; borç çevrimini kıracağı gibi, borç maliyetlerinin artmasına ve özel sektörde seri iflaslara yol açabilir. Türkiye'nin döviz rezerv açığı 431 milyar Dolar. Kurdaki 1 kuruşluk artış, açığın 4.3 milyar Lira büyümesine neden oluyor. Önümüzdeki 12 ayda ödenecek borç yükü 166 milyar Dolar. Merkez Bankası'nın elindeki bürüt Dolar rezervi 104 milyar Dolar. Kurdaki oynamalar, rezervin hızla erimesine yol açıyor.

Küresel sermayenin yeni av sahaları

Neo- liberal restorasyon politikaları küresel finansal kapitale olağanüstü hamle ve hareket serbestliği kazandırdı.
Kapitalizmin yapısal/ genelleşmiş krizine karşı, bir karşı devrimci politika olarak devreye sokulan neo- liberal politikalar, "yapısal uyum programlarıyla" hayata geçirildi.
Çevre ülkeler (gelişmekte olan piyasalar) askeri faşist darbeler ve "borç bağımlılığı" üzerinden, programa entegre edildi.
Çevre ülkeler, küresel finansal kapital için yeni av sahasına dönüştü. Bu süreç çevre ülkelerin yeniden sömürgeleştirilmesi anlamına geldi. IMF ve Dünya Bankası post- kolonyal kurumlar olarak öne çıktı.
Periferinin yeni av sahalarına dönüşmesi, periferinin sermaye akımlarına tümüyle açılması ve küresel piyasalara entegre olması anlamına geldi.
Yeni gelişmekte olan piyasalar, yapısal ekonomik sorunların yanında, dış ticaret açığa, yüksek cari açık ve olağanüstü dış borçla karşı karşıya kaldı.

Sermaye akımları ve kriz mekanizması

Bu kronik açıkların finansmanı küresel piyasalardan karşılandı.
En başta ekonominin dönmesi için çevre ülkeler sıcak paraya, genelde dış kaynağa narkotik bir bağımlılık içine girdi.
Yüksek faiz uygulamalarıyla, sıcak para ülkeye çekildi.
"Küreselleşme" sürecinde aktüel bir sermaye ihracı olan bu "operasyonlar", çevre ülkeleri faiz, cari açık, dış borç, denklemi/ sarmalı içine soktu.
Küresel sermaye, kar oranları düşük merkez ülkelerde sabit sermaye yatırımları yapma yerini (manik karakterinden dolayı) maksimum kar amacıyla faiz oranları yüksek ülkelere yöneldi.
Sermaye hareketlerinde bu salınım büyük finansal karların yanında, finansal anafor ve gelgitlerin önünü açtı.
Çevre ülkelerde tam anlamıyla sermaye hareketlerinin yönelimine bağlı bir ekonomik/ finansal mimarı oluştu.
Sıcak para akışının durması ya da sermayenin "anavatana dönüşü"/ kaçışı 1980'den sonra yaşanan krizlerin temel nedeni oldu.
Kriz ve sermaye hareketleri arasında birbirini etkileyen ve tetikleyen bir mekanizma oluştu.
1981- 1982 borç krizi, 1997 Asya krizi, 1999-2001 borsa krizleri gibi krizler bu ilişkiye örnektir.

En kırılgan ülke: Türkiye

2013'ten itibaren FED'in parasal politikalarını değiştirmesi ve faizlerin yukarıya çekmesi, küresel likidite sorununa yol açtı. Sermayenin çevre ülkelerden merkez ülkelere dönmesini ve sermaye akışında belirgin gerilemeye neden oldu.
Bu süreç, Türkiye dahil gelişmekte olan piyasalarda(başta Malezya, Şili, Güney Afrika'da) krizi tetikleyici etki yarattı.
Türkiye IMF, Dünya Bankası ve FED'in riskli ülkeler raporunda, ayrıca Ficht ve Mody raporlarında en kırılgan ülke olarak açıklandı. Kur şoklarının yanında, Rusya krizi, jeopolitik risk faktörleri, siyasi belirsizlik durumu Türkiye krizi eşiğine getirdi.
Türk Lira' sının hızla değer kaybetmesi,(2013'ten beri % 40'ın üzerinde değer yitirdi) ve durumun kontrol edilememesi borç çevriminin kıracağı gibi, borç maliyetleri artıyor ve şirket iflasları yanında, hızlı çöküşlerin yaşanacağı yıkıcı bir konjonktürün önünü açıyor.
Bu süreç tensikatlar, işyeri kapatmaları, emeğin değersizleştirme operasyonları, kısaca sınıfa stratejik saldırılar anlamına geliyor. Süreç sınıfsal antagonizmayı şiddetlendiriyor.
Artık her havza sınıfsal öfke ve kinin biriktiği alanlara dönüşüyor. Görev bu öfke ve kinin örgütlenmek ve kristalize etmektir. Kriz tartışmalarını bu eksende ele almak gerekir.

Küresel krizin etkileri devam ediyor

2015'de, küresel iktisadi düzen, yüksek seviyedeki kırılganlığı koruyor ve her an derin bir yeni krize girebilir.

Alp KAYSERİLİOĞLU

Krize yol açan birikim mantığı – emek gücünün mutlak sömürüsünün arttırılmasına dayalı finansallaşma – terk edilmediği gibi, daha da derinleştirildi.
Bu da, bazı panikleyen borsa uzmanlarına göre, günümüzde, kriz öncesi 2007 yılına benzeyen bir denkleme yol açıyor.
Şu an küresel piyasaları ayakta tutan şey, düşük faiz ve bol likidite ile mümkün kılınan spekülatif yatırımlar. Borçlar ve spekülasyon devirleri bir yerde tıkanırsa, 2008'deki gibi bütün piyasalar yeniden derin bir krize girer. İşte, bunun içindir ki, o panikleyen borsa uzmanları, bir kere daha sıcak havayla dolup her an yıkıcı bir şekilde patlayabilecek piyasalara karşı, Amerikan merkez bankası FED'i derhal faizleri yükseltmeye çağrıyor.
Bütün bu süreçlerde, en ağır darbeleri yiyen ise, her zaman ki gibi emekçiler oluyor.

2013-14 süreci

Dünya ekonomisinin ne kadar kırılgan olduğunu, 2013-14 sürecindeki çalkantılarda gördük.
Amerikan merkez bankası FED'in 2014 başında likidite bolluğunu azaltıp, 2015'den itibaren faizleri yavaş yavaş yükselteceğini açıklamasıyla beraber, çevre ülkelerde büyük çalkıntılar oldu.
Çevre ülkeler, neoliberalizm süreciyle beraber, ithalata bağımlı üretim gerçekliğinin zorunlu kıldığı dış girdilere ve onları finanse etmek için dıştan sermaye girişlerine aşırı derecede bağımlı kılınmıştı.
Yine çevre ülkeler, özellikle kısa vadeli para sermayesi girişlerine uyuşturucu gibi bağımlı kılındılar. Kur değişiklikleri veya merkez ülkelerdeki faiz hareketleri, sermaye akışlarını doğrudan etkiliyor: FED faizleri yükselttiğinde, paralar hop yine ABD'ye doğru akmaya başlıyor ve bu paralara bağımlı olan ülkeler ağır biçimde sarsılıyorlar. Kurları dolara karşı düşüşe geçiyor ve neticede, ithalat ve dış borçlar pahalılaşıyor. Mesela Türkiye, böyle bir hattan ilerledi.
2014'de, Bulgaristan, Portekiz, Arjantin ve Rusya, farklı nedenlerden lokal krizler halinde sarsıldı.

2015: kırılganlıklar yılı

2015 yılında küresel iktisadın kırılgan bir şekilde 3% civarı büyümesi bekleniyor. Elbette, büyüme oranları Dünya'daki farklı bölgelere eşitsiz bir şekilde dağılıyor.
Büyümeyi %3'de tutturabilen unsurlardan birisi, ABD'nin biraz toparlayabilmesi ve bu toparlamanın 2015'de de bir şekilde sürdürebilmesidir. Ama bu spekülasyona dayalı büyüme ne kadar istikrarlı olur, hiç belli değil.
Ayrıca, resesyona doğru evrilen Avro bölgesinde Avrupa Merkez Bankası, 1140 milyar Avroluk bir mali destek olarak, varlıklar satın alımı uygulamalarını başlattı.
Dünya Bankası ve İMF'ye göre, küresel ekonomik düzeni her an tehdit edebilen bir hayli unsur var: yetersiz yatırım, finansal piyasalarda çalkantılar, çevre ülkelerin kırılganlıkları, Avro bölgesinin ve/veya Japonya'nın durağanlığı ve belki resesyona girmesi ve nihayet jeopolitik riskler (Rusya, Yunanistan, Ukrayna, Suriye, ...).
En ağır darbeyi alan emekçiler!
Küresel krizin devamı ve derinleşmesi süresinde, en ağır darbeyi alan emekçiler oluyor:
2008 krizinden bu yana 68 milyon iş kaybedildi ve üstelik, bugün Dünya çapında dar anlamda 201 milyon işsiz varken, 2019'da 212 milyon işsizin olacağı öngörülüyor.
07.05.15

DÜNYA

DR. MUSTAFA PEKÖZ

Suudi Krallığı'nın Yemen'e müdahale için oluşturduğu savaş koalisyonuna Pakistan ve Türkiye'nin de destek vermesiyle, fiilen bir Sünni bloğu oluştu.

Ortadoğu'nun güç dengeleri ve Yemen

Yemen operasyonunun giderek bir kaosa dönüşmesi, özellikle Körfez bölgesini çok daha derinden etkileyecek bir düzeye sıçrayacağını gösteriyor. Küresel güçlerin bölgesel hamlesinin, Irak, Libya ve Suriye'den sonra Yemen'e yayılması, bölgesel savaşın Afrika'ya yayılacağını gösteriyor.

1. sayfadan devam

Küresel güçlerin bölgesel hamlesinin, Irak, Libya ve Suriye'den sonra Yemen'e yayılması, bölgesel savaşın çok daha uzun süre devam edeceğini ve Afrika'ya doğru yayılacağını gösteriyor.
Yemen'in yüzölçümü yaklaşık olarak 528000 km² olup, 26 milyon nüfusa sahip. Yıllık GSMM'si, 58 milyar dolar olup, kişi başına düşen milli gelir 1.100 dolar ve Arap bölgesinin en yoksul ülkelerinden biri.
Orta Doğu'da,Umman Denizi, Aden Körfezi ve Kızıldeniz kıyısında olan Yemen, batı'da Umman ile güney'de ise Suudi Arabistan ile sınırdır.
Peki, neden öne çıkıverdi ?
Birincisi, Bab'ül Mendep Boğazı, Aden Körfezinden Hint Okyanusuna açılan körfezin kesişim noktasında duruyor. Bab'ül Boğazı, Hint Okyanusu ve Güneydoğu Asya'yı Süveyş Kanalıyla Akdeniz'e ve Avrupa'ya bağlayan dünyanın en önemli deniz ticaret yollarından biri.
Ayrıca, Hürmüz boğazı ile aynı stratejik öneme sahip olan Aden Körfezinin kontrolü, Ortadoğu'da-güç olmanın önemli halkası.
İkincisi, Kızıl Deniz'in Ortadoğu tarafından Yemen, Afrika tarafından Eritre ve Somali, iki bölge arasındaki geçiş noktasını oluşturuyor.
Her üç ülkedeki dengeler, Merkez Ortadoğu ile Orta Afrika arasındaki ilişkileri belirliyor.
Üçüncüsü, Ortadoğu petrol tankerlerinin yaklaşık % 10'u Kızıl Deniz ve Aden Körfezi üzerinden geçiyor. Olası bölgesel krizde Süveyş kanalı ve Aden Körfezinin kontrolü de önemlidir.
Dördüncüsü, Yemen'in doğu çöllerinde henüz işletilmemiş çok geniş enerji rezervlere sahip olduğu biliniyor. Yemen'de egemen olan güç, önümüzdeki 10-15 yıl içerisinde yeni enerji yataklarını kontrol etmede önde olacaktır.

Değişen güç ilişkileri

Ensarullah Hareketi, Lübnan Hizbullah'ının yöntemini uygulayarak, toplumsal dayanağını arttırıyor. Ele geçirdiği yerlerde etnik ve mezhepsel dengeleri sağladığı için, hem Sünni halk tarafından da destek görüyor.

Ortadoğu'nun güç ilişkileri yenilenirken, çatışma ve rekabet öne çıkıyor. Güvenlik Konseyi üyeleri ve Almanya ile nükleer enerji anlaşmasının yapılmış olması, İran'ın bölgesel liderlik pozisyonunu arttırmaya başladı.
İran'ın artan etkinliği, sadece Irak ve Suriye ile sınırlı olmayıp, Pakistan, Afganistan, Yemen ve bütün Körfez devletlerini de kapsayarak genişliyor. Şii nüfusu üzerinden çok belirgin bir etkisi olan İran, bölgesel politik istikrarın veya tersten istikrarsızlığın önemli faktörlerinden biri oldu.
İran'ın bölge devletlerinin iç politik dengelerini etkileyecek düzeyde ağırlığının artması, S.Arabistan başta olmak üzere bütün Körfez ülkelerini rahatsız ediyor.
Yemen'de nüfusun yaklaşık olarak %35-40'ını oluşturan Husiler, Şii kökenli olmalarına rağmen, sanıldığı gibi İran Şiiliğiyle çok yakın bir bağları bulunmuyor ve geleneksel olarak Sünniliğe çok daha yakınlar. Bu bakımdan, Yemen savaşı, özellikle Sünni İslam dünyasında yansıtıldığı gibi Şii-Sünni savaşı değil.
Ensarullah isimli gerilla hareketi, merkezi hükümete yönelik yürüttükleri savaşta başkent dahil olmak üzere ülkenin çok önemli bir bölümünü kontrol altına aldı.
Hareket, İŞİD ve EL Kaide gibi halka yönelik insanlık dışı saldırılara, katliamlara ve kadınların kaçırılıp pazarlanması gibi yönetmelere başvurmuyor, ibadet yerlerini yıkmıyor. Tersine, toplumun sosyal ihtiyaçlarını karşılamada, Lübnan Hizbullah'ının yöntemini uygulayarak, toplumsal dayanağını arttırıyor. Ele geçirdiği yerlerde etnik ve mezhepsel dengeleri sağladığı için, hem Sünni halk tarafından da destek görüyor, hem de resmi ordunun önemli bir desteğini oluşturuyor.

Sunni Blok

Bölgesel güç ilişkilerinin bir tarafı olan Suudi Krallığının Yemen'e müdahale için kendi önderliğinde oluşturduğu savaş koalisyonuna Pakistan ve Türkiye'nin de destek vermesiyle, fiilen Sünni bir bloğu oluştu.
Arap Birliği Dışişleri Bakanları Konseyi tarafından onaylanan, 150 bin kişilik "Ortak Arap Askeri Gücü"nün kurulması, bölgedeki güç ilişkilerinin Sünni blok lehine yeniden dizayn edilmesi yönünde önemli bir hamle.
Ortak askeri güç oluşturma politikası, süreklileşmiş bir 'Arap Birliği Ordusu' oluşturmaya yönelik bir pratik adımdır ve politik yansımaları olacaktır.
Ancak, Yemen saldırısının esas savaş gücünü oluşturan S.Arabistan ve koalisyon güçlerinin, sanıldığı gibi etkili olamayacakları ortaya çıktı.
Uluslararası alanda, Yemen'e yönelik saldırı temkinli karşılandı.
Obama yönetimi, Yemen'e yönelik askeri operasyona doğrudan müdahil olmak istemediğini ifade etti. Ancak, Körfez devletleriyle de bir sorun yaşamak istemediğini de hissettirdi. ABD, çok açık bir destek sunmak yerine, S.Arabistan'ın kaygılarını anlayışla karşıladığını ifade ederek, pasif destekle yetineceğini belirtti.
Rusya, İran ile birlikte Yemen'e yönelik askeri saldırılara karşı tutum aldı. Bu, Suudi Krallığı ile Rusya arasındaki çelişkilerin derinleştirecektir. Çin, çok açık olmamakla birlikte İran'ın pozisyonunu destekledi. AB nin, Yemen'e yönelik askeri operasyonu uygun görmediği anlaşılıyor.

Saldırılar etkili olamadı

Arap Birliği Konseyi'nin Yemen'e askeri saldırı kararı, sanıldığı gibi uluslararası destek bulmadı. Hava saldırılarının sanıldığı gibi etkili olamaması ve kara operasyonuna cesaret edilememesi, Aden körfezindeki krizi çok daha derinleştirecektir. Savaş, Körfezdeki petrol gemilerinin geçişlerini zora sokunca, küresel ekonomik krizi etkileyeceği gerekçesiyle, Bab'ül Mendep Boğazının kontrolünü sağlamaya yönelik askeri önlemler devreye girecektir.

İran ve Suudi Arabistan gerginliği

S.Arabistan, Katar, Kuveyt ve bütün Körfez devletlerinin, İran'ın artan gücünü kırmak için, Suriye'deki İslamcı teröristleri destekleme kararı aldıkları anlaşılıyor. Türkiye'de aynı konuma yerleşecek.

Suudi liderliğinde Arap dünyasını bir araya getiren Yemendeki gelişmeler, esasen bölgesel çıkarların tehlikeye girmesidir.
Ensarullah hareketinin özellikle İran tarafından desteklendiği iddiası, Suudi Arabistan'ın İran tarafından kuşatılması kaygısının artmasıdır. Yemen'de İran'ın artan politik etkinliği, Kraliyet ailesi başta olmak üzere körfezin bütün yapay devletlerini çok ciddi oranda tedirgin etmeye başladı denebilir.

Dengelere müdahale

Suudi Krallığı, İran'ın Yemen'den sonra Körfez sınırları içerisindeki olası yeni hamlelerini engellemenin yolunun, Yemen'deki artan gücüne darbe vurmaktan geçtiğini düşündü ve askeri operasyonlara yöneldi.
BAE ile İran arasındaki çelişki de, derinleşecek gibi görünüyor. BAE'nin, Yemen'e yönelik askeri operasyon kararının alındığı 'Arap Birliği Zirvesi'nde, "İran'ın Basra Körfezindeki adalar üzerindeki hakimiyetine müdahale" kararını aldırması, olası çatışmanın yayılarak Aden Körfezi ile Basra Körfezi arasındaki bütün bölgeyi kapsayacağını gösteriyor.
Arap Ortak Askeri gücünün İran'ın elinde bulunan adalara yönelik olası bir saldırıya yönelmesi ise, gerçek anlamda bölgesel bir savaşın başlaması anlamına gelir ki, sadece bölgesel değil, uluslararası bütün dengeleri de alt-üst edecektir.
Her devlet kendi politik çıkarlarına göre bu saldırının içinde yer almaya çalışıyor.
Örneğin Mısır'ın Yemen'e yönelik savaşa aktif desteği vermesi, Sisi yönetimini Körfez devletleri bazında meşrulaştırılması amacına dayanıyor. Sisi'nin, BAE ve Katar tarafından kabul görmesi ve Müslüman Kardeşler yöneticilerine karşı tutum almaya başlamaları, Mısır bakımından önemli bir başarı olarak görülüyor. Ayrıca Arap sermayesinin Mısır'a yönelik yatırımlarından ciddi bir artışın da önü açılıyor.

Türkiye'nin hamleleri

Türkiye ise, bir kaç hamleyi birlikte atmak istiyor. Mısır ile ilişkileri düzgün olmayan bir Türk devletinin, Ortadoğu'nun diğer devletleriyle uyumlu bir politika oluşturması oldukça zor. Erdoğan, S.Arabistan ve BAE aracılığıyla, Sisi yönetimiyle ilişki kurmaya başladı. Böylelikle, Sünnilik üzerinden Arap dünyasıyla uyumlu bir politika oluşturmaya çalışıyor.
Yemen saldırısına açık destek verip, İran'a karşı açık tutum almaya yol açan asıl mesele, Arap sermayesinin yeniden Türkiye'ye getirilmesi hedefidir.
Ciddi bir ekonomik krizle karşı karşıya kalan Erdoğan hükümeti, Arap sermayesinin Türkiye'ye yönlendirilmesini önemsiyor.
Erdoğan'ın, AKP hükümetini saf dışı bırakarak S. Arabistan önderliğinde 'Sünni Hilali-İttifakı'nı teşvik etmesi, kendi politik geleceğini koruma çabasıdır.
Öte yandan, İran'ı işgalci bir güç gören Erdoğan, İran ziyaretinde tersi bir tutum takındı ve İran'ı ne kadar önemsendiğini dile getirdi. Ancak, İran, AKP ve Erdoğan'ın Ortadoğu politikalarına karşı oldukça mesafeli ve bölgesel ilişkilerde bir kaç adım önde bulunuyor. Türkiye'nin etkinliğini kırmak için çok yönlü hamlelerine devam edecek.

İran hamle hazırlığında

Tahran yönetimi, Yemen Devrim Hükümetinin olası bir yardım çağrısına sessiz kalmayacaklarını ve güçlü bir askeri destek vereceklerini açıkladı.
İran'ın böyle bir karar alması, Arap devletlerinin Basra Körfezine yönelik olası bir saldırısına karşı, Aden körfezini savaş alanına dönüştürerek yanıt vereceği anlamına gelir. İran'ın iki savaş gemisini Aden körfezine gönderme kararı, S. Arabistan'ın kara harekatına karşı yeni hamleler yapabileceğini gösteriyor.

Olası gelişmeler

İran'ın artan etkinliği, sadece Irak ve Suriye ile sınırlı olmayıp, Pakistan, Afganistan, Yemen ve bütün Körfez devletlerini de kapsayarak genişliyor.

Yemen savaşının boyutlanmasının politik yansımaları başladı. S.Arabistan, Katar, Kuveyt ve bütün Körfez devletlerinin, İran'ın artan gücünü kırmak için, Suriye'deki İslamcı teröristleri yeniden destekleme kararı aldıkları anlaşılıyor.
Türkiye'de aynı konuma yerleşecektir.
S.Arabistan ve Türkiye, İran'ın iç sınırlarında politik istikrarsızlık yaratabilir. Buİran'ın Ahvaz bölgesinde yaşayan ve nüfusun çok küçük bir bölümünü oluşturan Sünni Arapların ayaklanmasına yönelik hamleler yapılabilir.
İran'ı iç politikaya yönlendirmek amacıyla atılacak böylesi bir hamle, ciddi bir etki yaratmayacaktır.
İran, Suudi merkezli bu tür hamlelere çok güçlü yanıtlar verecektir. Özellikle Körfez devletlerinde etkili olan Şii nüfusunu harekete geçirebilir.
Yemen'de Şiilere yönelik askeri bir operasyon, tersten Körfez bölgesinde nüfusun önemli bir kesimini oluşturan Şiilerde yüksek bir tepkinin oluşmasına yol açabilir. Şii nüfusun etkinliği, Bahreyn, BAE, Umman ve hatta S.Arabistan'ın zayıf halkasını oluşturuyor.

Küresel güçler

S.Arabistan'ın, yakın dönemde Yemen'e yönelik bir kara operasyona giremeyeceği anlaşılıyor. Bunun sonucunda, Büyük Ortadoğu kapsamındaki devletleri derinden etkileyecek olan ekonomik ve politik krizin etkileri küresel düzeyde hissedilecektir.
Bu nedenle, ABD, Rusya, Çin ve AB, Yemen krizinin bölgesel bir krize dönüşmesini engellemeye çalışacaktır.

DÜNYA

ALP KAYSERİLİOĞLU

Dünya 2015'de yerinden oynuyor ve kısa bir zamanda eski yerine geri dönecek gibi değil.

Düzenin dağıldığı çağ

Münih'deki Uluslararası Güvenlik Konferansı SİKO'nun başkanının dediği gibi: "Şu an yaşadığımız çağ, düzenin dağıldığı çağ." Buna Almanya Dış işleri Bakanlığı ekliyor: "Artık kriz, yeni normalite".

2015'e girerken dünyadaki devletlerin neredeyse yarısı savaş ya da iç savaş içinde. Ve küresel kriz, her an yeniden yeni patlaklar verebilecek bir durumda.
Ukrayna'da faşistler iktidara geldi. Ukrayna'dan önce zaten 2010'da Macaristan'da Fidesz ve Jobbik ile faşistler iktidara gelmiş, Yunanistan'da ise Altın Şafak ile 2010'dan beri faşistler belirleyici bir güç olmuştu.
Bu gericileşmeye, 2014'deki AB Parlamentosu seçimlerindeki sağ ve radikal sağ partilerin %20 civarında oylarını, Fransa'da Marine Le Pen'in yükselişini, Almanya›da art arda türeyen yabancı düşmanı sağcı hareketleri, Charlie Hebdo'ya yapılan suikasttan sonra körüklenen militarizm ve İslamofobiyi eklemeliyiz. Gördüğümüz, 2015 radikal sağın yükseliş yılı.

Halk hareketleri

Öbür yanda, SYRİZA, Yunanistan"da iktidar oluyor ve onunla beraber Yunan halkı AB"yi sorguluyor.

Ukrayna'daki iç savaş, dağılan dünya düzeninin patlama noktalarından sadece biri.

İspanya›da Podemos, siyasi ezberleri bozuyor. Belçika işçi sınıfı, 2014'de genel grevle öne atılıyor. HDP, Türkiye halklarının demokrasi mücadelesini barajları zorlayarak yükseltiyor ve Rojava devrimi bütün Orta Doğu'ya umut veriyor. Yemen'deki Ensarullah hareketi, emperyalizme ve kokuşup çürüyerek Orta Doğu'ya bela olmuş işbirlikçi Suudi ailesine boyun eğmeyip karşı koyuyor. 2015, aynı zamanda halk hareketlerin de yılı.
Savaş, küresel kriz, yükselen faşizm ve güçlenen solculuk ve halk hareketleri. Dünya, 2015'de yerinden oynuyor ve kısa bir zamanda eski yerine geri dönecek gibi değil.

" Yeni nomalite, kriz"

Münih'deki Uluslar arası Güvenlik Konferansı başkanının dediği gibi: "Şu an yaşadığımız çağ, düzenin dağıldığı çağ." Buna Almanya Dış işleri Bakanlığı ekliyor: "Artık kriz, yeni normalite".

Nereden nereye

Ama gel gör ki, evdeki hesap çarşıya uymadı. 2001 ve 2003 Afganistan ve Irak işgali hamlelerinin hedeflerine tam olarak ulaşamaması ile, ABD'nin tek liderlik isteği boşluğa düştü. Bu tarihsel dönemeçle birlikte, emperyalist sistem, çok kutuplulaşmaya başladı.

Dünya'nın bugünkü durumunu kavramak, aynı zamanda neoliberalizmi ve emperyalizmin yeni yapısını kavramak anlamına da geliyor.
60'larda krize giren Keynesci Kapitalizm, sonraki on yıllar boyunca sermaye ve egemenler tarafından neoliberal bir dönüşüme zorlandı.
Bu süreç içinde, bütün Dünya'da işçi sınıfın geçmişte kazandığı haklar talan ediliyor: iş güvencesi, sosyal sigortalar, emeklilik maaşları, sağlık sistemi, ve daha bir çok kazanımın hepsi yıkılıveriyor. Yerine güvencesiz iş, esnek emek koşulları, kayıt dışı istihdam, yapısal bir işsizlik ve her yere yayılan yoksulluk geçiyor.
Paralel olarak emperyalizm, Sovyetlerin çözülüşüyle altın çağına giriyor. Gözü dönmüş sermaye, tarihin sonunu ilan ediyor ve medeniyetlerin çatışmasından bahsediyor, Dünya'ya büyük bir satranç oyunu gibi bakmaya ve her yere "demokrasiyi" ve "Batılı değerleri" ihraç etmeye başlıyor.
ABD, hemen kendi liderliği altında bir emperyalist sistemi dayatıyor. Bu hedefe ulaşabilmek için, Rusya ve Çin gibi muhtemel rekabet güçlerini çevrelemeyi ve Orta Doğu'yu işgal ederek yeniden sömürgeleştirmeyi koyuyor.
Dışa yönelik emperyalizm, önce Sovyetlere karşı Afganistan'da terörist bir İslamizmi pompalamaya başlıyor.
Bugünkü El Kaide'nin önemli liderleri ve şimdilerde Suriye'de ve Libya'da savaşan çetecilerin kadro takımı, zamanında Afganistan'da askeri eğitim alıp ağır silahlarla donatılmıştır. Aynısı, şimdi de Ürdün'deki askeri kamplarda verilen eğitimlerle yapılıyor. Terörist kadrolar yetiştiriliyor.

İslamcı terörizm ve emperyalistler

İçe doğru ise, neoliberalizmin yarattığı yıkım, işsizlik ve yoksulluktan kaynaklanan öfkeyi sistemden uzaklaştırmak için sahte düşmanlar yaratıldı. Özellikle "yabancılar" ve „Müslümanlar" hedef gösterildi.
Böylece, hem emperyalizmin merkezinde ezilen emekçilerin ve bütün kaybedenlerin öfkesi toplumdan zaten dışlanmış olan insanlara yöneltildi ve bunların daha da dışlanması ve radikalleşmesi sağlandı. Hem de, sahte bir İslam söylemiyle beyinleri yıkanan bu dışlanmış, ezilmiş ve nefret nesnesi olmuş ve çoğu aslında apolitik olan genç Müslümanların, ajanlaştırılmış Emirlerin, Halifelerin ve benzer tarz insanlık düşmanlarının emrinde ölüme sürüklenmelerine izin verilmiştir.
Çürümüş ve terörist Emirler mezhepçiliği körükleyip ortalığa ölüm kusarken, emperyalizm " bakın işte, her yer İslam, her yer terörizm" diyerek zaten körüklenen kaos ve ölüme daha da fazlasını ekleyebildi. Devletler yıkılmış veya yıktırılmıştır ve onca gürültü-patırtı arasında ya da onların perde arkasında, bütün petrol ve doğal gaz varlıkları süpürülüp götürülmüştür.

Evdeki hesap çarşıya uymuyor!

Ama gel gör ki, evdeki hesap çarşıya uymadı. 2001 ve 2003 Afganistan ve Irak işgali hamlelerinin hedeflerine tam olarak ulaşamaması ile, ABD'nin tek liderlik isteği boşluğa düştü.
Bu tarihsel dönemeçle birlikte, emperyalist sistem, çok kutuplulaşmaya başladı.
Öncelikle, Almanya liderliğindeki AB bloğu git gide kendi emperyalist çıkarları etrafında Dünya siyasetinde konumlanmaya başladı, Orta Doğu ve Ukrayna›da ABD›den farklı konumlar aldı, Ukrayna mevzusunda Rusya›ya karşı duran emperyalist blok içinde belirleyi güçlerden birisi olabildi.
Öbür yandan, Çin ve Rusya ayrı bir eksen oluşturmaya başladılar. Özellikle ABD ve AB tarafından git gide daraltılan alana karşı, Uzak Doğu, Orta Doğu ve Doğu Avrupa›da kendi alanlarını yaratmaya başladı. Suriye ve Ukrayna'da bugüne kadar daha çok savunmacı olan tutumdan, saldırgan, tehdit eden ve güç gösteren bir tarza geçti. Saldırganlaşmaya mecburdu, çünkü Batılı emperyalist bloğun saldırganlığı her yeri kuşatıyor, başkalarına nefes alacak bir alan bile bırakmamaya çalışıyordu.

Çok kutupluluk

Çok kutuplulaşma gerçekliğinin zorlamasıyla sıkışan ABD, onlarca senedir tecrit ettiği Küba'yı kabul etmek zorunda kaldı. Venezüella, kendisini darbe girişimlerine karşı korudu. Ve, her ne kadar Latin Amerika ülkelerinin ekonomileri Küresel Kriz tarafından ağır biçimde vurulsa da, Kolombia, Meksika gibi bir-iki ülke dışında, ABD emperyalizminin ve İMF›nin vesayet rejiminden çıkıp, gelişip güçlenmemiş ama bağımsız bir hat oluşturdular.
Aynı zorlamayla, İran'da, emperyalizm tarafından bir bölgesel güç olarak kabul edildi. Hizbullah daha cüretli hamleler gerçekleştirdi. Esad ise, çetecilerin sürekli desteklenmesine rağmen düşürülemedi.

Halk hareketleri ve gelecek perspektifi

Zamanında dendiği gibi, "Gök kubbenin altında kaos var – koşullar çok uygun." Bu kaosun içinde, ya emekçiler ve halklarla beraber insanlık kendi kurtuluşunu inşa edecek; ya da yaşadığımız Dünya"yı daha önce hiç görülmemiş yoğunlukta bir karanlık kaplayacak.

Ancak, ABD emperyalizmin tek liderliğinin ortadan kalkması ve emperyalist sistemin çok kutuplulaşma eğiliminin içinden, halklar için kendiliğinden hiçbir hayır çıkmaz.
Son zamanlarda çok anti-emperyalist ve halkçı bir görünüme bürünen Esad'lar, Kaddafi'ler ve Saddam'lar, emperyalizmle, özellikle de ABD emperyalizmiyle gayet iyi işbirliği yapmayı bilmişlerdi zamanında.
Özellikle Sovyetlerin çöküşüyle birlikte Arap Sosyalizmi görünümü altındaki Arap milliyetçiliği, içi sıcak hava dolu bir balon gibi sönüp gitmişti. Eh, ordu merkezli bir küçük burjuva radikalizmi sistem içinde bir yere kadar gider, ama sermayenin sistemini işçi sınıfının çıkarları yönünde yıkma hareketine eklemlenmezse, Dünyadaki konjonktüre bağlı olarak yeniden sermayenin sistemine içselleştirilir.

Felakete sürükleyenler

Bugünkü antiemperyalist güç olarak kutlanan İran ya da Rusya, yarın altemperyal bir güç veya ayrı bir emperyalist bloğun önderi oluverir.
Bir yanda dünya halkları direnişe geçmiş durumda, öbür tarafta ise sağcılar ve aşırı sağ da, emperyalizm ve neoliberalizmin halklar ve emekçiler nezdinde yarattığı yıkımdan besleniyor ve Dünya'yı felakete doğru sürüklemeye çalışıyorlar.
Dünya'daki şimdiki karmaşa ve kriz kendiliğinden kurtuluşa doğru evrilmez, tam tersine büyük bir yıkımı da yaratabilir.
Büyük bir devrimcinin zamanında dediği gibi: „Gök kubbenin altında kaos var – koşullar çok uygun."
Bu kaosun içinde, ya emekçiler ve halklarla beraber insanlık kendi kurtuluşunu in Bzim olanı almak için, Berkin'in cesareti, Özgecanımızın onuru ve dayanışmamızın gücüyle...
1 Mayıstan sonra, şimdi daha fazla örgütlenmeye! şa edecek yolları keşfedip ilerleyecek; ya da yaşadığımız Dünya›yı daha önce hiç görülmemiş yoğunlukta bir karanlık kaplayacak. *25. 04. 2015*

DÜNYA

Afrika'ya dayatılan kanlı çatışmalar yeni göç dalgalarını tetikliyor.

'Avrupa göçmen krizi' mi dediniz…

Avrupa işçi sınıfının örtülü köleliği, milyonlarca göçmen emekçinin açık köleliğini gerektiriyor. Bu katliamlara son vermenin yolu, Avrupa işçi sınıfı ve göçmen emekçilerin ortak bir cephede Anti-Emperyalist, Anti-Kapitalist mücadeleyi yükseltmesinden geçiyor

Cenk AĞCABAY

1.Sayfadan devam

Son yıllarda insan kaçakçılarının kullandığı yol Libya'ya kaymıştı. The Economist, satır arasında, bunun nedeninin, Arap Baharı sonrası yaşanan Libya İç savaşının yarattığı uygun koşullar olduğunu itiraf ediyor.

İtalyan Başbakan Matteo Renzi, Libya'daki istikrarsızlığın kendileri için kabul edilemez olduğunu, kendi güvenlikleri açısından Libya'ya bir askeri müdahalenin gerekliliğini ifade etmişti.

Felaketten çıkan fırsat

Avrupa egemenleri ise, binlerce göçmenin ölümünü, göçmen akışını kendi ihtiyaçları doğrultusunda yeniden düzenlemek ve göçmenlerin üstündeki baskıyı arttırmak için bir fırsata dönüştürmek istiyor.

Art arda gelen katliamlar sonrası açıklama yapan İtalyan Savunma Bakanı Roberta Pinatti, kaçakçıların botlarının nerede olduğunu ve nerede buluştuklarını bildiklerini, askeri müdahale planlarının hazır olduğunu ve kendi paylarına düşeni yapabileceklerini, söyledi.

Katliamlar sonrası, Alman Die Zeit gazetesine konuşan Matteo Renzi ise, Avrupa Birliği'nin uzun vadeli bir stratejisinin olması gerektiğini, deniz devriyeleri ve Nijerya ve Sudan gibi Afrika ülkelerinde oluşturulacak mülteci kamplarını gündeme getirdi.

Batı'nın çözümsüzlüğü

"Avrupa'nın göçmen krizi" karşısında Avrupa egemenlerinin ürettikleri ilk tedbirler, "Avrupa kalesi"nin daha güçlü tahkim edilmesi ve daha fazla militarizm oldu.

Son yaşananları konu edinen bir zirve toplantısında bir araya gelen Avrupalı yetkililer "10 nokta planı" adı altında bir dizi karar aldılar.

The Economist'in Birleşmiş Milletler verilerine dayanarak verdiği bilgiye göre, Libya'dan Avrupa'ya kaçak göçün kaçakçılara kazandırdığı para yıllık 170 milyon dolar tutarındaymış. İnsan kaçakçılarının değişen koşullara çok hızlı uyum sağlayabildiklerini belirtiyor. Economist, Libya limanlarının doğrudan kontrolünün çok daha etkili bir yöntem olacağını savunuyor.

"10 Nokta Planı"nın sekizinci maddesi, tam da Avrupa egemenlerinin bu hedefi doğrultusunda, göçmen akışının sınırlandırılmasına yönelik yeni uygulamaları içeriyor.

Bu maddede ifade edilen yeni geri dönüş programı, sınır devletlerle Frontex arasında geliştirilecek koordinasyon ile "yasadışı" göçmenlerin hızlı bir biçimde ülkelerine geri döndürülmelerini sağlamaya yönelik.

2005 yılından bu yana, Avrupa Göçmen politikaları ve uygulamalarının en fazla tepki toplayan kurumu olan Frontex'in pozisyonu daha da güçlendirilecek.

İş gücü ihtiyacı kadar

Sadece işgücü ihtiyacı kadar Arruzza, Frontex'in, Avrupa'ya göçmen akışını engelleme ya da akışı Avrupa işgücü piyasalarının ihtiyaçları doğrultusunda düzenleme görevine sahip bir militarist kurum olduğunu olgularla ifade ediyor. Frontex'in güçlendirilmesi kararının ne anlama geldiğini ise, AB yöneticilerinin bir araya geldiği zirvenin açıklanmayan bir tasarısına ulaşan Guardian'da buluyoruz: Sadece 5000 göçmenle sınırlanacak, diğerlerinin hemen geri gönderilmesini içeren bir tasarı bu.

Bu tasarının uygulanabilmesinin yolu, daha önce aktardığımız İtalyan Başbakanı'nın önerisinde bulunuyor. Avrupa sınırları dışında oluşturulacak göçmen kampları. Bu kamplar Avrupa'nın göçmen kurumları tarafından kontrol edilecek ve doğrudan Avrupa Finans-kapitalinin ihtiyaçları çerçevesinde gerçekleşecek kontrollü bir işgücü transferine izin verilecek.

İki olguyu vurgulayalım: İlkin, Avrupa sermayesi göçmen işgücüne bağımlı. Avrupa'nın pek çok ülkesinde belirli işkolları bütünüyle göçmen emekçilere dayanıyor. İkincisi, emperyalist paylaşım mücadeleleri derinleşip, Avrupalı emperyalistler Ortadoğu, Afrika'da daha fazla nüfuz elde etmeye çalışıp, militarist yapıları güçlendirip, vekalet savaşlarını ateşledikçe ortaya çıkan kanlı çatışmalar yeni göç dalgalarını tetikliyor.

İşte, "Avrupa göçmen krizi"nin altında esas olarak bu iki nesnel olgu yatıyor.

Marx'ın yorumu

"Avrupa göçmen krizi", neo-liberal itikadın temel varsayımlarının sınıfsal ve ideolojik doğasını, kendi sahiplerinin uygulamaları ile gözler önüne seriyor. Marks'ın Kapital'de çok uzun bir zaman önce ifade ettiği gerçeklik olanca çıplaklığıyla karşımızda duruyor, Marks bunu siyah köle ticareti bağlamında şöyle ifade etmişti:

"Kapitalist üretimin manifaktür dönemi boyunca gelişmesiyle birlikte, Avrupa kamuoyu utanç duygusunun ve vicdanın en son kalıntılarını da yitirmişti. Uluslar, sermaye birikimi için, işlerine yarayan her türlü alçaklıkla sinikçe övünüyordu…

Pamuklu sanayisi, İngiltere'ye çocuk köleliğini getirirken, aynı zamanda, Amerika Birleşik Devletleri'nde daha önceleri az çok ataerkil bir karakter taşıyan köle yetiştirme ve köle alım satımı işinin bir ticari sömürü sistemi haline gelmesine dürtü olmuştu. Aslında, Avrupa'nın ücretli işçilerinin örtülü köleliği Yeni Dünya'da kendisinin tabanı olmak üzere düpedüz ve çırılçıplak köleliği gerektiriyordu."

Günümüzde de, Avrupa işçi sınıfının örtülü köleliği, milyonlarca göçmen emekçinin açık köleliğini gerektiriyor.

Bu katliamlara son vermenin yolu ise, Avrupa işçi sınıfı ve göçmen emekçilerin ortak bir cephede Anti-Emperyalist, Anti-Kapitalist mücadeleyi yükseltmesinden geçiyor.

Latin Amerika, anti-emperyalist mücadele ve emperyalizm

Küba'nın zaferi ve ABD'nin değişen tavrı, emperyalizm açısından sadece bir taktik değişimidir. ABD'nin stratejik hedefi olan hükümeti düşürmek ve sosyalizmi yok etmek, aynen sürüyor. Sadece, bugüne kadarki taktiklerin tıkanmışlığı yüzünden, daha "yumuşak" taktiklere geçildi.

Max ZİRNGAST

2014 Aralık ayında Obama ve Raul Castro bir "normalleşme" sürecine gireceklerini açıkladılar. Diplomatik ilişkiler başlayacak, Küba, "terörü destekleyen ülkeler" listesinden çıkarılacak ve ambargo üzerine görüşülecek.

Öncelikle, bu çok büyük bir zaferdir.

ABD, yıllardır büyük bir saldırganlık sergiliyor. Özellikle Sovyetlerin çöküşünden sonra Küba çok zor bir dönem yaşadı. Ama sosyalist Küba yiğitçe direndi ve kazandı.

Bu zafer, yalnız Küba'nın değil, aynı zamanda emperyalizme karşı direnen bütün halkların zaferidir. Bu zafer, sömürüsüz yaşanılabilecek bir alternatifin imkânını gösterir.

İkincisi, Küba'nın bu zaferi ve ABD'nin değişen tavrı, elbette emperyalizm açısından sadece bir taktik değişimidir.

ABD emperyalizmin stratejik hedefi olan hükümeti düşürmek ve sosyalizmi yok etmek, sürüyor. Sadece, bugüne kadar sürdürülen taktiklerin tıkanmışlığı yüzünden, daha „yumuşak" taktiklere geçildi.

Küba ile barış mı?

ABD, devrimci Küba'yı farklı bir taktikle vurmak istiyor. Sermaye yeni pazarlar arıyor ve Washington bu yeni yöntemle Küba'da sosyalizme karşı başarılı olacağını umuyor.

Beyaz Saray amaç olarak hala "demokratik, zengin ve stabil bir Küba" görüyor. Her zamanki gibi "demokrasi tüccarlığı" yapıyor. "Demokrasi ve insan hakları programlarını" desteklemeye, yani muhalefete destek vermeye devam edeceğini açıklıyor. Küba'ya "siyasi ve iktisadi özgürlüğü" getirmek istiyorlarmış!

Kısaca, ABD "hard power'dan"/sert güçten "soft power'a"/yumuşak güce geçiyor.

Uluslararası sermaye ve özellikle de ABD sermayesi, Raul Castro liderliğinde son yıllarda yapılan ekonomik değişimleri kullanmak istiyor. Bu tehlikeyi Küba'nın kendisi de görüyor. Venezuela, Küba ve bütün Latin Amerika, Rusya'yla daha sıkı ekonomik ilişkilere girdi. Tehlikeyi görmek ve buna karşı çalışmak ve devrimci prensipleri savunmak gerekiyor. Bütün devrimcilerin dayanışması azami önem taşıyor.

Venezuela'ya savaş!

ABD, tarihi Küba açıklamasını yapmadan kısa süre önce Venezuela'yı bir "milli güvenlik tehlikesi" olarak nitelendirdi. Derin bir analize girmeden bile anlaşılabilir ki, bu iddia tümüyle saçma.

Buna rağmen, 10 Aralık 2014'ta Venezuelalı siyasetçiler ve subayların ABD'ye girmeleri yasaklandı ve hesaplarına el konuldu.

Ancak, bütün Latin Amerika ve Küba, Venezuela ve Başkan Maduro'yu destekledi ve emperyalist politikayı kınadı.

Venezuela muhalefeti, yani ABD'ye bağlı karşı-devrimci güçler bile bu politikayı eleştirdi!

Aynı zamanda, ülke içindeki sermaye ve sağ muhalefetin Bolivarcı hükümete saldırıları devam ediyor.

Venezuela'ya karşı hayati vuruş esasen petrol fiyatıdır. Venezuela'nın ihracatı %90 civarında petrole dayanıyor ve bu petrolün %80'i ABD'ye gidiyor.

ABD ve Suudi-Arabistan'ın politikaları sebebiyle petrol fiyatı bir kaç ay içinde %50 civarında düştü. Venezuela, bu politikanın doğrudan hedefi değil, fakat ekonomik sorunlar yaratıyor.

ABD'nin hedefi gayet net: Venezuela'ya ekonomik sorunlarını kullanarak vurmak.

Latin Amerika'da ABD emperyalizmi

ABD, kendi bağımsızlığını kazandıktan hemen sonra 1823'te, Başkan Monroe bir bildiri yayınladı. Monroe Doktrini adlı programda, ABD "kendi bölgesinin" – yani bütün Amerika kıtasının - kendi kontrolünde olması gereğini belirtti. Haluk Gerger'in yazdığı gibi: "Kıtanın kuzeyini (Kanada hariç) zaten kendisine ayırmış olan ABD, şimdi de, Güney Amerika'yı kendi arka bahçesine dönüştürmeyi ve oradaki halkları da köleleştirmeyi hedefliyordu".

ABD her zaman bu politikayı uyguladı ve Latin Amerika'ya "arka bahçesi" gibi davrandı. 20.yüzyılın başında, İspanya-Amerika Savaşından sonra, ABD en büyük emperyalist güçlerden birisi haline geldi. Başkan Theodore Roosevelt, ABD'yi "uluslararası polis" olarak gördü ve buna göre hareket etti.

O dönemden beri, ABD emperyalizminin, önce Latin Amerika'da sonra bütün dünyaya hem politik-jeostratejik hem iktisadi bir yönelimi oldu. Yani, hem açık şiddet, hem de "dolar-emperyalizmi".

Hepimiz yaşanan tarih boyunca ABD'nin Latin Amerika'daki politik ve ideolojik yenilgilerini biliyoruz.

Küba 1959'dan beri direniyor. Özellikle 1999'da başlayan bir dönemde birçok ülkede sol-sosyal-demokrat, halkçı partiler ve hareketler iktidara geldi ve kıtadaki hava çok değişti. Hugo Chavez'li Venezuela bu değişime öncü oldu. Bugün sadece Küba ve Venezuela değil, Bolivya ve Ekvator'da ve birçok ülkede, bağımsız ve halkçı bir siyasetin yürütülmeye çalışılıyor.

Latin Amerika ülkeleri arasındaki dayanışma, bütün anti-emperyalistler için çok önemlidir.

Evet, ABD'nin politik-ideolojik hegemonyası kırıldı, ama uluslararası sermaye Latin Amerika'da hala muazzam derecede güçlü.

Latin Amerika'nın ekonomisi, Çin, Alman ve İngiliz sermayelerine ve özellikle Wall Street'e bağlı. Yeni sol-sosyal-demokrat ve halkçı hükümetler, sistem içinde bir alternatif yol açtılar, ama kapitalist sistemi yıkmaya meyilli değildiler.

ABD emperyalizminin çağdaş taktiği

ABD imparatorluğu son 10-15 yılda çeşitli yenilgilere uğradı. Afganistan ve Irak savaşlarındaki durumu biliyoruz. Latin Amerika'da birçok ülkede politik ve ideolojik olarak ABD hegemonyasına bir darbe vuruldu, Çin'in ekonomisi devasa büyüdü ve ciddi bir güç unsuru oldu.

Özellikle 2011'de Libya'ya yapılan emperyalist saldırıdan sonrasında, dünya sahnesinde Rusya ve Çin daha bağımsız ve özgüvenli hareket etmeye başladılar.

ABD'nin silah gücü diğer emperyalist ülkelere nazaran daha güçlü. ABD, bugün hala küresel hâkimiyet peşinde. Bu gücün çağdaş stratejisinin temel dayanağı: Çin ve Rusya'nın yükselmesinin önünde engeller yaratmak.

Petrol politikası, TTIP ve TPP anlaşmalarıyla ve diğer emperyalist taktilerle bu politikayı destekliyor.

Her şeye rağmen, Fransız filozof Gilles Deleuze'ün dediği gibi, ne optimizm ne pesimizm için sebep var, sadece yeni silahlar bulmamız gerek.

Sadece dışta değil, içte de ABD imparatorluğuna ve sermayeye karşı direniş büyüyor.

ABD'nin ilk siyahi başkanını gördük, "kemer sıkma" politikaları ve günlük polis şiddeti, özellikle beyaz olmayanları vuruyor ve buna karşı yükselen bir hareket oluşmaya devam ediyor.

ABD içindeki ve dünyadaki ezilenler ve sömürülenler birbirini kardeş olarak görebilmeli, egemen sınıfları defetmek ve dünya kapitalist sistemini yıkmak için ortak hareket edebilmeli.

GENÇLİK

AKP'nin sokakta kaybettiğini sandıkta almasını engellemeliyiz.

Özgürlükçü Gençlik: Oylar HDP'ye!

Bugün acil hassasiyetler, faşist iktidarın yükselişini durdurmak ve özgür halk üniversitelerin var olmasına zemin yaratmaktır. Şu anda bu idealleri paylaştığımız tek odak, türlü zaaflarına rağmen HDP'dir.

Özgürlükçü Gençlik

Gençlik, toplumsal hareketlerin en önünde olan ve onu sıçratacak olan güçtür. Enerjisi ve hızı ona bu vasfı kazandırır.
Söz konusu "öğrenci gençlik" olduğunda ise; enerjik gücün yanında, aydın kimliğinin kazandırdığı yön verme kabiliyeti de kendini gösterir.
Öğrenci gençlik, tüm dünyada muhalif siyasetin temel belirleyicisi olagelmiştir.
Türkiye'de özellikle Gezi İsyanı ve sonrasında oluşan devrimci dalgadaki gençliğin rolü, bunun en güncel örneğidir.

Tehlike Büyüyor!

Ülkemizde, hayatlarımızı 13 yıldır işgal eden sert neo-liberal politikalar, her alanda olduğu gibi eğitim alanında da kendisini göstermekte.
Üniversiteleri dönüştürme ve yeniden dizayn etme projesinin, son 33 yıllık sözcüsü YÖK her atağında misliyle karşılık buluyor ve bulacak da.
İktidar, üniversiteleri ticarileştiren ve öğrencileri müşterileştiren politikaları arttırırken, mezun olan öğrencileri de geleceksizlik ve işsizlik bekliyor.
Kampüslerden gelecek farklı bir sese tahammülleri yok. Öğrencileri olduğu kadar akademisyenleri de baskı altına almaya çalışıyor ve "itaatkâr" nesil yetiştirmeye zorluyorlar.
Polisi kampüslere yerleştirme hayali tüm canlılığını korusa da, öğrencilerin olası tepkisi gözetilerek sürekli erteleniyor. Yeni YÖK yasası geçti fakat tamamı uygulanamıyor.
AKP bizlerden korkuyor. Çünkü ne bizi, ne üniversiteleri ne de sokakları istediği gibi kontrol edemiyor.

Seçimlerin önemi

Üniversite Gençliğinin Görevi
AKP, günümüzde sürekli daha otoriter ve giderek faşizan bir politik zeminde yol alıyor. Sertleşip daralarak içerisindeki tüm farklı eğilimleri tasfiye etti. Artık sadece Erdoğan fraksiyonu ve ona ciddi biçimde kafa tutmaya cesaret edemeyen zayıf bir irade AKP'yi yönetiyor.
Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturan Erdoğan, önümüzdeki seçimlerin ardından başkanlık modelini uygulamaya koymak istiyor.
Devlette organcıl işleyişin getirdiği görece çok sesliliği de ortadan kaldırıp "tek adamlığını" pekiştirmek ve tüm ülkeyi kendine biat ettirmek arzusunda.
Bu uğurda karşısına çıkacak başta üniversite gençliği olmak üzere her gücü, şiddetle bertaraf etmeyi amaçlıyor.
Bunun aygıtlarına da ancak AKP'nin seçimdeki zaferiyle ulaşabilir.
Evet, Haziran seçimleri AKP için olduğu kadar, gençlik için de önemli.
Sokakları ve kampüsleri isyan çığlığımızla doldurmak ve nihayetinde özgürleştirmek asli görevimiz. Fakat bugünkü süreçte farklı bir görevimiz de var; o da AKP'nin sokakta kaybettiğini sandıkta almasını engellemek.

Oylar HDP'ye

Sandık bizler için asla bir seçenek değil, güncel ehemmiyeti değişmekle beraber ikincil bir görevdir. Seçim bize zafer değil güç verir.
Bugün acil hassasiyetler, faşist iktidarın yükselişini durdurmak ve özgür halk üniversitelerin var olmasına zemin yaratmaktır. Şu anda bu idealleri paylaştığımız tek odak, türlü zaaflarına rağmen HDP'dir.
Üniversitelerin çalışanları, akademisyenleri ve öğrencilerinin içerisinde olduğu örgütlülüğün sözünün yükseltilmesi gerektiği bir süreçteyiz.
Şimdi tam da"Nasıl bir üniversite?" sorusunun karşısına; üniversitenin esas sahiplerinin fakülte ve kampüs örgütlenmesi gerçekleştirmesi ve özgür demokratik halk üniversite modelini inşa etmesi gereken dönemdeyiz.

Yine bir Haziran

Mücadelemizle harladığımız ateşimiz, her Haziranı 2013'teki kadar sıcak yapacaktır. Önümüzdeki Hazirana bu inançla giderken sandığa da bir uğramakta fayda var. Oylar HDP'ye!

Gençliğin tahayyülü: Demokratik özgür halk üniversiteleri

Birlikte yönetme çağrısı, yaşam alanlarımızda söz, yetki ve karar sahibi olmak üzere inşa etmeyi hedeflediğimiz fakülte komitelerinin ve üniversite yürütme kurullarının önünü açmaktadır.

Nilay KUŞ

Kendinden olmayan sesleri yüzde onluk barajla elemek isteyen AKP, seçim rüzgarının estiği bu dönemde, elinin uzandığı her alanı kontrolü altında tutmak ve henüz değip dokunamadığı alanlarda da ipleri eline almak için sürekli hamle yapıyor.
Sermayenin YÖK'le birlikte girdiği ve AKP'nin de kendi rektörlerini ve polislerini yerleştirerek düzenlemeye çalıştığı alanlardan biri de üniversitelerimiz.
Başkanlık rejimine giden yolun toplumsal muhalefetin yükselişiyle tıkanmakta olduğunun farkına varan Erdoğan'ın, yıllardır demokrasi ve sandık naraları atmasına karşılık, akademisyenlerin iradesini elinin tersiyle iterek, İstanbul Üniversitesi'ne yandaş Mahmut Ak'ı rektör olarak ataması bu politikanın somut bir göstergesi.
Ancak, burada değinmemiz gereken önemli nokta, öğrencilerin muhalif kimliğiyle öne çıkan Raşit Tükel' i sahiplenerek ortak mücadele etmesiyle, özgür demokratik üniversite talebinin zıt kutuplarda görülmemesidir.

Basit bir sandık demokrasisinden fazlası

Öğrenci gençliği hizaya getirmek ve üniversiteleri sermayenin rant alanına dönüştürmek için 12 Eylül faşist cuntası tarafından kurulan YÖK'ün kaldırılması talebiyle sokağa çıkan gençliğin, bu sistemin bir parçası olan rektörlük seçimlerini önemsemesini ve forumlar düzenleyerek kendi sözünü söylemesini, esas olarak özgür halk üniversiteleri mücadelesinin ön ayağı olarak düşünmek gerekiyor.
Seçimlerde en çok oyu alan Raşit Tükel, sermaye ve AKP'nin kampüslere uzanan kolu olan bu makamı tam tersi bir bir role çevireceğini vaat ediyordu:
Tükel, üniversiteyi öğrencisiyle, akademisyeniyle, çalışanıyla yani tüm bileşenleriyle ortak yönetmeye talip olduğunu iddia ediyordu. İşte bu duruş, öğrencilerde yankı buldu ve geniş bir kitleyi hareketlendirdi. Birlikte yönetme çağrısı, yaşam alanlarımızda söz, yetki ve karar sahibi olmak üzere inşa etmeyi hedeflediğimiz fakülte komitelerinin ve üniversite yürütme kurullarının önünü açma potansiyelini taşıyordu.
Tam da bu nedenle, bu meselenin öğrencilerin gündeminde uzun süre kalmasını basit bir sandık demokrasisi talebi olarak görmek, sakıncalı ve yanlış bir okuma olacaktır.

Kampüslerden meydanlara

Gezi direnişiyle başlayan toplumun politikleşmesine, sözlerini daha yüksek sesle söylemesine ve bulunduğu alanları örgütleyerek sokakları doldurmasına, AKP siyasi çizgisini ve söylemlerini sertleştirerek cevap verdi. Metal işçilerinin grevinin ertelenmesi, İç Güvenlik Yasasının çıkarılması ve meydanların yasaklanması buldukları çözümün parçaları.
Biz, üniversiteli gençlik olarak, kampüslerimizde bu diktatöryel çizginin doğrudan muhatapları konumundayız. Artık "balon şişirmeye" dahi tahammülü kalmayan bir iktidarın kampüslerimizi şekillendirmesine, tüm renkleriyle bir zenginlik olan gençliği tek tipleştirme politikasına, hangi dilde nasıl bir eğitim alacağımıza karar veren mekanizmasına sert bir tokatla karşılık vermenin zamanıdır.

Cesaret, onur ve dayanışma

Bzim olanı almak için, Berkin'in cesareti, Özgecanımızın onuru ve dayanışmamızın gücüyle... Şimdi daha fazla örgütlenme zamanı!

Serpil KIRDAĞ

Dayanışmanın gücü ile liselilerin sokakları zaptettiği bir maratonun ardından, koşar adım 1 Mayısa gittik.
Liseli gençlik için oldukça hızlı ve heyecanlı bir süreç geçirdik. Hala kokusu burnumuzda, tadı damağımızda.
Öyle bir dönemin içinde yaşıyoruz ki, içinde bulunduğumuz koşullar, diğer bütün toplumsal dinamikler için de önemli ve her biri tarihin sayfalarında yerini bulacak.

Tavşan dağda, suyu ateşte

Yeni ve bir o kadar kritik bir sürecin içindeyiz.
Malum, önümüzdeki seçimler AKP ve Erdoğan'ın kaderini belirleyecek.
"Kendini çok güçlü sananlar her an tetikte olmalıdır. Güç sonsuz bir garanti değildir." derler…
AKP hükümeti ve Erdoğan kaybetme korkusu ve yarının kaygısı ile yanıp tutuşuyor. Yenilmemek için her yola başvuracak her tür zulüm ve hileyi gözünü kırpmadan kullanacaktır.
Şimdiye kadar, başta gençler olmak üzere ona muhalefet eden her toplumsal gücü, biberinin portakalının gazı ile boğmaya çalıştı. Çünkü tek bir yenilgi onun siyasi hayatını sona erdirebilir. Kaygılı, tedirgin ve korkak; iyi biliyor, çok suç işledi ve yarınlar ona felaket getirebilir.
Miadını doldurduğunu kabul etmiyor. Türkiye'nin somut koşullarına artık ayak uyduramaz halde çırpınıyorlar. Kendi içlerinde yaşadığı hızlı ve ani kopuşlarla, ne olduğunu anlayamadan birdenbire yapayalnız kaldılar.
İşte tam da bu denli acınası hallere düşmüşken en öldürücü darbeyi de seçim sürecinde yemeliler ki, bir daha değil hile "doğaüstü güçler" ya da "kediler" de kurtaramasın onları.
Korktukları olur da seçimlerden başarı ile çıkamazlarsa, başkanlık hayalleri suya düşecek ve koalisyon hükümeti gündeme gelecektir.
Böylesi koşullarda bütün toplumsal muhalefete, özellikle de gençliğe saldıran iktidar güçleri, karşısında her şeyi kabullenen, sinen ve susan bir gençlik yaratmak istiyor.
AKP ve Erdoğan'ın tüm saldırganlığına rağmen; gençlik sinmiyor ve özgürlük bayrağını yükseltiyor.
Şu ana kadar demokratik eğitim talebimize gaz sıkmış, karakolların çocuk şubelerini doldurup taşırmış, adaletin ismini ve cismini yok etmiş AKP iktidarının gerilemesi ve yıkılıp yok olması, biz gençliğin önünü açacaktır.
1 Mayıs, diktatörlük rejimine karşı sokakları örgütlediğimiz bir olanak oldu. Özel olarak liseli gençlik hareketinin de, taleplerini duyurup sesini yükselteceği bir mevzi olarak değerlendirildi.

Ne istiyoruz?

- Demokratik lise
- Nitelikli bilimsel eğitim
- Cinsler arasında eşitlik
- Parasız ve polissiz lise
- Anadilde eğitim hakkı

Aslında, zaten hakkımız olanı istiyoruz.
Bilginin satışa sunulan bir meta haline getirildiği AKP iktidarı sürecinde, haklarımızı kazanabilmek için attığımız her hamlede AKP hükümetinin saldırgan söylemleri ve polisinin gazıyla karşılaştık.
Üstelik uzaklaştırma, göz altına alma gibi yaptırımlar da cabası.
Çözüm, bayrağımızı ve sesimizi yükseltmekten geçiyor.
Bzim olanı almak için, Berkin'in cesareti, Özgecanımızın onuru ve dayanışmamızın gücüyle...
1 Mayıstan sonra, şimdi daha fazla örgütlenmeye!

KADIN

Kadınlar ne ister? Her şeyden önce, öldürülme korkusu olmadan yaşamak ister. Kadın cinayetlerinin son bulmasını ister.

Meclis'e kadının sesini taşımak gerek

meğin, işçinin, kadının, gençlerin safında durduğu için... meğin, işçinin, kadının, gençlerin safında durduğu için... Kadın partisi olduğu, eşit temsiliyeti savunduğu ve seçim bildirisinde "kadınların ne istediğinden iyi anladığını" bizlere gösterdiği için, oylar HDP'ye.

Meral ÇİNAR

Türkiye, sonuçları her anlamda kritik süreçleri beraberinde getirecek bir seçime doğru gidiyor.
Seçimlere giderken, her seçim öncesi az çok alışılmış olanın ötesinde provokatif durumlar ve kaotik bir hava yaratılıyor.
Açık ki, AKP Hükümeti, gerilimi arttırarak yarattığı bu atmosferle, ortalama seçmen profilnin rahat nefes almasını ve alışılmışın ötesine geçmesini engellemek istiyor.
Bu provokatif ortamın, seçimlerden sonra da Türkiye'nin güncel gerçeği olarak devam edeceği anlaşılıyor.
Böylesi bir atmosferde seçimlere giderken, 7 Haziran'ı önceki seçimlerden ayıran bir diğer durumun partilerin kadın politikaları olduğunu görüyoruz. 2015 genel seçimlerinde, kadınların yaşadığı sorunlar, seçim bildirilerinde yer alıyor. En gerici parti bile, bu seçimlerde bir biçimde kadınları kapsamaya çalışıyor.

Seçim politikalarının öznesi kadınlar

Peki, ne oldu da önceki seçimlerde seçmen profili "erkek insan" üzerinden şekillenirken ve ona uygun politikalarla seçime gidilirken, bugün kimi kadın sorunları gündeme geliyor?
Elbette lütfetmiyorlar. Kadınlar başlarını kaldırdığı için, onları görmek ve seçim politikalarında gündemleştirmek zorunda kaldılar.
Kadınların gündeme gelmesi, Gezi ile çıkış yapıp sonrasında yayılıp güçlenen, Kobane'de öz savunma gücünü ortaya çıkaran ve Özgecan›ın öldürülmesiyle sokakları zapt eden kadın direnişleri sayesinde gerçekleşti.
Kadınlar, cinayetlere karşı öz savunmayı konuştuğu ve Nevin'e sahip çıktığı için, öfkeleriyle sokakları doldurduğu için, kendi güçleriyle gündeme girdiler.
Kadınları meclise taşıyacak olan "partiler" değil, kendi öz savunmalarını güçlendirmeleri, sokakları dolduran mücadeleleridir.
Hiçbir erkek akıl bize söz hakkı ve seçilme hakkı vermeyecek.
Sözde verilen seçilme hakkının gerçekliği; bugüne kadar meclise, milletvekili sayısının yüzde onu kadar bile kadının girememiş olmasıdır.
Seçimlerin kadınlar için önemi, daha fazla "kadın temsiliyeti" ve kadın sorunlarının daha fazla gündemleştirilmesi için yarattığı fırsatlarda yatıyor.
Bu seçimle birlikte söylemleriyle ve yasalarıyla erkek egemenliğini her gün yeniden üreten AKP Hükümetine ve Erdoğan'ın başkanlık hayallerine dur diyecek olan, seçimlerin kaderini değiştirecek olan kadınlardır.
Kadınlar bu sefer sandığa aynı zamanda kendi özgürlük mücadelelerinin önünü açmak için gidecekler. Gezi'de barikata yüklenen kadınlar, şimdi barajı yıkacaklar ve Erdoğan'ı başkan yaptırmayacaklar.
Bu duyduğun kadınların çığlığı. "Kadınlar ne ister", patriarkal kapitalizmin kullandığı reklam dilinin bir örneği. Buna en güzel cevabı -hazır seçimlere de gidiyorken- ne istediğimizi söyleyerek verebiliriz.

Kadınlar ne ister?

Her şeyden önce, öldürülme korkusu olmadan yaşamak ister.
Kadın cinayetlerinin son bulmasını ister.
Zincirlerinden kurtulup özgürce düşünmek ve konuşmak ister.
Gündüz ya da gece, taciz veya tecavüz korkusu olmadan sokaklarda yürüyebilmek ister.
Ev işlerini (çocuk ve yaşlı bakımı, yemek, bulaşık ve çamaşır gibi "rahmi olanın değil elleri olanın yapabileceği" her işi) erkeklerle ortaklaşa yapmak ister.
Eşit işe eşit ücret ister.
Taciz edilmeden ve ayrım gözetilmeden çalışabilmek ister.
Hukukun erkeklerin üstünlüğüne dayanmasını değil; kadınları korumayı esas almasını ister.
Devlet kurumlarının toplumsal cinsiyet rollerinden arınmasını, kadına pozitif ayrımcılığın bu kurumların ana politikası içinde olmasını ister.
Elbette, tüm bunları meclisten veya devletten isteyerek değil, mücadele ederek kazanacağını gayet iyi biliyoruz.
Üstelik kadınlar olarak, sorunun kaynağında yatan ataerkil/erkek egemen sistemle kapitalizmin iç içe geçmiş yapısının tasfiyesiyle gerçek bir özgürleşmenin imkânını yakalayabileceğimizi de iyi biliyoruz.
Sokak mücadelesi ve öz savunmayla bu gerici ittifakı tümüyle tasfiye etmeyi esas almakla birlikte, Türkiye nüfusunun yüzde ellisini oluşturan kadınları meclisi dolduran erkeklerin temsil ediyor olmasını da kabul edemeyiz.

Bu yüzden

Ezilen cinse pozitif ayrımcılık yapmayı gündemine aldığı için, cinsel kimliklere yönelik ayrımcılığı önleme sözü verdiği için, ezilen halklara ve inançlara dönük birleştirici politikalar savunduğu için, emeğin, işçinin, kadının, gençlerin safında durduğu için...
Eşit temsiliyeti savunduğu ve seçim bildirisinde "kadınların ne istediğinden iyi anladığını" bizlere gösterdiği için...
Oylar HDP'ye…

Çilek kokulu baharlar

Onların her şeyi beyazlatacak güçte çamaşır suları var, seninse o suya bastırmak istediğin adamlar..

Elif DEMİREL

Senin annen de evlenmeden önce 45 kilo olduğunu iddia ediyor mu? Ben de kendimi bilmeden önce mutlu olduğumu iddia ediyorum ama kimseyi inandıramıyorum.
Baharları çok sevdiğim dönemler olmuştu, o günleri hatırlayınca etraf hep çilek gibi kokar. Yaz geliyor. Bu mevsim seni de korkutuyor mu? Dört bir tarafımızı ince belli, uzun boylu, bikinili "ideal kadınlar" kuşatacağı için değil elbet. Bu da bir sebep ama külliyen bundan değil. Gözünde keder taşıyan kadınlar vardır, bilir misin? Beş duyu muhakkak fazla gelir onlara. Bana sorarsan o kadınlar eninde sonunda birbirini bulacak ve buralar hiç de eskisi gibi olmayacak. Dünya, karşımıza geçip bize diklenemeyecek çünkü hesap sorma sırası bize, ağzında safra tadıyla yaşama sırası ona geçecek. Ne fiyakalı bir dönüşüm ama!

Erk'ekliği yeniden üreten medya

Annem hep çok üzgün… "Sizleri karı-koca ilan ediyorum" cümlesini işittiğinden beri bu halde bence. Zannediyorum ki birinin "karısı" olmak ona çok da iyi gelmemiş. Gazetelerin sayfasını hırsla ve hınçla çeviriyor. Sakin ol anne, yitip giden bir ömrün hesabını bir gazete yığınından soramazsın. Karı-koca ilan edilen çiftler gazetelerde nikah şekeri gibi tatlı değil de defolu bir elbise gibi çıkıyor. Haberler bas bas bağırıyor; "tayt giymiş, çığlık atmamış, yemek yapmamış, kahkaha atmış, genel ahlaksızmış, üstelik kocasını aldatmışmış…" Nereden baksan hamaset… Kelimeler ayaklanıp boğazlarımıza yapışıyor sanki. Kendi kelimelerimizi de katıp içlerine, kanaya kanaya can vermemize sebep oluyorlar sonra. Sahi, kaç kez ölebilir insan anne, hayattayken ama muhakkak hayattayken? Ya da öldürülebilir diye mi sormalıyım?
Bak televizyondaki kadınlara, deterjanları lekeleri çıkaracak kadar güçlüyse kendileri de güçlüymüş gibi davranıyorlar. Yegâne amaçları temiz, pak, düzenli ve hamarat görünmekten ibaretmiş gibi davranıyorlar. Onların her şeyi beyazlatacak güçte çamaşır suları var, seninse çamaşır suyuna bastırmak istediğin adamlar. Mutluluğun yolu çamaşır suyu kokmaktan mı geçer, ne dersin? En iyi yemeği yapmak için birbirleriyle yarışan kadınlardan herkes bahsediyor ama yemeği tuzlu yaptığı için öldürülen kadınlardan kimse bahsetmiyor. Senin işin ötelenenlerle öyle değil mi? Görmezden gelinenler ve yok sayılanlarla. Varlığın bu denli rağbet gördüğü bir dünyada en iyisi yokluktur belki, kim bilebilir ki?
Üst kat komşum durmaksızın ilahi söylüyor. Patatesleri kızgın yağa attığı sırada sesinin tınısı sanki kızartma kokuyor. Biri o kadına Tanrı yok dese ve bu dediğini ispat etse kadın şarkısız kalacak.
İnsanlara en büyük kötülüğü yapanlar şarkılarını ellerinden alanlardır diyorum, duyuyor musun? İlahileri elinden giderse kızartma da yapamaz. Hem inançsız hem yemeksiz kalır sonra. Kocası da sinirlenir muhtemelen. Çok zor durumda kalırsa karısını yiyebilir ama. Hem zaten kadınlık, türlü türlü insanın türlü türlü ihtiyacına karşılık vermektir. Olsun, bunun da mükâfatı var pek tabii. Yalnızca kadınlar ayaklarının altına serilmiş bir cennetten faydalanabilir öyle değil mi?

Asaletimiz de sizin olsun baylar, rezaletimiz de!

Arada buluşup konuşalım. Yolunda giden hayatlarımızdan, delirmek üzere olan annelerimizden, erkeklerin ne kadar kusursuz varlıklar olduklarından falan bahsederiz.
Bu memlekette her beş kadından beşinin en iyi bildiği şey kederdir. Bilmiyorsun. Olsun. Zamanı gelince mutlaka öğrenirsin.
Yan yana yürürüz sonra. Enikonu kalabalık oluruz. Cenneti alırız ayakaltından, ayaklarımıza dolanmasın. Ve sonra haykırırız: "Asaletimiz de sizin olsun baylar rezaletimiz de!" Şiirli ve şarkılı kadınlar oluruz, dört bir tarafımız çilek gibi koksun diye yine.

Nevin için adalet istiyoruz

Dört bir koldan işe koyuldu erkek yargı, devlet ve medya. Nevin'e ve onun şahsında erkek egemenliğine başkaldıran tüm kadınlara en ağır cezayı verdiler.

Selda ÖZGÜR

Hikâyeler... Tarafları kadın ve erkek olan yaşanmışlıklar. Kadınların kurban, erkeklerin katil olduğu davalar. Ve sırf kadın oldukları için baba, abi, sevgili, koca, eski koca, kısacası erkek tarafından katledilen kadınlar.
Genellikle psikolojik şiddetle başlayan, tokatla devam eden ve cinayetle sonlanan hikâyeler.
Mahkemeye çıkan erkek; 'iyi hal' ve 'tahrik indirimi' derken birkaç yıl hapis cezası ile kotarır hikâyenin kendi ile ilgili kısmını. Kadın ölür.
İşte, yeni bir hikâye…
Erkeğin, önce 'adını çıkarırım, aileni öldürürüm' ile başlayan tehditlerini telefon tacizleri izliyor. Sonra silahla kadının evini basıp tecavüz ediyor, bunu defalarca yapıyor. Kadın iğrendiği bu adamdan hamile kalıyor ve eşinin rızasını alamadığı için kürtaj olamıyor. Köyde dedikodusu yapılıyor, yalnızlaştırılıyor ve defalarca intihara kalkışıyor. Tecavüz sürüyor. Buraya kadar az çok bilindik bir hikâye.

Hep aynı senaryo mu

Bundan sonrasında neye alıştık?
-Kadın tekrar intihar eder ve ölür. Geride bıraktıkları, acıyarak ağlayarak anarlar onu.
-Dedikoduları duyan kocası onu öldürür.
-Tecavüzcüsü onu öldürür.
-Yaşadıklarına katlanmaya devam eder, yalnızlaşır ve psikolojik çöküş yaşar.
-Sessizliğini fırsat bilen erkekler tecavüz için sıra kollar.
Tahtları sarsan son
Nevin Yıldırım, bu iyi bilinen ve hep tekrarlanan hikâyesinin sonunu kendi yazar ve bir kez daha tecavüze uğramamak için 28 Ağustos 2012 de tecavüzcüsünü öldürür.
Korku salınır erkeklerin içine, tahtları sarsılır erkek egemenliğinin.
Cezası ağır olmalıydı elbet. Müebbet hapis cezası verildi Nevin'e. Oysa öz savunmadan başka neydi Nevin'in yaptığı? "Çıkış yolu bulamadım" demişti bir röportajında. Başka çare bulamayan ve kendilerine şiddet uygulayan erkeklere şiddetle karşılık veren diğer kadınlar gibi.
İşte, asıl bu ürkütüyordu erkekleri. Ayaklanma demekti ve kadınların bunca şiddete bulduğu çözümdü belki ve şiddet uygulayan birçok erkeği tehdit eden bir durumdu. Şiddeti kabullenişin son bulmasıydı belki. Bu algının hemen değiştirilmesi gerekiyordu. Ancak "Müebbet cezası" bu direniş biçimini engelleyebilir, sindirebilirdi.

Erkek devlet, adalet ve medya

Ataerkil toplumun kadına yüklediği rollere uygun türlü çeşitli son varken, kadının kendi çıkarlarını öne çıkaran bir son yazması, en büyük cezayı gerektiriyordu.
Ve dört bir koldan işe koyuldu erkek yargı, devlet ve medya.
Erkek adalet, bırakın yasalarda olan "meşru müdafaa" gerekçesiyle Nevin'in kendini savunduğunu kabul etmeyi, erkeklere verilen iyi hal ve tahrik indirimini bile uygulamadı.
Hepimiz biliyoruz değil mi, kadının makyaj yapması, tayt giymesi, erkekliğe laf etmesi tahrik sayıldı. Ama erkeğin ev basması, silah zoru ile tecavüz etmesi tahrik olmadı.
Kadın cinayetlerini normalleştirerek haber yapan medya da olayı, 'kesik baş cinayeti' diye verdi.
Ataerkil toplum, "rızası vardı, gönül ilişkisi vardı zaten" dedi.
Sadece kadınlar empati kurdu Nevin'le. Çünkü şantajı, yalnızlaştırılmayı, gördüğü şiddete çocukları için uzun süre sessiz kalmayı, iğrendiği adamın bebeğini taşımanın nasıl bir şey olduğunu kadınlar çok iyi biliyordu. Her kadın farklı yönüyle yaşamıştır benzer hikâyeleri.

Nevin'i anlıyoruz

Kadınlar, en çok da kendilerine dayatılan rolleri ve en önemlisi çaresizliği biliyorlardı. Bu yüzden, Nevin "başka çarem kalmamıştı" dediğinde, kadın beyinlerinde şimşekler çaktı.
"Nevin için adalet!" diye haykırdılar.
Erkek adaletin ikiyüzlülüğünü teşhir etmek için alanlara indik. Adaletsizlik son bulana kadar da susmayacağız.

EKOLOJİ

İlk olarak doğayı ve tüm canlı türlerinin yaşam haklarını garanti altına alan bir yasal düzenlemeyi hayata geçirmek gerekiyor.

Doğal yaşamın geleceği ve seçimler

Ekolojik ve komünal bir toplumu hemen şimdi kuramıyorsak bile, doğal yaşamdan geriye kalanları koruma ve doğanın kendisini yenileme kapasitesini arttırmak için kimi reform talepleriyle yola çıkabiliriz.

Kenan DAĞAŞAN

Siyasal arenadaki yüksek tansiyon, baraj tartışmaları ve rejim krizi gibi olgular, ekolojik yaşam mücadelesinin gündemlerinin gölgelenmesine yol açıyor. Bu tartışmalar sürüp giderken doğanın hızlı tükenişi elbette ki mola vermiyor ve üstelik doğanın krizi ile sistem krizleri iç içe girmiş, birbirini besleyen olgular olarak karşımıza çıkıyor.
Siyasal gündem tartışmaları içerisinde doğal yaşamın geleceğine ilişkin gündem ve talepler de en az nasıl yönetilmek istediğimiz kadar önemlidir. O büyük ideale giden yolda seçimler bir araçtır ve yaşamsal süreçlerin "istenilen"e doğru evrilmesinde etkilidir. Ve bir kazanım elde edemezsek tersi de mümkün.

Ne istiyoruz?

Aslında çok şey istiyoruz, ancak çoğunu seçimlerde alamayacağımızı biliyoruz. Ama seçimlerden, sonrasında yolumuzu açabilecek birçok talepte bulunabiliriz.
Ekolojik ve komünal bir toplumu hemen şimdi kuramıyorsak bile, doğal yaşamdan geriye kalanları koruma ve doğanın kendisini yenileme kapasitesini arttırmak için kimi reform talepleriyle yola çıkabiliriz.
Kapitalizme geçiş, doğal yaşamın yok olma sürecinin en önemli miladı. Bir diğer önemli milat, bu sistemin özel bir dönemini kapsayan şimdiki neoliberal dönemi. Öyle bir dönem ki, doğal yaşam alanlarını zaten çok az koruyan birçok yasayı ve teamülü yerle bir etti.
İlk olarak doğayı ve tüm canlı türlerinin yaşam haklarını garanti altına alan bir yasal düzenlemeyi hayata geçirmek gerekmektedir. Bu yasal düzenlemenin içeriği ve kapsamı oluşturulacak ekoloji meclisleriyle belirlenmelidir.
Yasalar tek başına bir işe yaramaz ve onları denetleyecek bilinçli doğa savunucularına ihtiyaç vardır. Yani halka. Bu bilinç Türkiye'deki yüzlerce ekoloji mücadelesi direnişinde zaten açığa çıktı. Şimdi, bunu tüm topluma yaymak gerekiyor. Ulusal eğitim müfredatı içerisine radikal bir şekilde doğa ve yaşam bilinci içerikli dersler yer almalıdır.
Doğa ile insan arasındaki mesafe daraltılmalıdır.

Tersine bir kentsel dönüşüm

Kentlere yığılan ve artık sürdürülmesi mümkün olmayan koşullarda yaşayan milyonlarca insan var. Bu nüfusun çok büyük bir kesimi tamamen yaşam koşulları yüzünden kentlere göç etmek zorunda kalmıştır. Bu nüfusun kırsal alanlara tekrar dönmesi için teşvik edecek düzenlemeler yapılmalı ve bu projeye büyük parasal kaynaklar ayrılmalıdır. Oluşturulacak yerel kooperatifler/komünler/ halk meclisleri aracılığıyla kır-kent çelişkisi ortadan kaldırılmalı, yerel ekonomilerin doğal yaşamın yasaları gözetilerek yeniden inşa edilmesinin önü açılmalıdır.
Endüstriyel tarım, endüstriyel hayvancılık ve gen teknolojileri yasaklanmalı, tarım üretimi gerçek sahiplerine, çiftçilere ve köylülere teslim edilmelidir.

Sermayeyi sıkıştıran toplum

Suçluyu hepimiz biliyoruz. Ancak herhangi bir yaptırımı olmadığı için doğal alanlarda rahatça at koşturuyor.
Sera gazı salınımlarına yol açan fosil yakıtlar yasaklanmalı, havayı, suyu, toprağı kirleten her türlü teknolojiden hemen vazgeçilmelidir. Yasal düzenlemelerle sermayenin doğa üzerindeki etki alanı daraltılmalı, özellikle canlı yaşamını hiçe sayan üretim teknolojileri sıkı denetlenmelidir.
Bu talepler, beş yüz yıl önce egemen olan kapitalizmle birlikte aniden hızlanan doğanın talanının durdurulması için yalnızca birer ilk adımdır. Bu taleplerin ne kadarını hayata geçirirsek doğal yaşamın kendini sürdürmesine o denli katkıda bulunuruz. Daha fazla talep dile getirmek elbette ki mümkün. Bu talepler demokratik meclislerde oluşturularak dile getirilmelidir.

Nükleer tehlike

Hala Gaziemir kurşun fabrikasında yeraltında bekleyen tonlarca radyoaktif atık varken, nükleer santral ısrarı tek kedalimeyle aymazlıktır. Nükler santrallarda kaza riski yüksek, kaza sonuçları yıkıcıdır.

Seda ADEMOĞLU

Şimdiye dek gerçekleşmiş olan yüzlerce kazadan biliyoruz ki nükleer santrallerin kaza riski oldukça yüksektir. Üstelik nükleer kazaların doğa ve toplum üzerindeki etkileri yıkıcıdır.
26 Nisan 1986 da yaşanan Çernobil ve 11 Mart 2011 de yaşanan Fukushima nükleer felaketlerinin etkileri hala devam etmektedir. Bu büyük nükleer kazaların sonucunda binlerce insan hayatını kaybetti, milyonlarca insan yüksek seviyede radyasyona maruz kaldı, çeşitli hastalıklara yakalandı. Radyasyon (Sezyum-137) atmosferik hareketlerle taşınarak yüzlerce kilometrekarelik alana yayıldı. Sezyum-137 izotopunun radyoaktivitesini yitirmesi için 300 yıl geçmesi gerekiyor. Demek oluyor ki, radyasyon bulaşan bölgelerde yaşayan tüm canlılar yüzlerce yıl sürecek şekilde olumsuz etkilendi.
Radyasyon besin zincirine dâhil oldu. Radyasyonlu süt, fındık okullarda radyasyonun etkilerine karşı daha hassas olan çocuklara dağıtıldı. Radyasyonlu gıdaların ihracatı yapıldı. Halk eksik ve yanlış bilgilendirildi.

Radyoaktif atık sorunu

Nükleer santraller sadece kaza olduğunda değil çalışırken de zararlıdır. Çalıştığı her an, doğaya bulaşmaması için milyonlarca yıl yalıtılması gereken, radyoaktif atıklar üretiyorlar.
Dünyada nükleer atıkların tamamen yok edilmesi ile ilgili kalıcı hiçbir çözüm yok. Çözüm diye kullanılan yöntem, kullanılmış radyoaktif yakıt çubuklarını havuzlarda, diğer nükleer atıkları da geçici olarak depolarda bekletmekten başka bir şey değil.
Üstelik radyoaktif atığın türüne göre gerekli bekletme süresi milyonlarca yıla varabiliyor. Bu ise olası radyoaktif sızıntı riskini ve dolayısıyla üretim maliyetlerini arttıran önemli bir faktör.
Nükleer santral yapımı pek çok ülkede tehlikesinin yanı sıra, karşılanamaz maliyeti yüzünden terk ediliyor.
Türkiye ise daha nükleer santrali olmadan, İkitelli kazasıyla dünyanın en önemli 20 radyoaktif kazası listesine girmiş bir ülke. Hala Gaziemir kurşun fabrikasında yer altında bekleyen tonlarca radyoaktif atık varken, nükleer santral ısrarı tek kelimeyle aymazlıktır.

Enerji ihtiyacı yalanı

Tarihi elektrik kesintileri ilk on listesine girdiğimiz gün, Enerji Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız ülkemizde son üç yıldır "arz fazlası" olduğunu söyleyerek enerji ihtiyacı olmadığını itiraf etmiş oldu.
Bu da demek oluyor ki aynı anda üç nükleer santral kurma çabalarının ardında enerji ihtiyacı değil başka sebepler yatıyor.
Mevcut enerji tüketiminin yarısından AVM'ler, demir-çelik ve çimento fabrikalarının sorumludur. Bu sektörler doğa tahribatının da başat failleridir. Bu sektörler sınırlandırılmalıdır.
Yoğun nükleer santral reklamlarında kullanılan alakasız argümanlarla nükleer enerji temiz enerji gibi gösterilmeye çalışılıyor. Bu reklamlarla halk bir kez daha yanlış bilgilendiriliyor, yönlendiriliyor.

Radyasyona bağlı hastalıklar

Akkuyu nükleer santrali ÇED raporunun baştan savma ve üstelik sahte imza ile hazırlandığını, unutturmaya çalışıyorlar.
Radyasyona bağlı hastalıkları, ölümleri, sakat doğumları,sigara kullanımına ve strese bağlayan raporlar hazırlayıp nükleer tehlikeyi gizliyorlar.
Ucuz diyorlar, çünkü gerekli önlemleri almadıkları ve alamayacakları için sağlıktan çevreye yaşanabilecek telafisi olmayan tüm olumsuzlukların maliyetini doğaya ve tüm canlılara yıkacaklar.
7 Haziran doğanın talanına son vermek için de kritik bir seçim olacak. Manipülasyonları deşifre etmek ve nükleer yatırımları durdurmak için, HDP ile bizler meclise!
04.05.2015

Ergene inisiyatifi çalışma metni

Ergene Havzası, 1985 yılına kadar topraklarında her türlü sulu tarımın yapılabildiği, nehrin sularında her türlü balığın yaşadığı, çevresine hayat veren bir coğrafyaydı. 1970'li yıllarda bölgede kurulan Organize Sanayi İşletmelerinin kimyasal atıklarını nehre boşaltmaları sonucu balık ölümleri ile ekolojik felaket başladı.

Yıldız Dağları'ndan doğarak Saros Körfezi'ne dökülen Ergene, bir zamanlar geçtiği topraklara hayat veren, bölgedeki tarım arazilerini besleyen bir nehirdi. Şimdi ölüm saçıyor, can alıyor!
Ergene Havzası, 1985 yılına kadar topraklarında her türlü sulu tarımın yapılabildiği, nehrin sularında her türlü balığın yaşadığı, çevresine hayat veren bir coğrafyaydı. 1970'li yıllarda bölgede kurulan Organize Sanayi İşletmelerinin kimyasal atıklarını nehre boşaltmaları sonucu balık ölümleri ile ekolojik felaket başladı. Bu felaket yalnızca Ergene Nehri'nin kirlenmesi ve kullanılamaz bir su haline gelmesi ile kalmadı; zaman geçtikçe bereketli topraklar, yeraltı suları ve hava da zehirlenmeye başladı.
Bugün dünyanın en kirli nehri olan Ergene'de su değil, zehir akıyor. Ciddi ağır metaller ve kimyasallarla yüklü nehir, dayanılmaz kokulu siyah bir suya dönüştü. Bu kirlilik, özellikle yaz aylarında balçığa dönüşmekte ve kirliliği bir an önce denize ulaştırmak için Meriç Nehri'nden ve yeraltı sularından nehre takviye yapılmaktadır. Bunun maliyetinin ise değişik şekillerde kendilerine dayatıldığını belirten ve yoksullukla pençeleşen çiftçi, sonunda Ergene'nin zehiriyle pirinç yetiştirmeyi öğrendiklerini ifade etmektedir. İşte bu nedenle, 285 km. uzunluğa sahip Ergene Nehri'ni besleyen kollar, şirketlerin "Atık Su Toplama" kanalı gibi çalışıyor.

Ciddi sağlık sorunları...

Bu kirliliğin bir sonucu olarak 1.5 milyon kişinin yaşadığı Ergene Havzası'nda, çok ciddi sağlık sorunları (astım, bronşit, böbrek, kalp, cilt vb. hastalıklar) ve özellikle de kanser vakaları Türkiye ve Avrupa ortalamalarının çok üzerinde yaşanıyor.
Ergene Havzası'nda yetişen ayçiçeği, pirinç ve buğdayın normal değerlerin 8 kat üstünde zehir ve ağır metal içerdiği yapılan analiz raporlarında belgelenmiştir. Bu bilgiler, yetkililer tarafından kamuoyu ile paylaşılmalı ve bölge halkının sağlığına yönelik tehditler ortadan kaldırılmalıdır. Aynı şekilde, bu sanayi tesislerinde kullanılan kimyasallar nedeni ile buralarda çalışan emekçilerin ve yöre halkının yaşadıkları yoğun ve çok ciddi sağlık sorunlarına yönelik gereken önlemler derhal alınmalıdır.
Biz Ergene İnsiyatifi olarak ülkemizdeki mücadele gruplarının deneyimlerini de kendimize katarak, 2010 yılından bu yana bölgede sürdürdüğümüz çevresel mücadele ile Ergene için yürümeyi hedefledik. Mücadelemizi oluştururken toplumun her kesiminden insanlarla bir araya geldik. Çok çeşitli eylem ve etkinliklerle Ergene'de yaşanan ekolojik felaketleri Türkiye'nin ve Dünyanın gündemine taşımayı ilke edindik. Bundan sonra da her türlü ekolojik felaketin karşısında olmaya devam edeceğiz.

Sanayi tesisleri

Bu nedenle; Dünyanın en verimli tarım arazileri arasında olan Ergene Havzası'nı kirleten sanayi tesislerinin derhal kapatılması; Türkiye'nin verimliliğinin iki katını oluşturan 8000 yıllık tarım kültürünün hakim olduğu, ancak son 35 yıldır çevreyi ve insanı tehdit eden sanayi kültürünün dayatıldığı Ergene Havası'nın gerçek sahiplerine bırakılması, Ergene Ovasını kirleten sanayi tesislerinin ve Ergene Nehrini oluşturan gözelere yakın olan bölgelerde bulunan taş ocaklarının derhal kapatılması, Sanayi tesislerinin arıtma deşarj standartlarının olması gereken değerlere çekilip birinci sınıf tarım arazileri üzerinden aşamalı tasfiyelerinin yapılması, Ergene Havzasının bir bütün olarak sit alanı ilan edilmesi ve doğasının özgürleştirilip gerçek sahipleri olan çiftçilere ve yöre halkına iade edilmesi hayati önem taşımaktadır.

www.ergeneinisiyatifi.com

EMEK/KADRO

Grev, barikat, sokak savaşı ve direniş

Avrupa işçi sınıfı alanlarda

Neo-liberal restorasyon politikaları kıta düzeyinde derinleşerek sürüyor. Sınıfa stratejik saldırıları içeren bu politikalara karşı, sınıf ontolojik bir direniş hattı örüyor.

Volkan YARAŞIR

Kapitalizmin yapısal krizi Avrupa'da sarsıcı sonuçlar yarattı. Finans kapitalin ve onun mızrak ucu gibi hareket eden Troyka'nın sosyal yıkım ve sosyal enkazlaştırma politikalarına karşı Avrupa işçi sınıfı ayağa kalktı.
Sınıfsal ve toplumsal antagonizmanın kıta düzeyinde şiddetlenmesi büyük sınıf ve kitle hareketlerinin önünü açtı. Başta kıtanın Akdeniz havzası harekete geçti. Yunanistan'da 61 büyük grev, 23 genel grev yaşandı. İtalya, Fransa, İspanya, Portekiz, Belçika genel grevlerle sarsıldı. Sektörel grevler Almanya, İngiltere dahil kıta düzeyine yayıldı. Büyük kitle gösterileri yaşandı. Eylemler ve direnişlerin boyutu, "yeni 1968" diye de tanımlandı. İspanya'da Asturias maden işçilerin barikat savaşları ve sokak savaşçısı görünümleri, Yunanistan'da genel grev senkronları, Belçika'da işçilerin ayağa kalkışı, yol blokajları gözdoldurdu. Kitle radikalizasyonun habercisi oldu. Kıtada son 40 yılın en yaygın ve en kitlesel gösterileri gerçekleşti ve gerçekleşmeye devam ediyor.

Yeni dalgasal yükseliş

2014'ün son aylarında kıta yeni bir sınıf ve kitle hareketi dalgasıyla karşılaştı.
Avrupa işçi sınıfı kıta düzeyinde, sosyal yıkım ve kemer sıkma politikalarına, tasarruf tedbirlerine, ücret kayıplarına, yeni iş yasalarına, esneklik, taşeronlaşma ve güvencesizliğe karşı hızla mobilize oldu.
Aralık ayında Belçika, İtalya'da genel grev yaşandı. İngiltere ve Galler'de sektörel grevler yapıldı. Almanya hareketlendi.
2015 ilk ayları Almanya, Fransa, İspanya, Yunanistan, Belçika'da sektörel grevler ve direnişler gerçekleşti.
Neo-liberal restorasyon politikaları kıta düzeyinde derinleşerek sürüyor. Sınıfa stratejik saldırıları içeren bu politikalara karşı, sınıf ontolojik bir direniş hattı örüyor.
Yer yer yaşanan genel grevler, giderek yaygınlaşan sektörel grevler ve yığınsal kitle gösterileri Troyka'ya ve neo-liberal hükümetlere karşı yönelmiş durumda.

Eylemler yoğunlaşıyor

Mart ayında IG-Metall üyesi 530 bin işçinin toplusözleşme sürecinde yaşanan tıkanıklığa karşı, bir günlük üretimi durdurma eylemi gerçekleştirmesi dikkat çekiciydi.
Avrupa Merkez Bankası' na karşı Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen işçi ve aktivistlerin kitlesel eylemleride gözdoldurdu.
İşçi sınıfı finans kapitali ve kurumlarını işaretleyen eylemlerini yoğunlaştırmaya başladı.

Avrupa'da krizin derinleşmesi ve yeni sınıf dalgasıyla birlikte, kendiliğindenci bir karakterde gelişen ve sendikal bürokrasinin kontrolünde gerçekleşen eylemlerin biçimi değişebilir.

7 yıldan beri bir biriktirme süreci yaşayan Avrupa işçi sınıfı için artık grev, barikat, sokak savaşları aktüel eylem biçimlerine dönüştü.

Sendikal bürokrasinin hegemonyası yıkılıyor

Avrupa'da işçi sınıfı 2015'in ikinci yarısından sonra, merkez ve periferide, krizin faturasını ödememek için ve sosyal yıkım programlarının yıkıcı tahribatına karşı sokağı aktif biçimde kullanacak.

Avrupa'da krizin derinleşmesi ve yeni sınıf dalgasıyla birlikte, bügün ağırlıkta sektörel boyutta ve kendiliğindenci bir karakterde gelişen ve sendikal bürokrasinin kontrolünde gerçekleşen eylemlerin biçimi değişebilir.
Sosyal yıkım programları ve özellikle işyeri kapanmaları ve toplu tensikatlar yeni dönemde öfke patlamalarını tetikleyebilir.
Bu noktada metal, metalurji, ulaşım ve hizmet sektöründeki gelişmeler dikkatle izlenmelidir. Daha şimdiden Belçika ve Almanya'da toplu taşıma ve demiryolu işçileri grev ilan etti. Önümüzdeki aylar sınıf mücadelesi açısından da sıcak bir yazı işaretliyor.
Sınıfsal öfke patlamalarını yansıtan, Asturias ve Belçika işçilerin eylem tarzlarına benzer eylemleri ve direnişleri, içine girdiğimiz dönemde görmemiz yüksek bir olasılıktır.

Sokağı aktif kullanmak

Avrupa bügün burjuva kozmopotizmini yansıttığı kadar, enternasyonalizmin (işçi sınıfı, işçi aristokrasisinin ve sendikal bürokrasinin büyük kuşatılmışlığı içinde olsada, bilinç ve karakterinde ciddi aşınmalar yaşasa da) nesnel zeminlerini bünyesinde taşıyor.
Sorunların artık kıtasal mahiyet taşıması, sınıf salınımların kıtasal etki yaratması, saldırıların kıtasal içerikte gelişmesi Avrupa işçi sınıfının "kader" ve "keder" ortaklığını yaratıyor.
Son 7 yıllık süreç sınıfın bir katarsis sürecinden geçmesini, sendikal bürokrasi ve işçi aristokrasinin hegemonyasının kırılmasını ve işçi aristokrasi içinde hızla çözülmeleri beraberinde getirdi.
Bu durum sınıfsal öfke patlamalarıyla ve sınıfın sokağı kullanmasıyla kendini dışavurdu. Avrupa'nın periferisinde hızla yaşanan bu süreç, merkez ülkelerde de etkisini göstermeye başladı. Başta Fransa, İtalya, Almanya ve Belçika'da yaşanan genel grev dalgaları, sektörel grevler, fabrika işgalleri, iş yavaşlatma, iş durdurma, büyük kitle gösterileri bunun göstergesi oldu.
2014 yılı sonunda yaşanan Belçika pratiği, sınıfın merkez ülkelerde de hızla radikalize olabileceğini ortaya koydu.
7 yıldan beri bir biriktirme süreci yaşayan Avrupa işçi sınıfı için artık grev, barikat, sokak savaşları aktüel eylem biçimlerine dönüştü. Birbirini etkileyen, örnek ve model oluşturan hatta sıçramalı işçi eylemlerini göreceğimiz bir konjonktüre giriyoruz.
Avrupa'da işçi sınıfı 2015'in ikinci yarısından sonra, merkez ve periferide, krizin faturasını ödememek için ve sosyal yıkım programlarının yıkıcı tahribatına karşı sokağı aktif bir biçimde kullanacaktır.
Sınıf mücadelesinde her eylem, her direniş bir birikmedir. Büyük patlamaları besleyen ve büyük patlamaların önünü açan...

GERÇEKLERİN EŞİĞİ

Devrimci önderliğin olağanüstü diyalektiği

Karmaşıklık, sınırsızlık, iç içe geçmişlik. İşte devrimin olağanüstü diyalektiği. Devrim buysa, devrimcilikte bu gerçeklikte boy verecek.

H.ARIKUŞU

Hikmet Kıvılcımlı, "Devrim Nedir?" adlı kitabının bir bölümünde, "Devrimin olağanüstü diyalektiğine" değinir. Savaş ve devrimi karşılaştırarak şöyle der: " Devrimin savaşa nispetle en yaman farkı, dehşetli surette çok daha kompleks oluşudur. Savaşta sınır bellidir, kumanda ortadadır, ordular karşı karşıyadır.
Devrimde, sınır diye bir şey ortada yoktur, cepheler iç içe geçmiştir." (Dr. Hikmet Kıvılcımlı; Devrim Nedir? S-20)
Karmaşıklık, sınırsızlık, iç içe geçmişlik. İşte devrimin olağanüstü diyalektiği.
Devrim buysa, devrimcilikte de bu nesnel gerçeklikte boy verecektir.
Devrimci Önderlik politik gerçeklik içinde oluşur. Günümüz politik durumuna ne kadar da çok benziyor Kıvılcımlı'nın belirlemeleri. Kapitalizm kriz içinde daralırken, Ortadoğu savaşlarla çalkalanıyor. Kaosun içinde yol alan devrimci iradeler, Rojava devrimini ve Kobani direnişini şekillendiriyor. Türkiye finans kapitali, savaşı kışkırtarak, işçileri, yoksul halkı sömürerek sermayesini büyütüyor. İş cinayetleri, grev yasağı, güvencesiz çalışma ve işsizlik sınıflar savaşının karmaşık yumağını oluşturuyor.
Kadın cinayetleri, Alevi, Ezidi,Kürt katliamları, doğanın talanı, liseli,üniversiteli gençliğe faşist saldırılar, politik ortamın acı ve keskin gerçekliğidir. Devrimciliğimizi, tarihsel koşullarda örgütsel görevleriyle bütünleştiriyorsak önderleşebileceğiz.

Birey ve tarih

Marx, bireyin tarihle ilişkisini şöyle açıklar: " İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar, ama kendi keyiflerine göre değil; kendi seçtikleri koşullar içinde değil, doğrudan karşı karşıya kaldıkları, belirlenmiş olan ve geçmişten gelen koşullar içinde yaparlar." (L.B. 18. Brumaire'i; S-13 Sol y.)
Marx'ın bu belirlemesinde de görüldüğü gibi, önderleşmiş tarihsel kişiliklerin oluşumunda, hem zorluğa hem de kolaylığa işaret eder.
Önderleşme kolaydır. Çünkü o, nesnel koşulların ürünüdür. Her tarihsel dönem, nesnel gerçekliğinde kendi önderini de yaratıyor. Kahramanlar, önderler, olağanüstü koşulların nesnel olağanlığında oluşurlar. Her dönem kendi önderini de yaratır.
Yani Lenin'i, Lenin yapan esas olarak bireysel özellikleri değil, onun nesnel-tarihsel koşullarda şekillenişidir.
Devrimci önderlik zordur. Çünkü önderleşme, nesnel gerçekliği göğüsleyip irade göstererek; tercihleriyle yıkıcı ve acı dolu çelişkilerini bilip isteyerek ve bedellerini göze alarak gerçekliği dönüştürme gücü gerektirir.
Yine Lenin ile örnekleyecek olursak: Doğrudur, Lenin önder olarak doğmadı. Ama o, sınıflar savaşının olağanüstü çelişkilerle dolu ve kompleks gerçekliğinde, tercihleriyle, göreve olduğu gibi talip olup irade göstermesiyle kendi devrimci kişiliğini şekillendirdi.
Devrimci önderlik, öyle saksıda çiçek yetişir gibi yetişmiyor. Kavşak noktalarında yapılan doğru tercihlerle, yük taşıyıp terleyerek, savaşın acılarını yüklenerek, hiç bitmeyen engellerle sürekli dövüşerek kendini oluşturuyor.
Lenin, sınıflar savaşının gerçekliğine boylu boyunca girdi. Hapis yattı, sürgünde kaldı. Düşüne, çalışa sürmenaj oldu. Sürgünde çıldırmamak için satranç oynadı, dağlarda saatlerce yürüdü.

Çelişkiyi görmek

"Nerede çelişki, orda ekmek var" der, Kıvılcımlı. Doğrusu çelişkiler ve kaos, evimiz ekmeğimiz olmalıdır. Çünkü devrimciler " önder kişilik ekmeğini" tarihsel koşulların karmaşık görevlerinde pişirir.
Çelişkileri gören, gücü de kuşanır kişiliğinde. Çelişkiyi gören çözümü de görendir. Yıkandır, yaratandır.
Son sözü filozof Nietzsche' ye bırakalım:
"Dans eden bir yıldız doğurabilmesi için insan içinde kaosu taşımalıdır. ".
26.04.2015

KÜLTÜR/SANAT

Bir Kürt'tü, Türk köyünde büyüdü. Türkiye için yazdı. En büyük düşmanı burjuvazi ve onun çöplüğünden geçinenlerdi.

Elveda, binbir çiçekli bahçenin has evladı

Sınıfsal karakterini, isyancı üslubunu, halkların kardeşliği vurgusuna ihanet ederek Yaşar Kemal anlaşılamaz. Ezilenlerin sesi, isyanın ezgisi ve Anadolu halklarının kardeşlik yeminidir Yaşar Kemal. Burjuvazi ve onun çanak yalayıcıları, Beyaz Türkler, din ve inanç istismarcıları bir zahmet kenara çekilsinler. Güneş balçıkla sıvanmaz. Yaşar Kemal'i övgüleriyle kirletemeyecekler.

E. H. BEREKETOĞLU

O iyi insanlar O güzel atlara binip gittiler
İnsanları daha iyi bir dünyanın varlığına inandırabilen üç değerli yazarı kaybettik. Üçü de ezilenlerin tarafındaydı; üçü de karşıtlarınca kabul edilen yazarlardı .Günter Grass ve Eduardo Galeano aynı gün ayrıldılar bu dünyadan.13 nisanda dünya ajansları birbirine uzak coğrafyalarda doğmuş ve ikamet etmiş bu ölümsüz yazarların hayatlarını kaybettiklerini duyurdu.
Oysa daha 28 Şubat 'ta Yaşar Kemal 'i de kaybetmiştik. Kemal Sadık Gökçeli adı ile doğan ama sansür yüzünden Yaşar Kemal ile devam eden bir hayat; efsane hayat desek yeridir. Dünyanın 40 diline çevrilen eserlerin yazarı Anadolu'nun dağını, çiçeğini, ovasını, eşkıyasını, kalbinden taşıran; eserlerine yürek diliyle nakış nakış işleyen bir yazar o.

Eksikliklerden doğan mükemmellik

Uzak coğrafyaların büyük yazarlarını elbet halklarına anlatacak nice insanlar var.Bize düşen Yaşar Kemal'i anlatmak… Sosyolog Altan Gökalp bir yazısında Yaşar Kemal'i anlatmaya şöyle başlar:
"Yetim, kekeme, tek gözlü: İskandinavların en görkemli tanrısı Odin'i niteleyen bu üçlü Türk destanlarındaki kahramanların da oluşumunda karşılaşılabilecek ve kahramanları güçlüler, düşmanlar ve doğaüstü güçlerle savaşıma girişmeye itecek "eksikliklerin" kökeninde yer alan bu özellikler, eşsiz bir yazar olacak olan Yaşar Kemal'de de bulunur."
Söz ile öz birdir. Yaşar Kemal yerleşik düzene başkaldıran Anadolu insanıdır. Daha çocukken babasını kan davası yüzünden öldürmüşlerdir. Hapislerde yatmıştır. Acılar çekmiştir. Sol ile tanışınca dur durak bilmeden mücadele eder.Halkının öncüsü olmaya çabalar.Parti çalışması yapar,-sendikalar kurar.

Doğanın diliydi

Yaşar Kemal özünü sözüne döktü. Bırakmadı kalbinde bir kelime eksik; hepsini tek tek dedi, gitti.
Onun eserlerini okuyanların aklına çok mana düşer. Eğer konuşma ile yazma ile hesabı varsa birinin,Yaşar Kemal okuyunca derin bir sükut ile tarifsiz bir kıskançlık onu sarar. Sanki dilin son merhalesidir o…Üslubun fildişi kulesidir.
Yaşar Kemal için söylenecek çok söz var. Romanları bir yana, siyasi bakış açısı bir yana o doğduğu toprakların dili oldu. Anadolu en çok onun eserlerinde kitaplara böylesine güzel serildi. Anadolu insanı ilk kez bu kadar kendi oldu; üzüldü, ağladı sevdalandı, öldü, öldürdü ,isyan etti…Yaşar kemal bizi anlattı.

Anadolu ona malum oldu

Bir Kürt'tü, Türk köyünde büyüdü. Türkiye için yazdı. En büyük düşmanı burjuvazi ve onun çöplüğünden geçinenlerdi. Bakmayın şimdi onun ardından üzüntü beyanı veren ekabire.
Yaşar Kemal sosyalistlerindir. Kitapları bizim rehberimizdir. İnce Memet yoldaşımızdır. Her Anadolu genci bir İnce Memet olunca, ne olacak bu egemenlerin hali. Yine övgüler mi dizecekler ardından Yaşar Kemal'in.

Zenginlerin düşmanı halkının uyaranı

" Yeter gayri çektiğimiz acılar, bunca yoksulluklar yeter gayri dedik..."

Herkesin Yaşar Kemal'i var. Benim aklımdaki Yaşar Kemal, şu sözleriyle başlıyor akmaya zihnime, "İşçiler, köylüler, parkasız memurlar, esnaflar, topraksızlar, kazanında et yerine dert kaynayan analar..."
"Yeter gayri çektiğimiz bunca acılar, bunca yoksulluklar yeter gayri dedik. sebebini de bir bir söyledik."

Güneş balçıkla sıvanmaz

"Sanki böyle dememişiz, doğruyu söylememişiz gibi, götürdünüz de reylerinizi o zenginlere verdiniz..." TİP adına yaptığı bir konuşmada söylüyor bunları. Elli yıl önce bunları derken yine elli yıl sonra yoksulların safında yer alır büyük yazar: "Benim kitaplarımı okuyanlar yoksullarla birlik olsunlar, yoksulluk bütün insanlığın utancıdır. Benim kitaplarımı okuyanlar cümle kötülüklerden arınsınlar."

İyi insanlar güzel, içten ve mutlu gülerler

Sınıfsal karakteri, isyancı üslubuna, halkların kardeşliği vurgusuna ihanet ederek Yaşar Kemal anlaşılamaz. Ezilenlerin sesi ve Anadolu halklarının kardeşlik yeminidir Yaşar Kemal. Burjuvazi ve onun çanak yalayıcıları, Beyaz Türkler, din istismarcıları bir zahmet kenara çekilsinler. Güneş balçıkla sıvanmaz. Yaşar Kemal'i övgüleriyle kirletemeyecekler.

Heiner Müller ve Hamlet Makinesi

Müller'in metni, dili ile seyirciyi çarparken, yazı dizgelerini kullanışıyla okurun algılamasını da parçalar. Metnin yazım düzleminde de, anlatı zamanıyla şimdiki zaman birbirinin içine geçer.

M. Emin TAŞDEMİR

Bu sezon, İstanbul Devlet Tiyatrosu cesur bir projeye imza attı. Heiner Müller'in en önemli eseri olan "Hamlet Makinesi" Ayşe Emel Mesçi rejisiyle seyirci karşısına çıktı. Müller'in bu eserinin günümüz Türkiye'sine ne anlattığına geçmeden önce, Müller'in "Hamlet Makinesi"ni tanımakta yarar var.
Hamlet Makinesi (Die Hamletmaschine,1977) Müller'in en çok bilinen ve en çok sahnelenen oyunudur. Bu oyun Shakespeare'in Hamlet'inin Müller'in anlayışına göre çevirisi temel alınarak yazılmıştır. Tüm tekst 9 sayfadan oluşan bu metin, çok yoğun ve yoruma açık yapısıyla nerdeyse her yönetmenin elinde faklı bir sahnelemeyle ortaya çıkmıştır. Hamlet Makinası feminizm ve çevre hareketlerine dair tekrarlayan temaları da içermektedir.
Bu oyun, şiddet ve yıkımın tehdidine maruz kalmış bedenin isyanını anlatır. Bu metin, "yazılan öznenin "Shakespeare, Ophelia, Hamlet, anne, baba, fahişe, oğul; isyancılar ve yöneticiler" gibi birbirine geçen bir dizi kimliklere dağıldığı" bir metindir. Metin, gerçek bir görüntü oyunu üretir ve böyle bir metnin bildiğimiz bir tiyatroyla nasıl bir ilgisi olabileceğini akla getirir. Sahnelenmesi zordur. İstanbul DT'nin bu projesine "cesur" dememizin sebebi de budur. "Hamlet Makinesi"nin her düzleminde parçalanmışlık vardır. Heiner Müller'in, merkezinde Hamlet metninin bulunduğu, Shakespeare'in diğer kimi metinleriyle birlikte, Aiskhylos'un Orestea'sı ve Euripides'in Elektra'sına da göndermeler yapan dokuz sayfalık metni, klasik tragedyalara benzer şekilde beş bölümden oluşur.

Hamlet, eleştirmen ve peygamber olarak işlevinden yoksun kalmış, iflas etmiş bir aydındır. Müller'in metni, dili ile seyirciyi çarparken, yazı dizgelerini kullanışıyla okurun algılamasını da parçalar. Metnin yazım düzleminde de anlatı zamanıyla şimdiki zaman birbirinin içine geçmiştir.

Türkiye yorumu

Yönetmenin oyunu sahnelerken Müller'in metnine sadık kaldığını görmekteyiz. Sosyalist bir toplum için yazılmış metnin, liberalleşme yolunda hızla ilerleyen bir coğrafyada nasıl karşılık bulacağını merak etmemek elde değil. İşte tam da bu nokta'da Mesçi'nin yorumunun "Yeni Türkiye" hedefinin yarattığı toplumsal zıtlıklar üzerine kurulduğunu görmekteyiz. Aslında, daha net söyleyecek olursak, Mesçi'nin Hamlet'i neo-liberal AKP Türkiye'sinin içinde var olma çabası içinde olan "ben" ya da "biz"leriz. Dans, ışık ve müziklerle desteklenen oyun, güncel kavramlara göndermeler yapmaktan da geri durmamış. En dikkat çekici yorum ise, Gezi direnişine ve kadın sorunlarına yapılan göndermeler olarak karşımıza çıkıyor. Opheliа'nın giydiği beyaz giysinin üstünün kanla boyanmış olması, iktidarın bekâret olgusuna ve kadın üzerine yönelik söylemlerine karşı bir duruş niteliğinde gözükmektedir. Beyaz ve kırmızı zıtlığı, oyunun birçok yerinde karşımıza çıkabiliyor. Ophelia, oyun sonunda doğurganlığını kaybeder.

Seyre değer bir proje

Toplumsal olay ve direnişlerde aydınların takındığı tavır da, Mesçi'nin gözünden kaçmamış. Modernist yaklaşımları ile halktan kopuk duran, soyluyu ve burjuvayı merkeze alan sanatçılar için Hamlet, halkın içinden biri olmak istediğini dile getirir.
Oyunun son sahnesi yeşil ışıklarla bezenmiş bir şölen gibidir. Bir yandan doğanın yeşilliğini simgeleyen yeşil renk, aynı zamanda dini kavramlar için de yorumlanabilir. Tüm karakterleri saran yeşil, AKP iktidarının takındığı dinci tavır ile Gezi direnişinde savunulan doğa ikilemine sıkışmış toplumun göstergesi gibi durmaktadır.
Kısacası bu oyun bugünün Türkiye'sinde seyre değer bir proje olarak gözüküyor.

SPOR/KENT

Vamos Bien'den Haluk Koşar ile Passolig, taraftarlar ve seçim sürecini konuştuk.

Pasolig'e karşı direniş sürüyor

İktidarın dev spor sahaları ve her şehre yeni bir stadyum gibi maddi vaatlerine karşı, daha özgür ve eşit spor söylemi ile çıkan partilerin özgürleştirici ve baskıyı sonlandırıcı söylemleri önemli.

Toplumsal Özgürlük: ***Taraftar grupları "Passolig"e olan tepkisini sandığa yansıtacak mı?***

Passolig pek çok taraftar için iktidar partisinin getirdiği büyük bir yük. Her tür izleme mekanizmasından ve yandaş sermayeye yeni kaynaklar sağlamasından öte sıradan bir taraftarı yoran ve ona zorluk çıkartan bir sistem.
Diğer yandan yolsuzluk ve büyük güvenlik paketinin futbol sahalarındaki karşılığı. Bu anlamlarıyla taraftarların vaat olarak Passolig'i kaldıracak partilere kafasını çevirmesi kaçınılmaz. Ne oranda yansır bilemiyorum ama 'Passolig'i kaldıracağız' söyleminin de bir etkisi olacaktır.
Bu etkinin daha kalıcı ve güçlü olması için partiler ne yapabilir sorusu halen ortada durmaktadır. Bunu es geçmemek gerek.
Aynı zamanda da AKP'nin halen giremediği alanın da stadyumlar olduğunu unutmamak gerek. Her alanda şov yapabiliyorlar ama stadyumların doğal ortamında asla.
Bu anlamıyla sandığa yansıyan bir tepki olacaktır haliyle. Bizler için Passolig sisteminin kalkması yaşamsal bir öneme sahip olduğu için hem bu vaadin çalışmasını yapmak hem de o vaadin peşine düşmek boynumuzun borcudur.
Yani, bu sistemi kaldırmayı vaat edenlere bir fazla oy katmak oldukça önemli.

Taraftarlık

T.Ö: ***Taraftarlar partilerin seçim bildirgesinde en çok hangi noktayı önemsiyor?***

Taraftarlık Türkiye'de herhangi toplumsal bir tabana ve sınıfsal bir ayrıma yansımadığı için her katmandan her takımda taraftar görmek mümkün.
Bu açıdan ayrımsız bütün

seçim bildirgelerinin hitap ettiği her kesim total olarak da taraftarları oluşturuyor. Yani herkese her partinin savunduğu düzenin bir karşılığı var. Burada ayırt edici nokta özgürlük talep eden taraftarlar ile daha 'büyük' hizmet talep eden taraftarlar arasındaki çelişki.
İktidarın dev spor sahaları ve her şehre yeni bir stadyum gibi maddi vaatlerine, daha özgür ve eşit spor söylemi ile çıkan partilerin özgürleştirici ve baskıyı sonlandırıcı söylemleri önemli.Bu konuda zaten geç kalınmış bir süreç vardı, en azından seçim bildirgeleri bu mesafeyi kapatmak açısından olumlu. Bu noktalar dikkat çekici oluyor haliyle. Ve fakat ülkemizde spor başlı başına bir mesele olduğu ve her anlamda yerlerde süründüğü için daha derinlemesine değerlendirme ve öneriler geliştirmek gerek.
Hele de stadyumların doğası iktidar partisinin ruhunu reddeden bir noktadayken ve iktidar kendi yaptığı spor alanlarına kendi düşüncesindeki insanlarla doldurmaya çalışırken.

Silahlı süikast

T.Ö: ***AKP'nin seçim taktiği provokasyonlar takvimi olarak seyredecek gibi görünüyor. Bu minvalde Fenerbahçe'ye yönelik saldırıyı nasıl değerlendiriyorsunuz?***

Fenerbahçe Futbol Takımı otobüsüne Rize'den maç dönüşü sırasında 4 Nisan 2015 tarihinde silahlı bir suikast düzenlenmiştir.
Bu, spor tarihimizde ilk defa karşılaştığımız bir olaydır.
Bu olayın ne failleri yakalanabilmiştir ne de soruşturmada bir ilerleme kaydedilmiştir.
Olayın yaşanış biçimi ve sonrası suikastın özellikle Trabzon civarında genel olarak yaratılan nefret söylemine dayandığını göstermektedir.
Bu nefret bugün Fenerbahçe'ye dün Kürtlere, Rumlara, Ermenilere, kayıplarını arayan insanlara, Gazi Mahallesi'nde katledilen insanların yakınlarına vb şekilde sürüp gitmektedir.
Seçim öncesi bu nefret söylemiyle birleşen böylesi bir hareket ister istemez iktidar partisinin her yerden gerilimi arttırma politikasına cuk oturmaktadır.

Amaç korku salmak

İnfial yaratılmış, topluma genel bir korku salınmış ve ardından nefret söylemi güçlendirilmeye çalışıldı.
Her şeyiyle olay bir terör olayıdır ve terörün de amacı bu korkuyu salmaktır. Ağrı olayları ve seçim çalışmalarına yapılan saldırılar ile de birleşince taşlar yerine oturmaktadır.

İstanbul'un ve doğasının yağmasına karşı direniş

İstanbul'u dört bir yanından yağmalıyorlar. Nüfusu 30 milyona çıkaracak "çılgın projelerle" şehri çökertiyorlar. İstanbulular, bu yağmaya karşı direniyor. Kuzey Ormanları Savunması ve İstanbul kent direnişi sözcüsü Deniz Özgür'le görüştük.

AKP iktidarının neo liberal politikalarının en önemli ayaklarından biri, doğanın ve kentlerin yağmalanması oldu.
Marx 150 yıl önce, "kapitalizm, demişti, gölgesini satamadığı ağacı keser". İşte, aynen öyle oluyor. Nerede boş ya da yeşil alan varsa, akla ilk gelen,"burasını nasıl bir rant geliri hale dönüştürebilirim" oluyor.
Sürekli kışkırttığı tüketimi sürekli yeni mallarla besleyebilmek ve sürekli artan enerji ihtiyacı için doğa çılgınca talan edilirken, o malların dolaşımı için sürekli yeni yollar ve köprüler yapılıyor.
Kentsel yaşam alanlarını bozup dağıtan ve tek amacı yeni rantlar yaratmak olan "kentsel dönüşüm" saldırısı da artan hızda sürdürülüyor.
Önce ucuz işgücü bulabilmek için insanları kırlardan şehirlere doğru göçe zorluyorlar. Sonra da, kendi yarattıkları konut sorununu çözebilmek için adeta şehirlere saldırıyorlar.
Bu saldırının en büyük hedefi ise, İstanbul. İstanbulular, yağmaya karşı direniyor.
Direnişin öncülerinden Deniz'le görüştük.

Kentsel ve ekolojik yağma

AKP'nin 13 yıldır kentin ve doğanın talanı ile "iktidar tahtını" palazlandırdığını düşünürsek, Kent ve ekoloji hareketleri, kentin ve doğanın yağmasına olan tepkilerini sandığa nasıl yansıtacak?

Yağma politikaları ve bu politikaların vahşi uygulamalarıyla geçirdiğimiz yaklaşık son 10 yılın ardından, siyasi iktidarın hegemonyasındaki kırılmaların son sürece kadar zayıf olduğunu söyleyebiliriz. Kentsel ve ekolojik yağma bariz bir şekilde görünür olmasına rağmen bu durum daha önceki seçimlerde sandığa beklendiği düzeyde yansımamıştı. Özellikle Gezi direnişinden sonra daha fazla beklenen bu sonuç, kitleler nezdinde hayal kırıklığı yarattı diyebiliriz. Hatta, yağmanın en fazla olduğu Karadeniz bölgesindeki Hopa ve Kemalpaşa gibi ilçelerde mevcut hükümetin yerel seçimleri kazanması, bir tokat gibi yüzümüzde patlamıştı. Ancak bu seçimde konjonktürün biraz daha kent ve ekoloji mücadelesi verenlerden yana olumlu seyrettiğini söyleyebiliriz. Özellikle yağma ve talan siyasetiyle ortaya çıkan yolsuzluklar arasında bağ kuranların sayısındaki artış oy oranlarına da yansımış durumda ve yansımaya da devam ediyor. Bu yansımanın olumlu gelişmelere yol açacağını düşünmekteyiz.

2.Kent/ekoloji hareketlerinin partilerin seçim beyannamelerinde önemsediği vurgular neler? Partilerin beyannamelerini incelediğimizde nasıl bir tablo çıkıyor?

- Kent ve ekoloji savunmaları, kentte ve kırda yaşamın bütünlüğüne ve niteliğine zarar verme pahasına gerçekleştirilmek istenen mega projelere, orman yağmalarına, aşırı yapılaşma ve betonlaşmaya, enerji yatırımlarına, heslere, termiklere, nükleere dair çok somut ve net söylemlerin ve politikaların partilerin programlarında yer almasını önemsiyor.
Partilerin seçim beyannamelerine baktığımızda, kent-ekoloji mücadelelerinin etkisiyle bu meselelerin daha fazla yer almaya başladığını bi kenara yazmak lazım.
Sermayenin yağma projelerine karşı en net tutumu alanın HDP olduğunu söyleyebiliriz. İklim değişikliği meselesine değinmemesinin büyük eksiklik olduğunu söylemek gerekiyor. CHP ise, iklim değişikliği dahil oldukça kapsamlı bir ekoloji programı hazırlamış olsa da, genel başkanlarının özellikle İstanbul'un sonunu getirecek katil projelere karşı açık bir pozisyon alamaması nedeniyle bütün bu çabanın boşa düştüğünü söyleyebiliriz.

Gezi'nin yarattığı özgüven

3.Gezi isyanı bir milattı. Gezi ayaklanması ardından, özellikle kent ve ekoloji dinamiklerinin sürekli hareket halinde olduğu bir durum var. 7 Haziran'a giderken kentin ve doğanin talanına karşı hangi talepleri yükseltmeli, sokağa taleplerimizi nasip yansıtmalıyız?

Geziyle beraber, kent ve ekoloji mücadelelerine muazzam bir özgüven geldiğini söyleyebiliriz. Artık daha fazla cüret eden, sokağı daha fazla kullanan ve gittikçe de militanlaşan bir sokak hareketine doğru evrildiğinden bahsedebiliriz.
Tam da bu nedenle, geçtiğimiz günlerde kavga-dövüş içinde meclisten geçirilen iç güvenlik paketi, gittikçe yükselen içinde kent-ekoloji gruplarının, savunmalarının da önemli yer kapladığı sokak hareketlerinin bastırılması ve direncinin kırılması için hayata geçirilmek istenmektedir.
Ama hep söylediğimiz gibi, cin şişeden çıktı bir kere. Bu yağma düzeninin farkına varan ve doğasını, parkını, suyunu, ağacını, evini, mahallesini bu bezirganlara vermek istemeyen insanların savunma saflarına katılması yaygınlaştıkça bu direncin önüne hiçbir yasa, hiçbir otorite, baskı geçemeyecektir.
Geziden aldığımız cüretle, kentin ve doğanın yağmalanmasına geleceğini bağlamış inşaat odaklı kapitalizmin bütün boyunduruğundan kurtulmalıyız.
Kentimizi ve doğamızı bu boyunduruktan, katil projelerden (3.köprü, 3.havalimanı, kanal istanbul, akkuyu nükleer, hesler, termikler vs..), canavar yasalardan (afet yasası, bütünşehir yasası, borçlar kanunu, tabiat kanunlarını koruma yasası, iç güvenlik yasası vs..) koruyacak bir iradenin hem meclise hem de sokağa taşınması için mücadeleye devam etmeliyiz.

POLİTİKA

1 Mayıs, bütün dünyada olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da kitlesel gösterilerle kutlandı.

Antakya

Adana

Mersin

1 Mayıs alanları kızıllaştırdı

Geçen yıllardan daha fazla ilde gösteriler yapıldı. Özellikle İzmir ve Adana'da, geçen yılları katlayan gösterici sayısı dikkati çekti. Kürdistan'da işçi sınıfının şehri Batman'da merkezi olarak olarak kutlanan 1 Mayıs'a binlerce emekçi katıldı.

1 Mayıs, bütün dünyada olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da coşkulu gösterilerle kutlandı. Göstericiler, AKP hükümetinin neoliberal saldırılarını protesto ettiler. Bu saldırıların yarattığı işsizlik ve yoksulluğun sürekli artması acı gerçekliği, konuşma ve sloganlarla dile getirildi.

Emekçilerle savaş

AKP hükümeti ve Erdoğan tarafından yürütülen sermaye saldırısı, sürekli farklı alanlara yayılarak değmedik yer bırakmayacak biçimde sürdürülüyor. Yaygınlığı kadar şiddeti de artan neoliberal uygulamaların yıkım gücü de, emekçileri isyan ettirecek boyutlara ulaştı. Sermaye, emekçilerin dayanma gücünü sınıyor. Zamana yayılarak, devlet terörüyle destekleyip emekçilerin protestoların yayılmasını engelleyerek süreklileştirilen sermaye saldırısı, her dönem yeni biçimlere bürünüyor.

Sermayenin uşağı politikacılar, medya kalemşörleri ve televizyon programcıları, pembe balonlar uçurarak ya da kuru gürültüyle gerçeklerin üstünü örtmeye çalışıyorlar. Bunların hepsi, esas olarak, emekçileri her şeyi kabullenebilecekleri bir uysallık ve aptallığın içine sokarak, sürekli yenileri gelen neoliberal saldırılara yol açmaya çalışıyorlar.

Yetmediği yerde, işçi sınıfının içinden çıkan ve parayla satın alınarak sermayenin uşaklığını yapmak için görevlendirilen sendika ağaları devreye giriyor. Dost maskesi takan bu satılmışlar, emekçileri içerden vurmaya çalışıyorlar. Emekçileri satılacak bir mal gibi gören bu ağalar, masa altından aldıklarının karşılığı olarak "satış" sözleşmelerini imzalıyor, sermayeye karşı mücadelenin yükselmesini engelliyorlar.

Sermayenin cenneti, emekçilerin cehennemi

Neoliberal saldırılar, eğitim, ulaşım, sağlık ve ulaştırma gibi toplumsal yaşamın en temel ihtiyaçlarını emekçilerin ulaşamayacağı, ulaşabilirse de bütün gelirini harcamak zorunda kalacağı kadar pahalı bir konuma yerleştirdi. Buna karşılık, çalışma koşulları sürekli daha ağırlaştırılırken, ücretler aşağı çekiliyor.

Çalışma zamanı, bedava fazla mesailerle 12-13 saate çekildi. Ücretler, en temel besin maddelerini bile almakta yetmeyecek kadar kısıldı. Sendikalaşma, toplu sözleşme yapma, hastalık sigortası gibi demokratik kazanımların, işçi sınıfının büyük çoğunluğu açısından, artık sadece ismi var, ama kendisi yok.

İtiraz mı ediyorsunuz, sermayenin cevabı "İşte kapı !" oluyor. O kapının hemen dışında bekleyen ve iş olsun da ne olursa olsun arayışındaki milyonlarca işsiz, patronların en büyük güvencesi ve saldırı silahı.

Emekçiler alanlarda

İşte, işçi sınıfı ve bütün ezilenler, 1 Mayıs 2015'e bu koşullarda katıldılar.

Her şeye rağmen, on binlerce gösterici, haklı taleplerini haykırdı. İşçi sınıfının çeşitli direnişler ve grevlerle gösterdiği biriken öfkesi, alanlarda kendisini bir kez daha ifade etti.

Geçen yıllardan daha fazla ilde gösteriler yapıldı. Özellikle İzmir ve Adana'da, geçen yılları katlayan gösterici sayısı dikkati çekti. Kürdistan'da işçi sınıfının şehri Batman'da merkezi olarak olarak kutlanan 1 Mayıs'a binlerce emekçi katıldı.

İstabul'da, sermayenin korkusu bir kez daha ortaya çıktı. İşçilerin yüz binlerce kişilik bir katılımla öfkesini dillendireceğini iyi bilen sermaye güçleri ve onların hizmetindeki AKP hükümeti, gösterileri yasakladı. Yasağı protesto eden emekçilere polis saldırdı.

Korkuyorlar, emekçiler birleşirse, birbirlerini görüp ortak öfkelerini dillendirirlerse, kendilerine güvenlerinin artacağını ve sermayeye karşı mücadelede daha kararlı olacaklarını iyi biliyorlar.

Onların saldırıları emekçilerin bilinçlerine kazınıyor. Sermayenin bu düzenin gerçek egemeni olduğu ve ancak emekçilerin birleşerek mücadele etmesiyle saldırıların durdurulabileceği, bir kez daha görüldü.

Ne yapılırsa yapılsın, işçi sınıfının içinde biriken öfke ve mücadele arayışı, önümüzdeki dönemde kendisini daha güçlü ve yaygın olarak kendisini gösterecek.

Jakarta

Madrid

Havana

1 Mayıs Dünyada coşkuyla kutlandı

2015'de de Dünya halkları ve emekçileri, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı kutlamak için öfkelerini sokaklarda dillendirdi. Veya, İstanbul'da ve Güney Kore başkenti Seul'daki gibi, diktatörlere ve polislerine karşı kendi bayramlarını istedikleri gibi kutlamak için sokaklarda çatıştı.

2015'de de Dünya halkları ve emekçileri, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı kutlamak için öfkelerini sokaklarda dillendirdi. Veya, İstanbul'da ve Güney Kore başkenti Seul'daki gibi, diktatörlere ve polislerine karşı kendi bayramlarını istedikleri gibi kutlamak için sokaklarda çatıştı.

Dünya'daki emekçilerin, kapitalizmin ve emperyalizmin yarattığı felaketlere karşı sokakları doldurmalarının nedenleri vardı.

Emperyalizm, Ukrayna, Suriye, Yemen ve Venezüela'da yürüttüğü saldırılarla, ölüm kusuyor. İŞİD gibi kendisinin beslediği çeteleri kullanarak Orta Doğu'yu kan gölüne çeviriyor.

Öte yandan, sermaye düzeninin küresel krizi devam ediyor. Kriz, en ağır darbesini emekçilere vuruyor. İşsizlik ve yoksulluk her yere yayılıyor. Emeğin onurlu yaşama hakkı sürekli darbeleniyor.

Küba'nın başkenti Havanna da, Raúl Castro ve Nicolás Maduro'nun katılımıyla 700.000 insan büyük ve çoskulu bir 1 Mayıs kutladılar. Venezüela ve Küba halkının kutlama için hayli nedenleri vardı. Birisine yıllarca, öbürüne on yıllarca uygulanan emperyalist baskıya rağmen, iki ülke de hür bir şekilde ayakta durabildiler.

Onu bırakın, 2015'de ABD, bugüne kadar Küba'ya karşı sürdürdüğü ambargo ve düşmanca yaklaşımın iflas ettiğini kabul etti ve Küba'yı tanımaya zorlandı. Hemen birkaç hafta sonra Venezüela'yı "ulusal güvenlik tehditi" olarak nitelendirmesi ise, sadece gülünç bir hamelydi ve ABD ve Latin Amerika'da hiçbir meşruiyeti olmadı.

Barcelona'da 60 bin emekçi

Avrupa'nın her yerinde, neoliberal yıkım ve kemer sıkma politikalarına karşı yünbinlerce emekçi, sendikalar ve devrimci örgütlerin önderliğinde sokaklara indi.

Barcelona'da gösterilere 60.000 kişi katıldı. Almanya çapında farklı şehirlerde on binlerce insan sokağa indi, sendikacılar ise farklı iş kollarında grev ve grevlere destek çağrılarında bulundu.

Yunanistan'da, Atina'da ve Selanik'de binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti 1 Mayıs.

Aslında İşçi Gününün Eylül'de kutlanılması istenen ABD'de ise, 1 Mayıs'da resmi tatil olmamasına rağmen, binlerce insan adalet için, ırkçılığa karşı, asgari ücretin saat başı 15 dolara yükseltilmesi, karbon dioksid kullanımının sınırlanması için ve zenginlerin vergi kaçakçılığına karşı taleplerle sokaklara indiler.

Japonya'da 28 bin kişi

Japonya'nın Tokyo başkentinde 28.000 insan nükleer'e ve neoliberal emek reformlarına karşı yürüdü; Rusya'da on binlerce kişi 1 Mayıs'ı çoğunlukla Putin sever sloganlarla kutlasa da, Rusya Komünist Partisi tarafından ***"Faşizme karşı ve Donbas için"*** bağımsız bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Göze çarpan diğer gösteriler, küresel ekonominin işçi cehennemi ve montaj sanayisi olan Uzak Doğu'daki 1 Mayıs eylemleri oldu. Bangladeş'in Dakka kentinde binlerce tekstil işçisi insani bir maaş için yürüdü. Kamboçya'nın Phnom Penh kentinde 177$ olan aylık asgari maaşın yükseltimesi talebi ile doldu sokaklar. Burma'nın Rangoon şehrinde ise, günde 5 dolar olan asgari maaşın yükseltilmesi talep edildi. Benzer talepler, Endenozya'da 135.000 işçinin katılımıyla Jakarta'da ve Filipinlerin Manila kentinde 10.000 işçinin katılımıyla dillendirildi.

Bütün bu yürüyüşler ve şenlikler arasında göze çarpan ilginçliklerden bir kaç tanesi şöyle:

Katalonya bağımsızlık hareketinden gelen solcu bir grup olan COS, Barcelona'da, öbür örgütlerden ayrı bir yürüyüş düzenledi ve sloganıyla ezberleri bozdu: ***"Piyasaların diktatörlüğüne karşı, Katalon Ülkelerin feminist İşçi ve Halk Cumhuriyetini inşa edelim!"***

Havana'daki 1 Mayıs yürüyüşün sloganı netti: ***"Sosyalizmi inşa etmek için birleşiyoruz"***.

Neo-naziler püskürtüldü

Almanya'da geleneksel olarak parlamento dışı radikal solun sendikalardan bağımsız yürüyüşleri gerçekleşir. En ünlüsü, her sene ağır çatışmalarla geçen Berlin'deki Devrimci 1 Mayıs Yürüyüşüdür. Bu sene Berlin Kreuzberg 33.000 kişinin katılımıyla sakindi, ama Hamburg'da 1.700 militan polisle çatıştı.

Her zamanki gibi faşistler Avrupa'da 1 Mayıs'ı kendileri için kullanmaya çalıştılar. Fransa'da feminist grup Femen, yaptığı eylemle aşırı sağcı Le Pen'in partisi Front National'in Jean D'Arc için düzenlediği 1 Mayıs yürüyüşünü engellemeye çalıştı; Alman şehri Weimar'da, neonaziler sendikanın 1 Mayıs yürüyüşüne saldırdı, ama geri püskürtüldüler.

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Meral Çinar
Adres: Rasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/4 Kadıköy/İstanbul
Baskı: Rumi Matbaa Maltepe Mah. Fezılpaşa Cad. No: 8/4
Topkapı-İstanbul (0212) 612 71 72 grafik@rumimatbaa.com